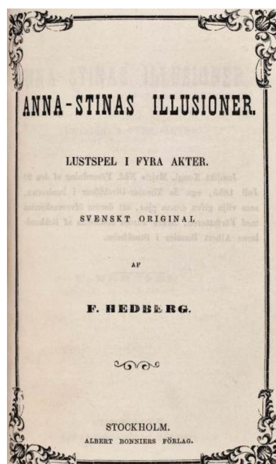
Sv. Theatern. N:o 124.

Pris: 75 öre R:mt.

ANNA-STINAS ILLUSIONER.

LUSTSPEL I FYRA AKTER

SVENSKT ORIGINAL

AF

F. HEDBERG.

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
HÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET, 1862.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta lustspel av **Frans Hedberg** (1828-1908) har digitaliserats för Dramawebben och anpassats för Projekt Runeberg i juni 2013 av Ralph E.

PERSONER:

REDER, grosshandlare.

ANTON, hans son, kontorist.

MARIA, hans brorsdotter.

SMAAL, kunglig sekter.

GAHM, f. d. kamrer.

ALBERT, hans brorson, genremålare.

PETTERSON, vindragare.

CARIN, hans hustru, traktörska.

LISETTE, kammarjungfru.

FINA, ångbåtsstäderska.

BLOMSTERVALL, jägare, Lisettes fästman.

SVANLUND, extra vaktmästare, Finas fästman.

JANSON, poliskonstapel.

LINA, sömmerska, hans fästmö.

ANNA-STINA, torpardotter från Wingåker.

ANDERS, bonddräng från samma ort.

PICKANELL, skomakaregesäll.

Fru PYLO, spår i kaffe.

Madam LUNDBERG, Alberts städerska.

GÄSTER.MUSIKANTER.FOLK.

Händelsen föregår i Stockholm, under närvarande tid.

STOCKHOLM.
hörbergska boktryckeriet, 1862.

FÖRSTA AKTEN.

Alberts atelier. Ett större rum med en dörr i fonden och en på venstra sidan. Till höger ett högt och stort fönster utan gardiner, men med en skärm för de nedre rutorna. På väggarne taflor och skizzer utan ramar, samt hufvuden och statyetter i gips på socklar och hyllor, här och der. Till venster en vacker emmastol; de öfriga möblerna bestående utaf ett bord och några stolar, mycket tarfliga. Till höger en större staffli med påbörjad tafla. En fiol hänger på väggen nära fönstret, och på bordet ligger en gitarr, samt finnes föröfrigt färgskrin, flaskor, paletter och penslar, samt böcker och blyertsutkast på papper; bläck och penna, några ark skrifpapper,

ett glas med cigarrer, en bundt svafvelstickor, vattenkarafin, etc. etc. I fonden, till höger om dörren, en större mannekin, draperad i röd toga och med en gammal rostig hjelm på hufvudet.

Första Scenen.

ALBERT. FRU PYLO.

(*Vid ridåns uppgång sitter Albert målande framför stafflin, och fru Pylo, en gumma af omkring 80 års ålder, med hvitt hår liggande i kanonlockar under en gammalmodig mössa, samt klädd i mörk, urmodig drägt, sitter i emman med ett litet bord framför sig, på hvilket hon har stående en kaffepanna och tvenne hvita porslinskoppar. Hon är sysselsatt med att spå*).

Albert (*målande, i det han litet emellan betraktar gumman*). Nå, hur var det nu med det der besöket?Fru Pylo (ser i kopparne och vänder dem p!i olika sätt). ..!<>, <lel ligger Ii ¡(ät, och en äldre man är det . . oc.li rasande är han på min unga herre, del slår inte fel!

Albert. Jaså, frun vill verkligen all jag skall pä fullt allvar Iro på fruns spådomskonst?

Fru Pylo. inle kan jag Ivinga min unga herre att tro . . men nog ser jag i kopparne hvad som skall ske, det är säkerl!

Albert (skrattande). .la, det vill säga: frun (ror sig se!

Fru Pylo. På del sällcl. anser min unga herre gumman för en hedragerska ?

Albert. Nästan så . . det vill säga, en ofrivillig bedragerska.

Fru Pylo (med ett slugt leende). An ora jag nu (alar om hvad min unga herre tänker der lian siller, hvad säger han då?

Albert. Att det kan man gissa sig tilll

Fru Pylo (ined vigt på orden). Om vackra Maria salt der i slällel för den der gamla spåkäringen, tänker han, så gick det nog hätlre all måla!

Albert (träffad). Vackra . . .

Fnu Pylo (som förut, leende). Maria . . ja, hon heter ju så?

Alrfrt. Nåja, det der kan vara sqvaller!

Fru Pylo. Kanhända det! — Har unga herrn slutat snart?

Albert. Bara några penseldrag till! (efter en paus) Men efter som frun påstår sig kunna läsa i (let fördolda . . hvarför kunde frun inte undvika den der olyckan som jag för en vecka sedan kom så lagom all hindra?

Fru Pylo. Derför alt när det gäller en sjelf, då är det slut med spädomsandan . . då ser man inlc längre än andra menniskor! I alla fall kan unga herrnvara glad åt att jag inte kunde förutse alt några siry-Ur ville råna en gammal gumma, fattig och eländig som jag är!

Albert, Hur så?

Fru Pylo. Jo, för annars sä hade jag väl aldrig kommit att sitta för del der konterfejet som han nu gör !

Albert. Det är sanni!

Fku Pylo. ÄJcn inte ska’ min unga herre Iro alt det var bara en slump alt han den q väl! en gick bortåt Nya vägen lill . . ingenting är slump här i verklen;

— lian skall tro gumman som är sina åtlio år!

Albert, Allt är således på förhand beslämdt, (ror frun ?

Fru Pylo. Ja, annars fanns det inga spåkäringar här i verlden!

Albert. Tvertom! Just derför att allling är slump så kan det hända alt en spådom slär in. — Vill frun komma hil och se sig nu?

Fru Pylo (reser sig mödosamt'). IIvarför inte! (¡' det hon går fram till la/lan). Ar del nu färdigt?

Albert. Nej! en limma (ill måste frun ge’ mig!

Fru Pylo. Jasä . . nä! liar man börjat, sä får man väl slula också! (sätter])å sig glasögonen och beser taflan). Min unga herre mälar bra . . gumman är lik sig . . men . .

Albert (frågande). Nä, men?

Fru Pylo. Hon skulle vara lika re ändå, 0111 min uuga lierre trodde pä henne!

Albert (förvånad). Hvad menar frun?

Fru Pylo (pekar på taflan). Jo se, der i mungiporna linns dot elt drag som inte jag har när jag spär! Den som ser det der konterfejcl, säger genast: ”den der gumman är en bedragerska!” ;

Albert (jemför henne och porträttet och säger sedan förvånad) Jaha . . frun har räll . . men hur kan frun förslå . .Fru Pylo. Hvad en målare gör? Ali, jag har setl myckel i min dar, jag! (gar tillbakn till bordel, och börjar lägga netl sin atleralj i en på golfvel slående korg mctl lock). För sexti år sen så umgicks hos min första man en målare som liclle Hilleslröm, och jag såg många af hans taflor!

Albert (intresserad). Hilleslröm? Kände frun honom?

Fku Pylo. Ja . . del var en lustig sälle, menen god loker! Ilan var kär i mig, påstod han, och ja» har ännu hemma ell konterfej som han målade . . men del ser annorlunda ut del! Nå-nå! (med en suck). Jag var ljugo år den (iden! (har plockat ner sinn saker) Adjö, unga herre!

Albert. Går frun redan? Seså, sill nu ner och prata filel!

Ficu Pylo. Nej lack, gumman har annat all göra! Måns har icke fått sin frukost än!

Albert. Måns?

Fru Pylo. Ja, det. är min gamla katt . . hanar tjugo år i rappel, och är van alt få siu mal på klockslaget! (går fram och räcker honom sin hand). Om jag nu säger min unga herre en sak innan jag går, och den slår in . . tar han dä bort del der som sitter i mungiporna?

Albert (skrattande). Ja, det lofvar jag!

Fru Pylo. Ilan får i dag tre visiter som han inle väntar, och två utaf dem får han för sitt lättsinne skull! Den som han blir mest besvärad utaf skall göra hans lycka, och den som han mest tycker om skall han få ledsamheler utaf!

Albert (som förut). Det var fasligt mystiskt, del der!

Fru Pylo går ut. dörren). Skratta han . . gumman vet hvad hon vet!

Albert. Bli de besökande karlar eller fruntimmer ?Fku Pylo (vänder sig om vid dörren och s ii g er med samma sluga leend.c som förut). Ilå kors! till cn så vacker ung herre kommer både lyckan och olyckan i fruntimmerskläder! Adjö 1111, och minns hvad gumman har sagl! (går genom fonden).

Atutrn Scenen.

Albert ensam, ser efter henne något förvånad). Hdi! jag vet inle hvad jag skall tro! Den der gamla hcxan vänder alldeles upp och ned pä hela min filosofi! (malande.) I alla fall var det cn lyckträff alt jag gick dil bortåi i förra veckan . . ty jag hoppas all den här ladan skall väcka litet uppseende vid nästa exposilion! — Två besök, sade

bon . . och båda ulaf fruntimmer . . och huru kunde bon veta all jag älskar Maria? . . Skulle det vara möjligl all del finnes men-niskor med verklig spådomsanda? (förtretad pä sig sjelf) Ali! barnsagor! IIvem kan någonsin lära sig få reda på hur gamla käringar få falt i allling? Del är med sqvallrel som med eleklricilelen . . det löper jorden omkring lika fort som tanken! (del bullar pä dörren) Seså för fan! nu börjas del! (ropar barskt) Stig in!

Tretije Scenen.

DEN FÖRRE. PICKANELL.

Pickanell (från fonden, med ett knylc under armen, omslaget med en silkesnäsduk. Han är omkring 35 är, myckel fin och slätkammad, och gör anspråk pä all vara sprätt, fast dräglen är luggsliten; rör sig med affekterad ledighet). Mjukaste tjenare, herr ”schangmålare!” Hur slår det till med lilla helsan och kärleken seså här på flinthårda morgon-kolumnen ?

Albert. Ali se Pickanell! Jo lack . . hur mår han sjelf?Pickanell. Sorn ell olycksoffer kan inå, lu:iI' schangmålare! Li tve t iir oil ämne . . ja! det är i;tl ämne som . . ja ja! nog af, det är eti satans ämne! (vecklar upp knytet och säger tragiskt) Här ä’ half-sulorna!

Albert. Tack, det var bra! Men hvad fallas Pickanell ?

Pickanull (torkar sig i pannan med näsduken, och sätter den sedan i fickan sti alt den syns). Ab, en bagatell . . det fattas mig bara vcrkslad, förlager, kunder och tiotusen riksdaler och en liicn häst . . för att inte tala om en liten gumma!

Albert. Ar han nu kär igen, kära Pickanell!

Pickanell. (gen? . . jag har aldrig annat varit än kär, och del i elt rakande ända sen jag hlefgesäll! För si, kärleken den ligger i min natur, alldeles som becktrån och sylarnc! Men ser herr seliangmålani! det gick väl an med den affärn, för hvad behag beträffar och gentiljess anbelangar, så ä’ jag inle en karl som snyter mig med foten . . . men, si ödel liar alllid varit på min sida, det!

Albert. Nå, då har ni väl ingenting alt klaga öfver!

Pickanell. Håna inte olyckan, herr schangmå-lare! ... De kostar två riksdaler!

Albebt. Hvilka?

Pickanell. Halfsulorna! . . [Jerre Gud . . herr schangmälarn skulle ha sell Liselte! Hon kom opp direkte från Hlckiiige och till Andersson som jag arbetar hos, innan jag saile opp egen rörelse . . och en sådan fol har jag aldrig sell . . del var inle någon kofot del, herr schangmålare!

Albert. Jaså, Pickanell lyeker om vackra fotter?

Pickanell. A’ ju artist i folväg, vet jag! . . Del är alldeles som schangmälarn det, med den skillnaden att i ställel för penseln, så har jag sylen, och i stället

för färgen, så liar jag smörjburken! Men konst som konst — fan regera alla kokeltaktiga qvinfolk!

Albert. Hvad är del. nn egentligen som Picka-iiell bråkar om?

Pickankll. Ab det är jusl ingenting . . det är bara en fri medborgares död det gäller! Ja, herr scbangmålare, jag har redan snolt deu becktråd som jag länker hänga mig i, och om jag hänger mig, si det hänger på ett hårstrå det!

Albert (skrattande). Pickanell firade visst fri måndag i går!

Pickanell. Ja del är klart . . det måtte fan vara gesäll om inte en hade måndan alt repa sig på! Men se Lisette! (a/bryter hastigt) Kan jag få den der lilla slyfvern med samma, för jag skulle ut och köpa ett par rccefler!

Albert. Ahja, del går väl an — men tala nu om för mig hvad det är med Lisette.

Pickanell. Del gör jag . . så är det åtminstone en som inte hånar mig, när jag siller och dinglar i becktråden! Jo si Lisette och jag hade så godt som uppgjort att vi skulle fä det . . uppgjrffdt . . men då så for fan i svinalijorden . .

jaja, det vill säga, hon fick tag uli en lång räkel till ”slå bak” soin Ijenar hos en exellens, och är så grann som en lmidgtimsloflel och så grön som ett saffian, och för resten så heter lian Blomstervall.. och ä’ jägare . . och nu så har han skaffat Lisette plats som kammarjungfru hos en friherrinna, så nu ä’ Pickanell bara skräp för henne, det är klart det . . och så der ä’ del alllid!

Albert. Jaså, är Pickanell alltid olycklig i kärlek ?

Pickanell Ja! det hör (ill mina galoscher det, sa' den som lappade turen! Så har del varit i hela milt lif . . bara jag får sigte på en Hicka, och börjar lycka om henne, så är det som fan vore lös . . jag lär aldrig behålla henne! För etl år sedan var jag prestförlofvad . . nära på , . för si hon tjenle hos enpresl . . med Lina, ocli vips kom eo poliskonstapel och slog ned |>å henne, och nu syr bon för barnkruhhan pä Liurgårdslandel, ocli ja^ har inlc falt så myekct som sä för alla halfsulor jag kostade pä henne! Arol der-förtil for jag liil Söderlelje pä en ångbåt, och dä var der en liten köksa som helfe Fina . . och hon hade de vaekrasle små klumpar till fuller man kan se . . nå! jag slog tilel kurtis med tösen, ocli det var alldeles uppgjordl, när det kom en förbaskad extra vaktmästare i P oslen och nöp den . . och nu är hon akterstäderska pä ell poslfartyg . . så nog är del lira alllid!

Albert (skrattande). Stackars Piekanell! Del bevisar i alla fall all han har god smak!

Pickanell. Ja, men jag får sjelf aldrig något godl ulaf del. —- ¡tet är med mig som med de der svinen som di dresserar all leta opp svampar som duger all äta . . del der läsle jag 0111 i en bok som jag hade ur Bildningscirkelns bibliolbek, del der som gick på auktion på Lad’gårdslauds-tcatern . . jag gräfver opp dem, jag, ocli andra smörjer sig med läckcrbisehen . • nog är det läskande, alltid!

Albkiit. Nå så låt bli alt gräfva upp några charn-pignoner då!

PicKANRTx. Del kan inte lusan! Det ligger i naturen hos mig, alldeles som hos svinen! Men jag vet j livad jag skall göra! Som jag har fält sigle på cu hit I som duger, så äter jag Ivärl upp den sjelf, hellre än all andra ska1 smörja sig med den.

Albert. Ja det är ganska förståndigt! (lar upp sin por t mo un aie och ger honom pengar). Se här liar Piekanell sina pengar.

Pickanell. Tackar ödmjukast som tackar! A’det något annaf småll i folograliväg, sä . . he-he-hc! . • si vl skomakare ä’ också fotografer . . sä glöm inte hort iws . . del. blir alltid några skilling billigare än hos mästaren ! — Nej si! dumheten hos 111ig är all jag och varit pluloni.sk som en klockarkall, ocli knappt lot -dals se på töserna, då andra deremot . . • mcl) ^cl 1stall fan vara platonisk i kärlek . . del sätler di inte något värde pä! Mjukaste tjenare, herr schangmälare!

Albuiil. Farväl, kära Pickanell! Gå nu inte och »ör någon stackars flicka olycklig genom sina nya föresatser!

Pickanell. Kommer aldrig i frågan . . jag känner mig, jag . . jag kan aldrig bära mig ät som en lymmel mot dem, hur myckel jag än föresätter mig! Det ligger i blodet, det der! (vät/der om vid dörren) Hör nu, herr schangmälare !

Albert. Ilvad är del?

Pickanell. Jo jag liar sä mänga gänger tänkt fråga . . lim! . . inte skulle schangraålarn beliölva någon vacker karl te’ modell • nån gäng . . någon som vore rigligl finurlig te häile fason och linjementcr?

Albert. Känner Pickanell någon sådan ilä?

Pickanell. Ja del är klart det . . målte väl känna mig sjelf, vet jag . .

Albert (skrattande). Ar det Pickanell?

Pickanell (,stött). Jo, del skulle kunna hända det! Jag har stått i en tablå som Apollux, klädd i blått skynke, alldeles som den der mililärn derborla! (pekar pä mannekinen) För si, man råkar till alt vara tillskuren efter en bättre läst, skall jag säga! Tjenare, herr scliangmälare ! (gar genom fonden).

Albert (sma/eende). En lustig persedel, den der skomakaren! Det var synd all reta honom!

Pickanell (öppnar dörrn och titlar in). Om det. oakså inte skulle bli' någonting af med modellerandet, så tillar jag väl i alla fall opp för alt höra efter skolagningen! Tjenare! (gär).

FjevUe Scenen.

ALBERT, sedan GAHM.

Albert (fortsätter att ma/a). Skomakaren öfver-röslude lejonet! Den beskedlige Pickanell! får jag nå-gongång idén till en genrelafla, föreställande en skomakare som tjusar en landllig oskuld, såskall jag länka på lians anbud! Ilan bör göra effekt som del förvändas representant. (sysselsatt med la/lan) J.ig skall väl försöka göra min gamla spåfru nöjd med sina mungipor!

Gahm (frun fonden, omkring 60 ur, flintskallig, grua polissonger, med ell fromt och lent sätt; tarf-ligt men icke gammalmodigt klädd; hur i handen käpp och snusdosa. Han öppnar dörren, men går inte genast in). Ar min herr brorson hemma?

Albret (springer upp högst förvanad) Hvad ser jag! Farbror här! {skyndar emot honom) Nå! hade jag nu en bit krita här, så strök jag beslämdt kors öfver dörren.

Gahm (kommer in). Jaså, det börjar bli' ondi om krila? Jojo, så der är det att lefva på konsten.

Albert. För all del, bästa farbror, stig in och sätt er först, innan ni börjar tuta er gamla melodi!

Gahm. Jaja . . du hör inte gcrna talas om sådana lutningar, kan jag länka . . herrar artister tuta på helt annat sätt . . (sätter sig pä en af de sämre stolarne).

Albert. Nej för all del, farbror, sill i emman!

Gahm. Nej jag lackar . . jag är inle van vid så eleganla möbler . . jag sitler på irädslolar jag, lierama . . del är livad som anstår en fattig kamrer . . en rik artist deremot, han består sig resår-möbler han.

Albert (bjuder honom en cigarr). Får det vara?

Gahm. Nej taek — det är för elegant för mig!

Albert (värdslöst). Ab var inte rädd . . de kosta bara tio riksdaler hundradel! (tänder en cigarr och sätter sig vårdslöst pä bordshörnet) Hvad förskaffar mig äran af min farbrors sällsynta besök?

Gahm. Ditt ohjelpliga lättsinne!

Albert. Har det på någol sätt kunnat genera er?Gahm. Ja det har det verkligen! . . . Det är fasligt alt till och med inom de hästa familjer skall del alltid finnas något rötägg!

Albert. Ja . . det heror nu pä hvem som är det . . jag eller min ärade farbror!

Gahm. Hvad säger du, pojke . . Jag har inte gått ifrån den Gahmska familjens prakliska sätt atl föda sig . . .

Albert. Pä andras bekostnad, ja! ^

Gahm. Skulle det vara spetsigt och fint, det der? Hvad lefva vi alla på, om inte på andras bekostnad?

Albert. Ja, men det finns olika sätt!

Gaiim. Ja, mycket rigtigt . . du lefver på den galenskapen hos menniskor alt vilja hänga upp dyrt köpta kludderier pä väggarne, — om du nånsin säljer en lafla, hvilkel jag belviflar!

Albert. Jo, i förra veckan sålde jag en för 500 riksdaler.

Gahm. Femhundra riksdaler . . Ar del mensk-ligl all kasta ut så mycket penningar på en lafla!

Albert. Uadc del kanske varit menskligare att procenta pä dem i stället?

Gahm. Procenla? Du menar, att låna ut dem för alt dcrmed hjelpa sin fatliga näsla. Det der skulle vara el t hugg åt

mig . . nåja . . jag medger atl jag lånar ut pengar mol ränta, men det är mitt sätt att göra godt här i verlden!

Albert. En skön välgörenhet . . . mot fyrtio procent!

Gahm. Jag lar aldrig mer än 15 . . och en liten skälig provision! Vore det bätlre alt de bchöfvande inte linge låna en lilen summa när de måste hafva den? Hvasa? Vill du kanske atl den faliige arbetaren skall gå till Enskilda banken för atl få låna 3 riksdaler på en månad ?

Albert. Nej, men jag vill alt den som lånar ut skall göra det så menskligt som möjligt!Gahji. Prat! kapitalet har samma natur som potatisen eller sillen . . det gäller livad det kan! Hvar har du gjort af de femhundrade riksdalerna?

Albert. Förlåt mig, farbror . . men jag slår inte under förmyndare!

Gahji. ¡Nå var då sä god och helala dina skulder sjelf också . . i lorrgår var en herre uppe bos mig och ville atl jag skulle lösa in en revers som du gif-vil ut . .

Albert. Det har jag inte hedtom. Hvarför kominer han inte till mig?

Gahm. Der ingenting finns all la’ har kejsaren förlorat sin rätt!

Albert (med allvar). Hör pä, min kära latbror! Jag har ganska mycken säglkärlek, men jag mäste säga er att edra besök här äro alldeles öfver-flödiga!

Gahm. Du vill således störta dig i elände, ly det blir ändå slutet på visan! Du vill inte ingå på den proposition jag gjorde dig vid milt sista besök här?

Albert. All bokföra ert blodsugeri? Nej tack! hvilken annan än min fars bror som föreslog mig något sådant, hade varit utför trapporna innan han hunnit lala nl!

Gaiim. Genera dig in le . . du kan ju kasta ut mig också . . Utaf poeliskt stämda slägtingar kan man vänla sig livad som helst! Din far hade en svåger, som . . .

Albert. Jaså, del bar funuils rötägg förut i kullen?

Gahm (stiger upp). För sista gången frågar jag dig, vill du blifva min bokförare till en början, för all sedan vid min död öfvertaga affären?

Albert. Min ulmärkle farbror — se pä de här sakerna som linnas uppställda här och der pä viig-garne . . ser ni den der statyellen? del är morgon-rodnaden . . är del inte en licrrlig (jvinnoligur? . • scilet der luifvtidel . . en kopia i gips af den medi-ciska Vcmis . . se, den der sofvaudc najaden . . och den romerska gladiatorn . . tror ni att jag ville hyta ut dessa gestallcr mot de bleka och lärda uslingar som lielala sitt hlod för alt få låna edra Uunpna penningar? Nej, min praktiska farbror 1 hellre nöd vid min palctl, iin öfveillöd vid er bok!

Gahm. Du är lokig!

Albert. Gå derföre er väg, ni som är klok, sä all jag iiile smittar cr!

Gahm (efter en paus). Albert! du är min brors son . . jag betalar reversen om du anlar mitt tillbud!

Albert. Hvad tänker ni på? Ni betala en revers? . . Gä inte ifrån era vanor!

Gaiim (ond). Nej! men jag går ifrån en otacksam slyngel, som inlc förtjenar alt bära milt namn!

Ar,bert. Nä, om jag också vore den första gam som icke lefvcr af rof, så är det väl inte så himmelsskriande !

Gahm (myckel uppretad, under del han slitr klippen i golfvel). Du skall ångra dig, det lofvar jag! (gar genom fonden).

Fetnte Scenen.

ALBERT, tlerpä SMAAL.

Albert (sätter sig åter vid sin lafla). Den som liar en sådan der farbror, den är väl försörjd!

Smaal (utanför). Ursäkta mig, är det bär som poiträttmälarcn Gahm bor?

Gahm (ulanfor). Ja, midl för trappan!

Albert, flvcm kan det vara! Jag lar flera visi-Ifr än fru Pylo förutsade, tror jag! (det bullar på dörren) Stig in!Smaal från fonilen., lång, ljus och slätkammad, med glasögon och respirator). Ursäkta mig, är min herre porträtlmålaren Gahm?

Albert (stiger upp). Ja del vill saga, jag målar ibland också porträtter! (afsides) Sådan Immlestång!

Smaal (Vid dörren, ängsligt). Ursäkta mig . . är det varmt härinne ?

o

Albert. Ahja, sa der!

Smaal. Så der? Ursäkta mig, men då tror jag alt jag behåller respiratorn.

Albert. Var så god, men vill inte min herre stiga fram?

Smaal. Ursäkta mig . .

Albert (otålig). Skadar inle!

Smaal. Men jag tycker att här luktar oljefärg.

Albert. Del är vanligt i en atelicr.

Smaal. Ursäkta mig, men då kommer jag hellre hem till min herre . .

Albert. Jag bor här . . men för att göra er cn Ijenst . . så . . (slår upp fönstret).

Smaal (ängslig). Ursäkta mig . .

Albert. Hvad är det nu då?

Smaal. Vill herrn vara sä utmärkt god och låta igen fönstret . . jag är fasligl rädd för drag!

Albert (stänger fönstret). Jaså, ursäkta mig ..

Smaal. Nej; det är min herre som får ursäkta . .

Albert (otålig). Jag har ju inte gjort annat ända sedan ni kom in! — Nå slannar ni, eller kommer ni igen?

Smaal. Jag Iror det är så varmt all jag kan stanna! (ställer ifrån sig hatt och käpp vid dörren, och sätter sig sedan i emman, der Albert anvisar honom plats. Sedan han satt sig, tar han af sig respiratorn, och torkar glasögonen med näsduken). Mitt namn är kunglig sekter Smaal!Albert. Äljuka tjenare!

Smaal.- Med Ivå a . . det finns en annan Sinai med ell a — men han är ifrån Skåne!

Albert. Godt . . men jag kan inte förslå . .

Smaal. Ilur man kan hela Smal med elt a? ja> nog är det kuriöst!

Albert. Jaha, men ni har Ivå a, är det iute så?

Smaal. Jo. Ursäkta mig-, livad tar min herre för ett porträtt i olja?

Albert. Del beror på ulaf hvem.

Smaal. Jo, ulaf mig.

Albert. Del blir dyrare än annars!

Smaal. Ursäkta mig . . men hvarför del?

Albkrt, Derlör alt min herre är så lång i synen . . det går mera färg och duk ål.

Smaal. Nå, hvad skulle jag kosla då, i olja?

Albert. Ni menar väl crl porträtt?

Smaal. Ursäkta mig, ja det gör jag!

Albert. Femhundra riksdaler!

Smaal (hoppar till förskräckt). Ursäkla mig . .

Albert. Skadar inte!

Smaal. Del är alldeles för dyrt . . dä tar jag det hellre i fotografi!

Albert. Men min herres ansigte skulle ta' sig bättre ut i olja . . del skulle bli' litet fetare!

Smaal. Tror herrn det?

Albert. Ja, i synnerhet i nötolja.

Smaal. Jaja . . se del är så alt . . (slår ner ögonen) alt jag är förlofvad!

Albert (förvånad). Hvad? Ar herrn förlofvad?

Smaal. Ja, del vill säga, det är inte eclaleradt än . . och del skulle vara ål min fästmö . . (orolig) men ursäkta mig, här luktar fasligt starkt oljefärg, och jag kunde fä ondi i bröstet . . så här på våren är detfarligt! (sätter på sig respiratorn). Hvad blir bästa priset?

Albert. 450 . . för er skull . .

Smaal. Kan jag inte få pruta till 200?

Albert. Nej, jag är inte vestgöthe!

Smaal. Ursäkla mig, men då skall jag skrifva hem lill pappa, och fråga hur jag skall göra.

Albert. Ja det är bäst!

Smaal. Och när jag får svar ifrån pappa, så kommer jag opp igen! Adjö!

Albert. Mjuka tjenare! förkyl er inte i trappan!

Smaal. Åhnej . . jag tror nog att det skall gå bra . . för jag har tu par ullstrumpor! Ursäkla mig!

Albert. Skadar inte! (ropar då Smaal är i dörren) Del var ju kongl. sekler Sma-al?

Smaal (smickrad). Jaha, mycket rigtigt, Sma-al! Smal är ifrån Skåne . . mjuka tjenare! ursäkla mig! (går).

Sjette Seenen.

Albert (sätter sig skrattande till sin tafla). Ha-ha-ha! Och den der tänker gifta sig! Jag kan undra hvem som skall bli' den lyckliga? Han borde gifla sig med sin respirator, ty jag har inte på länge sett två saker passa så bra tillsammans! (del bullar på dörren) Del var fan! i dag är del då omöjligt att få vara i fred! (ropar barskt) Slig in!

Sjunde Scenen.

DEN FÖRRE. ANDERS (från fonden).

Anders (i Vingåkersdrägt med en säck på ryggen och en aln i handen, inträder försigligt och ser sig omkring). Kors för sju skatingen, så grannt här var!Albert (forlfar all måla). Hvem är der ?

Anders (som inte kan se sllberl för slaflin och tajlan, bugar sig ödmjukt för mannekinen som han betraktar med blandad rädsla och nyfikenhet'). Jo, det skulle fäll vara jag, del . . Anders från Myrtorp i Vestra Wingåker! (bugar sig ånyo för mannekinen). Är det hern som är afrilaren ?

Albert (skrnitande i del han reser sig upp och ser öfver taflan). Är du tokig, karl! lar du mannekinen för mig?

Anders (förvånad'). Jaså, kors! del är flera inne i sluga, ser jag! Jag trodde den der granna karln var herrn sjelf, jag!

Albert. Hvad vill du, min gosse?

Anders (går fram några steg, men alltid med en viss respekt för mannekinen). Jo del är myckel, det! men si, här ä' så myckel finheter på väggara, så jag ä' liksom litet hakomlagen att komma fram me'l! Jaså, del är han som är afrilaren Gahm?

Albert. Jo, del slår in.

Anders. Va' han nere i sockna hos våuses i fjol sommars och rita åf jänterna, så de höll på te bli lokuga allihop?

Albert. Det kan väl hända; men hvad vill du med del?

Anders. Jo, det skall afrilaren bli' liksom lilel perflexl öfver, när han nys om'el! (går ut genom fonden, ropande) Anna-Slina! Anna-Slina!

Albert (ser efter honom förvånad). Anna-Slina?

Anders (ropar ulanföre). Här ä' del! Klif på oppför trappstega, så ska' du få se på litet!

Albert (slår sig för pannan). Kors för tusan! Skulle det vara? . ‚Andebs (utanför). Släta hucklet pä dig och slryk åf dig väl om föttcra . . du ska' si en (ockcn omcnsk-ligl grann herre här ä!

Albert (gar orolig fram och ¿iler). Del vore höjden af alll!

Åttonde Scenen.

DEN FÖRRE. ANDERS. ANNA-STINA.

(Ama-Stina inkommer blyg och förlägen, ledd. af Anders, klädd i

fin men larjlig Vingåkersdrägt, och med rutigt hufvudklttde,

samt bär i handen ett litet knyte.)

Anders. Scså der ja, Anna-Slina! Nig nu vac-kert lör boggc herrara! (pekar på. mannekinen). Del der ä1 visst något rigligt stoiförnäml, fast han häller sig vid dörren . . och det der är afritaren!

Anna-Stina (niger först för mannekinen ock sedan för Albert). Goddagen vackert!

Albert (afsides). Det är verkligen hon! (högt och med synbar förlägenhet i det han går fram till henne). God dag, kära Anna-Slina!

Anna-Stina (fattar okonslladl hans hand). Tack för sistens! Afritaren är lik sig, alldeles soni när Iwn var ule hos vari! (ser sig storögd omkring.) Meu kors i alla tider så mycket grannlåter! Ja det Stockholm, det är då för fasligt vackert!

Andeks. Ja då! hvarendaste hus är ackurat så grannt som herrgårdshyggningen på Säfstaholm!

Albert (till Anna-Stina). Men hvad i all vcrl-den har fört dig hil, kära barn?

Anna-Stina (brydd). Jo se, . . jag ville så gerna komma te'Stockholm . . och nu, sen mor ä' död, sä..

Albert. Hvad, är din mor död?

Anna-Stina (torkar sig i ögonen med förklädssnibben). Ja, i våras så dog hon!Andeks. IIo' var krassluger hela vintersidan, och så när löfsprickninga kom sa blef ho1 all! (förnumstigt) Del ä' alltid värst då för locka der krankingar . . Fars gamla Blacken dog ve samma lid han, för si han hade fåll qvarkn i fjol vid Eskilslnna marken!

Albert (till Anna-Stina). ¡Men nog hade det varit bällre för dig alt sfanna qvar på landet!

Anna-Stina (med en blyg blick på honom). Nej si, jag ville så gerna opp till Stockholm!

Anders, .la, det var allri värdt te’ få det nr flinlen på’na! Ända sen afritarn var ute i sockna, så har del aldrig varit nån vån med jänta, ska' jag liksom be’ le’ fa säga!

Anna-Stina (skamfull). Ah fy då, Anders!

Anders. Det är klara sanninga! 1 höslase sä fria’ en af stalldrängarne på Säfstaholm till’na, men ho’ slog baraste at’en som så . . och del fast en hade både sölfverklocka med gul kedja, och 40 riksdaler på sparbanken i Nyköping . . (med bondslugl leende) Så inle vet jag livad herr afritaren bar sall för slag i skalln pa’na! — Men det var rasande så sannl del, jag skull’ sälja ylletyg i busel breve . . stanna qvar du Anna-Stina les jag kommer igen!

Anna-Stina. Ja, inte vet jag om det går an!

Anders. Hå körs! afrilarn känner du fäll, så nog går det an alltid! Adjös så länge! (bockar sig för Albert och ämnar gå, men hejdar sig vid åsynen nf mamiekincn.) Det var en förfaslig karl le’ stå kaf still . . vore lian inte så granner, så kunde en tro alt det vore något otyg! Adjös vackert 1 (bockar sig djupt for mannekinen och går.)

Winnrte Seenen.

ANNA-STINA. ALBERT.

Albert. Stig fram och sitt, kära Anna-Stina!Anna-Stina. Tackar ödmjukast! (sä Iler sig pft en af de sämre stolarne). Herre Gud, livad jag är glad öfver att afrilarn var hemma, och alt han har helsan!

Albert. Inte skall du sitta der borla! Komim! (för henne fram till emman), Sätt dig här!

Anna-Stina. Ahnej, det går fall aldrig an! (du han nödgar henne all sälta sig). Kors I livad en sitter mjukt i den der bänken! Ja se, i Stockholm är då allting sä rart!

Albert. Kära barn, det är inte allt gnid som glimmar (sätter sig bredvid henne). Nå, du liar väl bara kommit hit upp pä elt par dagar?

Anna-Stina. Nej, jag tänker allt stanna här.

Albert. Stanna här? Hvarifrån har du fatt den idén ?

Anna-Stina. Ah, nog vet afritarn del, alllid!

Albert. Jag.

Anna-Stina. Ja kors! mins han inle livad han sa’ den der qvälln när vi va’ på dans hos Olle i kyrkbyn?

Albert. Nej, det kan jag inte påminna mig.

Anna-Stina. Ja, men jag mins’et, jag!

Albert. Nå, livad var det då?

Anna-Stina (blygt i början, men sedan säkrare i. det hon ser trohjerlaill på honom). Jo del var efter en dans som han loljde med mig uppåt kyrkbackeil, och då sa’ han alt lian tyckle om mig, och tyckte all det inte fanns vackrare flicka än jag i hela socken . . oeli mycket annat spetakel, och så sa' han all om jag kom opp le Stockholm så skulle jag få sä bra . . och lian skulle bli' så glad om jag kom . . och så sa’ han all jag var alldeles för god till hustru åt en bonddräng.

Albert. Det var mycket dumt sagl ntaf mig!

Anna-Stina (naift). Nej, det tyckte inle jag . . för si, ända sen afritaren kora, så ville jag inle vela af drängarne hemma . . och så ville han ha’ hand på altjag skulle komma, och det fick han, och så ville han ha en kyss . . och det fick han med . . och så ville han lia’ en till, men den fick han inte, för just dä kom Lotta i Mörby, och så gick vi opp och dansa igen.

Albert (förlägen). Det är möjligt alt jag sagt något ditåt . . men kyssen, den har du säkert tagit miste på!

Anna-Stina. Nej då, den mins jag bäst af alltihop! För se, när det kommit någon gosse och pratat och velat fria till mig, så har jag alltid tänkt på den, och på hvad han sa' . . och nu ä-' det derföre som jag är här!

Albert, Och hvad tänker du att det skall bli' af allt det här?

Anna-Stina (förtroendefullt). Jo, jag tänker alt vi kunna fäll gifta oss, 0111 han vill, för att jag tycker om honom, det kan han väl förstå . .

Albert. Men har det aldrig fallit dig in all en ung karl kan skänila såder med en flicka, ulan att han har någon djupare mening med det?

Anna-Stina. Nog bruka1 mor säga all. en skulle akla sig lör karlarne . . men det sa' hon aldrig om honom, inte!

Atbert. Men, om jag nu också menat allvarligt, så finns det andra hinder . . Jag är artist, och en sådan bör inte gifta sig så ung som jag är.

Anna-Stina. Nå, så vänta vi fäll några år, då!

Albert. Och livad skall du ta' dig till under tiden?

Anna-Stina. Hå! afritaren behöfver nog en som ser om sig.

Albert (afsides). N11 är jag väl deran! (högt) Men inte kan du stanna hos mig, kära barn!

Anna-Stina. Ilvarför det då?

Albert {brydd). Derför alt . . att . . (stiger upp och suger afsides) De här enfalderna från lan-det! En aldrig sâ oskyldig Stockholmsflicka skulle genast lia' förslåll mig! (högt, i del han gar till henne) Har du aldrig varit ulsall för sqvaller hemma?

O

Anna-Sttna. Ahjo, ibland . . den der sommant som lian var nere hos oss . . men inle ä' det fäll sä i Stockholm, inte!

Albert. Dii har gjort dig alltför stora illusioner om hndvudsladen, kära Anna-Stina.

Anna-Stina. Illusioner? Hvad är det för slag?

Albert. Det är att ha' större föreställningar om en sak, än den verkligen förtjenar. Om du till exempel tror att jag är ett mönster för unga karlar — så är det en illusion . . förstår du?

Anna-Stina. Nej . . för nog är han den bäsla jag känner . . det förstås, näst prosten som jag läsi mig fram för . . men . .

Albebt. Nå? säg nt!

Anna-Stina (blygt), Han är 60 år, han!

Albert. Din upprigtighet förtjusar mig, men den kan bli' lika farlig för dig som dina illusioner . . . Hörpå nu, min snälla Anna-Stina, vill du lyssna till mina råd som lill en verklig väns?

Anna-Stina. Ja, det kan han väl förstå att jag vill!

Albert. Nåväl, res da hera igen . . och del med det allraförsta.

Anna-Stina. Nej, det lär fäll inte gå för sig, del.

Albekt. Hvarför inle?

Anna-Stina. Jo se, de vel hemma i socken hvarför jag for hil . . och skulle jag nu komma hem igen, så blef det fäll aldrig slut på prat och spektakel . . nej, hellre då livad som helst.

Albekt. Men — del är så godt att säga det först som sist . . hos mig kan du inle stanna! Del. skulle ge' anledning till mera prat här än ute på landet . .Anna-Stina. Och jag som trodde del. skulle bli så bra le' få vara hos afritaren!

— Om jag nu bara visste livar jag kunde få en bra Ijensl. ändå — som inle vore för långt härifrån — —

Albert. Har du inga slägtingar i Stockholm?

Anna-Stima. Nej.. det är så godt som ingen .. mor sa' fäll alt hon skulle ha ett syskonbarn här som skulle heta Carin och vara gift med någon vindragare, eller livad han var — men jag vet hvarken livad bon beter eller livar hon bor.

Albeut. Nå, men du har väl någonstans att bo lilldess du får en Ijenst . .

Anna-Stina. Ja, Anders tog in i ett bondqvar-ler på Hornsgatan, men der ä' så mycket karlar . . . så . .

Albert. Inte går det an! Kära barn, så oklokt du liar ställt till åt dig . . . (afsid.es) och åt mig sedan! . .

A.nna-Swa (ledsen). Ja, se jag var så glad att iå se honom, så jag tänkte inte på . . . men nu vore jag färdig te gråta!

Albert. Nej, för all del, kära Anna-Stina! det vore ännu värre . . . (hasligt fallad af en idé) Nu vet jag! jag skall tala vid madam Lundberg . . . hon vet allting . . och hör väl kunna hitta på något råd! Jag skall bara kasta på mig en rock! — (skyndar in i sidorummet.)

Anna-Stina (ensam). Han är allt bra olik sig, afritaren, emot som han var hemma hos vårt! Han liar inte sett på mig hälften så godt en endaste gång, som han gjorde der både bitti och sent!

Albert (kommer ut, klädd i rock oeh halt). Dröj nu här en smula, medan jag springer upp till min städerska som bor i huset bredvid.

Akna-Stina. Ja men han blir väl inte länge . . för jag vet inte hur det ä'.. men jag ä1 rädd te vara ensam!

Anna-Stinas Illusioner.

2Ai.bert. Seså var lugn . . jag Sr strax tillbaka! (skyndar ut genom fonden').

Ti»ntle Scenett.

ANNA-STINA.

Herre Gud! hvad skulle jag i Stockholm te'göra! Det skulle fäll aldrig ktinna vara så som prestgårds-Anna sa' heller, att han hara fört spektakel med mig . . åhnej! sådan <V han inte! . . (går fram till taj-lan som slår pä stofflin och ser pä den nyfiket.) Kors, i alla lider, sä fint och grannt det der belåtet U'1 Jag tror akkurat alt det är gamla klockarmor der-hemraa, när hon säger i kaffe! Det är fasligt livad de här afritarne kan göra mycket grannlåter!

JElfte Scenen.

DEN FÖRRE. ANTON och MARIA (från fonden).

Akto» (inkommer först). Seså, stig på du, kusin . . det är inte farligt! Jag känner Gahm så väl, så det gör ingenting! Du har ju så ofta bråkat om all få se hur en atelier ser ut!

¡Maria (tvekande i dörren). Ja, men--

Anton. Kom du hara! (gladi) God dag, bror Gahm! (ser sig omkring) Hvad? han är inte här!

Anna-Stina. Kors i alla lider! det kommer främmande!

Maria. Ar inte der en Vingåkerskulla?

Anton. Jo minsann . .

Maria (afsides). Hvad kan hon göra här?

Anton. God dag, milt vackra barn! (skrattande till Maria) Det är förmodligen en liten modell, som väntar på sin timma! Flickan ser rätt täck ot.Maria (tvunget). Tycker du del?

Anton. Ja min sann! Oeh jag vet att Galim är mycket svag för landlliga skönheter!

Maria (som förut). Jaså.

Anton. Ja, naturligtvis i konstnärligt hänseende!

Anna-Stina (för sig, i det hon kastar beundrande blickar på Maria) Herre Gud, livad den raam-selln är fin och vacker! Kan hon känna afiilaren?

Anton (närmar sig Anna-Slina. medan Maria synes betrakta taflorna, men i smyg mönstrar Anna Slina). Hvad gör du här, milt vackra barn?

Anna-Stina (blygt). Jo, jag väntar på afiilaren.

Anton (skrattande). Afritaren! det var en bra benämning., det skall jag kalla houom för hädanefter!

— Hvad vill du honora då?

Anna-Stina. Jo> jag har kommit hit för te helsa pä honom.

Anton. Jaså, ni ä1 således gamla bekanta ?

Anna-Stina. Ahja, han var nere i sockna hos oss i fjol somras ! Och då sa' han åt mig att om jag kom opp te' Stockholm, så skulle jag helsa på hos 'en . .

Maria. Han ämnar förmodligen måla utaf din (lrägt?

Anna-Stina. Nej, inte nu . . för det gjorde han så måuga gånger derhemma . . och lian sa' alltid alt han ville inte rita af någon annan, för alt — att — (stannar förlägen.)

Anton. Nå . . för att? Fortfar bara!

Anna-Stina. För att han tyckte så mycket om mig, sa' han!

Maria (med en otålig rörelse). Låt oss gå, Anton . . din vän tycks i alla fall inte komma tillbaka.

Anton. Ahjo, han kommer nog strax . . och det är rätt roligt alt höra det här naturbarnet pratal Hvad Iteler do, min flicka?Anna-Stina. Anna-Slina !

Maria (spetsigt). Eli poetiskt namn, i sanning!

Anton. Det vill jag just inte påstå . . men pikant är del! Hör du kusin, tycker du inle alt flickan är rätt niipen ?

Maria. Jag kan inte säga . . men kom nu och låt oss gå, annars går jag ensam!

Anton (spefullt till Maria). Jag tror att min charmanta kusin nedlåter sig att vara svartsjuk!

Maria (ond). Anton!

Anton. jNå-nå, bli' nu infe ond, jag gycklade jn hara!

Anna-Stina (afsides). Om jag kunde förstå livad hon vill afritaren!

Tolfte Scet»ett.

DE FÖRRE. ANDERS (från fonden).

Anders. Seså ja, Anna-Stina! nu ä' jag tebakars igen! (bockar sig för manuekinen) Ta mej dalern står icke han lika molstill som i jånses ! (får se Anton och Marie) Aj jäsiken! det är främmande! (bockar sig) God dagen, vackert!

Anton. Ännu en Vingåkersbo !

Maria. Ja, här tycks ha blifvit rigtigt hond-qvarter !

Anton. Hvad vill du, min gosse?

Anders. Jo, jag skulle fälle sta’ och la’ adjö af Anna-Slina, efter som ho1 tänker stanna qvar här hos afritaren !

Maria (häftigt). Tänker hon stanna qvar här?

Anders. Ja . . sa hade hon allt gjort opp'et för sig . . för tösen vill akkurat inte bli qvar i Vingåker, ser mamsella!

Anna-Stina. Ah, sa du pratar, Anders! Afritarenliar sagt att det inte går an att jag stannar här, man lian tänker te’ och skaffa mig en tjensl.

Anders. Jaså . . det var en annan sak . . men hvar skall du få en töcken ifrån . .

Anton (afsiiles). För tusan! del vore ett sätt.. (till Maria) Hör du kusin . . behölva inte vi just nu en tjensl Hicka?

Maria. Jo . . . men jag vill inte ta i tjenst en flicka som helsar på unga artister!

Anton (med af sig t). Jag (ycker annars del vore bättre, än att lemna henne qvar här . .

Maria (afsides). Han har rätt . . (högt, i del kon går till Anna-Slina) IJvad kan du, milt barn?

Anka-Stina. Ah, jag kan väfva och spinna och sköta om krilterna, och sä kan jag fall litet ulaf livarje för resten!

Andkrs. Ja, se, eu likare flicka än Anna-Slina finns inte i hela Vingåker! Och di ville ha’na le herr-skapspiga på sjelfvaste Säfslaholm, men bon skulle prompt opp och tala vid afritaren . .

Anton (som galt /tära honom, trampar honom på foten för alt få honom att tiga). Tyst dä !

Anders. Aj jäsiken! hvad herrn gjorde illa mig.

Anton. Tyst!

Anders (förvånad). Ja . . jag säger ju aldrig ett civilt!

Maria (till Anna-Slina). Tror du dig om att kunna sköta en tjenst i ett bättre hus?

Anna-Stina. Ja, jag vet inte . . . ä’ det långt härifrån?

Maria. Hur sä?

Anna-Stina. Jo, jag ville så gerna kunna helsa på afritaren ibland —

Maria (afsides). Ah, det skall jag nog hindra!

Anton (för sig). Hon är rätt söl . . och hon skall snart glömma sin ”a fri lare”!DE FÖRRE. ALBERT. Madam LUNDBERG.

A i, is eut (inkommer hastigt). Seså der ja, min kära Anna-Slina! . . (får se Maria och Anton; af-sides) För tusan! (skyndar fram till Maria) Hjertligt välkommen, mamsell Reder! Ni kan inte tro livad jag är glad öfver alt få se er här under mitt ringa tak! (Ull Anton) Tack min vän, för det du förmått din kusin att. komma hil!

Maria (kallt). Jag beklagar endast att vi kommit sa olägligt . . Här finnas de som hafva äldre anspråk på er vänskap.

Albert. Ai för fan! (höst) Hvad menar mamsell Reder?

Ainton (sakta Ull Albert). Hon är svartsjuk på Hickan der.

Albebt (till Maria). Ni menar Vingäkersflickan der? Hon bar kommit hil för att bedja mig skalfa henne en tjensl, det är hela saken.

Maria. Jaså, ni ämnar inte rita af henne mera?

Albkrt (afsides). Anna-Slina har pratat! (högl och med ett tvunget skratt) Nej! jag har nu fält skönare modeller !

Maria. Så mycket bättre . . ty jag hör alt den unga flickan är utan tjensl . . . och jag ämnade tala vid min farbror att hon skulle fä komma till oss.

Albebt (afsides). Då skulle Maria få veta . . • (,högt, dock så att Anna-Slina icke skall höra del) Hvad skulle ni

kunna ha för nytta ulaf henne . . en rä och obildad bondflicka . . min städerska liar dessutom redan en plats ät henne!

Madam L. (nigande vid dörren der hon stannat). Ja, och det. en mycket god plats ändå, hos gamla fröken nere i hörnet . . som behöfver en uppasserska . . Hon ä' litet läserska, men . .A iston. Det går inte an! . . Hon skulle förstöra flickan!

Mari* (med afsigt). Ja, och här lär hon inte kunna stanna! . . Sä virla inle herr Gahm har någon Ijenst åt henne — —

Albert (förlägen). Jag . . nej visst inte . .

Anton. Det är ju bäst alt låta henne sjelf bestämma! (går Ull Anna-Slina och kla-ppar henne under hakan) Vill du komma till oss, Anna-Slina lilla?

Anna-Stina. Ja, nog vill jag det . . . för både herrn och frun set så beskedliga ut, så . .

Anton (skrattande). Herrn och frun? Nej, kära du, vi ä' kusiner!

Maria (lemnar Anna-Slina ett kort). Här är min adress . . sök upp mig i eftermiddag, så få vi se.

Anders. Dä följer jag med dig, Anna-Slina!

Albert (afsides). Nu är jag fast!

Madam L. (till Anna-Stina). Ja det tror jag; nog är det bättre att fä I jenst hos grosshandlarns, än hos gamla fröken! Hon har rigligt lur, hon!

Maria. Kom nu Anton, sä ga vi! Jag har inte tid alt vara längre hemifrån.

Albert. Men . .

Anton. Du har ju ännu inle scll på tallorna!

Maria (med tonvigt). Jo, jag har sett mer än tillräckligt! (fattar Antons arm.) Kom nu! (till Albert) Apropos! jag hoppas väl all vi lä se herr Gahm på mitt forlofningskalas?

Albert (bestört). Huru., ni ämnar .. förlofva er..

Maria. Ja, min farbror vill det . . jag har visserligen tvekat förut, men 1111 Iror jag nästan att jag anlar den man han utsett ål mig.

Albert. Och hvilken är den lycklige?

Maria. Kgl. sekler Srnaal . . en utmärkt älskvärd och hygglig ung man . . (saktare, med tonvigt) som inte gör några konstresor om somrarne!Albert (söker bibehålla konlenansen). Jag lyckönskar , . mycket . .

Anton. Ah, det är bara skämt af Maria! Hon har ju förut sagt min far alt hon inte vill ha honom.

Maria. Nå än sedan? . . del säger ofla en ung flicka.. Nu tycker jag rätt mycket om honom! Farväl, herr Gahm!

Alrert. Mamsell . .

Aintoin. Adjö min bror! glöm inte bort oss! [till Anna-Stina) Välkommen i eftermiddag, mitt vackra barn! (de gå genom fonden.)

FJortontte Scenen.

ALBERT. ANNA-STINA. ANDERS. M. LUNDBERG.

Albert (går upprörd fram och åler). Jaså, hon ämnar förlofva sig! Meu det sker inle . . förr slår jag ihjäl den der långa herrn med två a . . (slår sig för pannan) Der har milt fördömda lättsinne satlniig i en skön klämma.

Aisna-Stina (som hela tiden följt honom med oroliga blickar, går nu fram till honom och siiger sktjggl). Hvad är det som han är sä ledsen ål?

Aleert (häftigt). Och del frågar du, som genom din galna idé alt komma hit, sätter mig uti elt sådant bryderi.

Anna-Stiina (försagd). Jag? . .

Anders (går emot honom). Nej hör nu, herr af-litare . . eller hvad han ä’ för slag . . han skall vela hvad han säger — för annars så ta mig dalern--

Albert. Tyst du, dumhufvud! Dig har jag inte talat till! (för sig) Jag måste skynda efter henne . . det der giftermålet sknlle bli min död! (skyndar ut genom fonden,)ANNA-STINA. ANDERS. M. LUNDBERG.

Ai\i\a-Sti.\a (ser efter Albert, häpen och bedröf-vad). Hvatl i alla lider gick del äl afrilaren? Så liar han aldrig lalt lili mig förr!

Aisders. Ja, ocli mig friisle han äl som en lekall! . . • Tar di emot lolk j»ä det der visel i Stockholm, så lär de inte bchöfva vara rädda för all en kommer ofia tebaks!

Jl. Lundberg. Ah seså, ni skall inie läsla er vid all artisten var liiet kort 0111 hulWt . . för del första liar lian så mycket bondfolk som springer här .. i går var det inte mindre än 3 dalkullor uppe, — som han hade ritat af när han var oppe i Dalarne i fjol!

Aisders (med en blick på Anna-Stina). Del är en vigtig afriiare, del der!

M. Lundberg. Och så fick lian ju vela del der eländet all mamsell Reder skulle förlofva sig! — Men kom nu ner med mig hon, lilla jungfrun, så får hon vara der lill efterniidda'n!

Akra-Stina. Tack så myckel! men livad skulle del göra afrilaren atl den der granna mamselln går och förlofvar sig?

Anders. Ja . . kan undra del, jag?

M. Lund&krc. Kors! han är ju pinkar i henne sjelf, vet jag* (i del hon ser på Anna-Slina, som vändt sig bort och huller förklädet för ögonen) Men livad i allaste lider fallas henne, lilla jungfrun? Hon gråter ju så billerl som di gör i Engelska kyrkan!

Ai\DERS. Käraste Auna-Slina, inle ska du gråta! (ond) Fan anknoka alla afriiare, som ska komma och förvända synen på folk!

Aini^a-Stijna (åter lugn). Tyst-Anders! del var milt egel fel . . Koin nu, sä gä vi te’ qvarterel.

Akdkrs. Ja, del är rätt, Anna-Siina! och sä följer du med mig hem igen.Anna-Stina. Nej, Anders! jag skaffar mig tjenst här, för hem vill jag inte mera! (*till madam Lundberg*) Adjö nu, och tack för mig!

M. Lundberg. Följer hon inte med mig ner då?

Anna-Stina. Nej tack . . inte numera.

Anders. Vi vill inte ha med några afritare och göra mera! (*i det han knyter handen åt mannekinen*) Helsa och säge’n det, han som står der och ser stinnt åt . . . Nu vet jag hvad ni ä’ för sorts folk! — Kom du, Anna-Slina!

Anna-Stina. Så trodde jag inte att det skulle gå, när jag kom till Stockholm! (*de gå genom fonden*)

M. Lundberg (*slår ihop händerna*). Nå, jag säger väl det! Flickungen har förgapat sig i artisten! . . Det skall jag minsjäl tala om nere på magasinet! (*skyndar ut efter dem.*)

Ridån faller.

ANDRA AKTEN.

—

Ett rum hos grosshandlaren Reder. Dörrar i fonden och på högra sidan. Ett större bord och enkla stolar, samt på väggarne några oljefärgstaflor. Till höger en mindre pulpet eller ett skrifbord, med böcker och papper. Bredvid pulpeten en kassakista. Till vensler ett fönster och framom del en soffa, på hvilken vid ridåns uppgång Anton ligger, läsande en tidning, med fötterna högre än hufvudet.

Första Scenen.

ANTON (*läsande, gäspar duktigt*).

”Unionshärens ställning vid Potomac” — (*afbryter*) Ah! herrar Yankees och deras galenskaper intressera mig inte . . . finns här inte något af intresse . . . några rättegångs- och polis-ärender? (*söker i tidningen*) Ah! en qvinna som mördat sitt barn — nå, det var ändå något! (*reflekterande*) Jag begriper inte hnru sådant är möjligt . . . (*hastigt öfvergående till en annan idéföljd*) Den der lilla Vingåkerstösen var rätt söt, och tar hon tjenst här så kommer jag bestämdt att slå för henne . . . det blir alltid en sysselsättning . . ty det här tråkiga kontoret tar lifvet af mig . . jag som så mycket hellre velat bli militär, fast min far, det tjurhufvudet, satt sig deremot. Vänta mig! när gubben dör en dag, så vet jag hvad jag gör! (*läser ånyo i tidningen.*)DEN FÖRRE. REDER och MARIA (från fonden).

Rf.uhu (kommer först ut, brummande och vid dåligt humör). Na . . . vet mamsell hvad hon vill och lnir hon vill ha’ det? Hvasa? ... 1 går var hon så rädd för kunglig sektern som om han varit cn bal sjö-skadadt kaffe, och i dag är hon så förtjust i honom som han vore en matta Sroyrnafikon! Ar det altarsstil, det?

Maria. Brumma nu inte så fasligt, kära farbror! En flicka kan väl ha sina nycker, och när det är fråga om ett hjerta . .

Reder. Det är sä lusan heller! Här är fråga om ett giftermål med brukspatron Smaals ende son, del vill säga, med minst 300,000 kontant! . . Var sä god och kom inte med sitt pjåkiga flickhjerta i cn hriljanl spekulation!

Maria. Men jag anser inte äktenskapet för någon spekulation.

Reder. Det är derför att du ingenting begriper, mitt barn! Allting är spekulation här i verlden . . . allting går ut på all förljena sjelf och lura andra . . . och den som är slörsta lurifaxen, den bar den mesl späckade plånboken.

Amos (utan all röra sig af stället). I sä fall kan pappa låna mig litet penningar.

Reder (som förut inte gifvit akt pä honom, med eU blandning af ömhet och groll). Jaså, är dn der, din odåga! Kallas del der all sitta nere på konlorel?

Anton. Nej, det kallas att ligga och nioja sig.

Reder. Fy Anton! du borde skämmas öfver cn sådan 1 ä t tja . . hade jag gjort så der, livad tror du att jag nu varit? Tror du alt jag då kunnat ge min son en sädan uppfostran som du fåll? Hade du då haft etthundra riksdaler i månaden till dina nöjen?Hvasa? hade du liaft häst och gigg och egen våning , . . hä?

AiN-ro«. Hvad är det all tala på? Kanske att din son skulle lefva som en tiggare ?

Reser (slolt). Nej, del behöfver han inte . . . men lian skall arbeta, han skall bli en stor affärsman, ocli efter mig upprätthålla lirmans anseende . . . hvad tror du affärsvännerna ska säga, när de se att* du ingenting vill göra?

Aivton De ska säga: den der unga manucn är skapad till något bättre än att sitta vid en pulpet!

Reder. Nej, det säga de inte! Utan så här låter det: ”Hm-hm! när gubben en dag lägger näsan i vädret, så spolierar sonen alltsammans! Vi ska akta oss all komma i förbindelser med det huset . . . Del der blir ingen glädje af . . . dåligt affärshufvud . . skral hushållning, stora passiva till slutel!” ... Så låter det . . .

Antoin. Har pappa slutat snarl?

Reder (ond). Du är en slyngel.

Anton (vårdslöst). Ja, hvarför bar inle pappa uppfostrat mig bättre ?

Maria (förebrående). Auton!

Reder. Tyst du! låt honom hällas! Han liar rätt, den odågan . . jag var så glad öfver all min lyckliga giftermålsaffär inbringade mig en son, all jag helt oeh liiillet förbiság att varan hade bordt magasineras litet bättre , . fick för dåligt emballage . . rätt åt mig nu all den inte håller sig oppe i pris!

Maria. Men Anlon är säkert bällre än lian gör sig . . och farbror skall inle ta sig saken så nära!

Anton. Nej, del är jag visst inte!

Reder. Är han bättre än han gör si^ . . . del vo* ju en hufvudlös spekulation! . . . Och all inle la sig saken nära är omöjligt! För myckel köpman för (let ... sak samma om det gäller en hafrelast eller soq min!Anton. Mycket smickrad för jeraförelsen! Hvarför läl pappa mig inte bli militär, som jag ville?

Reder. Pojke! lala inte om militärer, jag blir ursinnig! Ar du så förbaskadt angelägen så kan du ju bli skarpskytt . . det hindrar dig inte alt sköla affären undertiden.

Anton. Det är inte detsamma . . om de åtminstone hade en grannare uniform!

Maria. Men att försvara silt land--

Reder. Ah bah! det går ingen nöd på landet! Säller fanstyg i hufvudet på ungt folk .. hade inle en af kontoristerna — korpraln gudbevars! — häromda'n setat ocli skrifvit in en gevärspost i hufvudboken i stället för ett parti hvele. Det skulle ha händi mig i mina unga dagar!

Anton (ironiskt). Nej, det hade varit omöjligt!

Reder (härmande). Jaha., det hade varit omöjligt . . för jag var inte en sådan der odåga . . . (iå Anton gör sig i ordning att gä) Får jag lot att veta livarl del skall bära ulaf?

Anton Jag går ut och går en stund.

Reder. Nehej! du går ner på kontoret, säger jag!

Anton. Pappa är då bra kuriös . . hvad skall jag der att göra, då jag ingenting duger till?

Reder. Du skall vara der i alla fall . . du skall lära dig alt duga till någonting — —

Anton. Nåja! jag kan lika gerna sitta der och göra ingenting som någon annanstans! Kan jag tjena pappa med så litet, så . . .

Reder (ömt). Anlon! gosse! Om du vissle livad du står mig till, och hur många sömnlösa nätter jag haft för tanken att kunna placera dig på etl vinstgif-vande sätt . . skall min faderliga kärleks aktier oupphörligt gå ulan utdelning? Har du inle en enda Ineu procent att ge mig?

- Anton (gär till honom och fattar honom ombegge armarne). Om jag får bli officer, så skall cl» få fyrtio procent, pappa!

Reder (ond). Gå för tnsau, pojke! Förr skrifver jag nf hela affären!

Artos. Ja, och utdelningen den får du leta efter! (gar genom fonden.)

Tretije Scenen.

REDER. MARIA.

Reder (ser efter honom). Satans pojke! . . lian slår mig dyrare än hela tobaksfabriken! Men vänia mig, lian ska ge med sig!

Maria. Men om nu Anlon skulle kunna bli en Ina militär, vore det inle bättre än alt göra honom till en dålig köpman?

Reder. Det begriper du inte, flicka! En dålig köpman är sju gånger bättre äu hvilken annan som

helst.--Men nu til! din affär ... du är således

nöjd med att förlofningen med Smaal utsältes tills i nästa vecka?

Maria (dröjande'). Ja, såvida ingenting annat kommer i vägen.

Reder. Prat! livad skulle då komma i vägen?

Maria. Det kunde ju hända att jag ändrade mig.

Reder. Om du också ändrar dig femton gånger, så gör jag det ingen gång, ocb dermed är det qvitt.

Maria. Ja, men farbror vet att min far uttryckligen förbehållit mig rättigheten att råda öfver milt lijerta.

Reder. Jaha,., men som din förmyndare, så är

det jag som råder öfver din hand . . hjertat kan du

ge åt hvem fanken du vill . . . det blir din mans alTär!

Maria. Tala inte så, farbror! Jag behöfde justnu ett råd — och till hvem skall jag väl vända mig, om inle till min farbror!

Heder (striift). Ja sä vänd dig då! Hvad är del fråga om?

Maria. Ser farbror, det är sä, att jag bra mycket hellre ville ha en annan — —

Reder. Har han mera då?

Maria. Nej . . men . .

Reder. Duger inte! Tar man mindre pengar än man kan få, så är man från vettet! Ar han välboren kanske? det vore då del enda . . . fast jag inte är af de köpmännen som sluta bort sina döttrar pä namn — men en titel skadar aldrig!

Maria. Han är ingenting af allt detta: men lian är snillrik, vacker, älskvärd, talangfull —

Heder. Dålig valuta! . . . Står under pari på börsen.

Maria (otålig). Bästa farbror! låt då en gång bli att se saken ur köpmans-synpunkl!

Reder. Kan inte gå utom mig sjelf! . . . Hvem är det?

Makia (pekar på en af taflorna). Den som målat den der taflan.

Reder. Den unga spelevinken ? Dåligt yrke . , lunnt bröd . . skulder! . . Lättsinnig, har modeller., dricker punsch och spelar kille . . . kan möjligtvis få professors namn och vasen . . men är ingenting alt lila på — nej vet du, min flicka, den affären skulle ovillkorligen gå med förlust.

Maiua. Men, jag älskar honom!

Heder (går till pulpeten och tecknar opp på ett papper). Ja än sen . . låt oss kalkylera! du har hundratusen riksdaler . . är ung och vacker . . del kan man la till liotusen . . älskar honom som du påslär . . kan väl också sältas opp till ett par lusen . . har en rik farbror , . är alltid värdi rniust tjugotusen, . •liar hopp om alt ärfva trettiliisen efter en gammal tan-le . . del gör tillsammans 162,000 riksdaler . . eller för jemna summans skull 170,000 . . . del minsta du bör ha på pengarne ä’ fem procent, det gör 8,500 riksdaler det!

Maria. Men hvad skall hela den der uträkningen tjena till?

Reder. Klar affär, barn lilla! . . Låt mig nu se , . tror du att du blir lycklig med honom?

Maria. Jag hoppas det!

Reder (skri/vande). Lyckan kan vi ta till 5000 . . mer är den inte värd, om man beräknar gnabb och barnskrik och scharlakansfeber, etc. etc. .. Karlen ser bra ut, låt os ta1 del till 5000 också . . du bör att jag är liberal . . hans talang kan vi väl sätta opp till 2000 ålminslone . . och hans årliga inkomster på kludderierna till lika mycket., professorsnamnet 1000, och vasen 500 . . mera anser jag inte vara skäl uti när det gäller en artist . .

Maria (börjar blifva road af uträkningeji). Och hans konslnärsrykle . . . hvad värderar farbror det till?

Reder. Hvasa? Ja, det anser jag kunna vara väl betalt med 1000 riksdaler.

Maria. Och så har han en rik farbror han också! . .

Reder. För tusan, del förändrar saken.

Maria. En gammal kamrer Gahm.

Reder (intresserad). Ah! det är en karl på hundratusen! Vet du om farbrodern och brorsonen ä’ goda vänner?

Maria. Nej, inte så alldeles! Kamrern vill all han skall sluta upp med att måla och bli affärsman i stället.

Reder. Nå, går brorsonen in på det?

Maria. Tycker farbror det!Reukr. Ergo gör gubben bonora arflös!

Maria. Men det är ju hans enda slägting!

Reder. Bevisar ingenting, sedan vi fåll tesla-mentsfiihel! Men i alla fall, låt oss la tipp farbrodern lill 50,000, så går hela summan ulaf hans actifva till 66,500 . . hvilkel eller fem procent ger i riinla 3,325 riksdaler! Följaktligen gör du en årlig förlust af5,175 riksdaler! — Ar det sundt förnuft i sådana spekulationer ?

Maria. Farbrors uträkning må vara huru affärsmässig som helst, så tror jag inte rigtigt på dess ofelbarhet.

Beder (sätter fram papperet för henne). Hela handelsverlden (ror på mina kalkyler! Se sjelf!

Maria. Men det finus en liten, ganska obetydlig verld om man så vill, som inle rättar sig efter huru hög eller låg ränta penningen ger, — en verld som har aktning endast för elt enda kapital, egenskapernas och själens . . och i den verlden gälla farbrors kalkyler mindre än noll!

Beder (förvånad). Det vore fan! hvad är det för en verld ?

Maria. Den iinns inte på någon karta, och farbror har aldrig haft relationer med den., (nigerspefull/) Det är hjertats verld! (går lill höger.)

FJerrfe Scenett.

REDER (iensam, härmar henne).

”Hjertats verld!” Hm! En dålig verld, det der., jag har då bara en gång i mitt lif varit på väg dil, när jag skref på borgen för huset Bafs & C:i i Göteborg, och den resan kostade mig 25000 riksdaler, sa den gör man inte om! (sätter sig vid pulpeten) Jasa, den der målaren är brorson till den gamle procentaren Gahm! Det höjer visserligen hans aktier något,och lian kan gerna få flickan om hennes pengar fä stå qvar lios raig, och som jag inte ger henne mera än 4i procent, sä är den alTärn ganska god ! . . (det bullar pä dörm) Seså, hvem är det der nu dä! (ropar) Slig in!

Femte Seett en.

DEN FÖRRE. FRU PYLO (från fonden i samma

drugt som förut).

Fru Pylo (stannar nigande vid dörren). Ursäkta att gumman stiger pä . . men jag sökte grosshandlaren nere på kontoret, och der fanns han inte ..

Heder (snäsigt). Nej, efter som jag är här, så! ilvad vill ni?

Fhu Pylo. Alljo, jag ville bara ha min lilla ränta ..för sc, sonsons-son min har legat sjuk i Gravesend, ocli kapten har seglat ifrån honom, så 1111 får jag lof all skicka gossen pengar till att kom m-a hem för!

Reder (som vändt sig om under det föregående, säger någorlunda vänligt). Alia! det är frun! Stig fram ocli silt, kära fru Pylo . . . Jaså, frun vill lyfia halfårsräntan pä sina pengar?

Fru Pylo (sätter sig pä motsatta sidan af rummet). Ja, ocli så ville jag med delsamma sätla in li-Icl till!

Reder. Hur mycket?

Fnu Pylo. Ah, det är bara femhundra riksdaler . . men si, inte vill jag alt de ska ligga hos mig . . jag bor så ensam . . och det finns så mycket dåligt folk bortåt nya vägen.

Reder (öppnar en bok och börjar räkna efter). Nå, men hvarför bor frun inte i en bättre trakt då, det kunde frun ha råd till!

Fru Pylo. Jag? Nej, jag får lof att lefva mycket billigt, annars sä räcker det inte.Reder. För frun som är så gammal?

Fru Pyi.o. Ah kors, för mig räcker det nog . . meu min sonsons-son ska väl ha något lian också, når gumman faller ifrån. Han skall läsa till kapten 1111 bara han kommer hem, och sedan beliöfs det fyrkar för all få sig ett fartyg.

Reder. Ar han skicklig och sköter sig, så kan lian få föra en af mina medelhafsbriggar.

Fru Pylo. Tackar, men jag vill helst alt gossen skall ha sin egen skuta, om den också är liten., del

är inte mycket tacksamt att segla för andra.

fi

Reder. Ah! hade er son och sonson seglade för mig, och jag tror inte att de hade något att beklaga sig öfver.

Fru Pyi,o. Nej, nog fick de rältt men inte heller en l>it mera. — -— Hur myckel är det jag får för halfåret?

Reder. Fyrahundra liksdaler.

Fru Pyi.o. Men grosshandlaren lofle ju mig all jag skulle få 5 procent från och med förra nyåret.

Reder. Om penningeställningen vore god, ja! Men i år är den inte det och vill frun inte vara nöjd, sä sält in dem på något annat ställe., det är bara för fruns sons och sonsons skull som jag har besvär med frnns penningar!

Fru Pyu>. Ja, då är det väl bäst att jag säger opp dem nu då . . för jag ä' bjuden sex procent om jag vill sätta in dem hos en annan!

Reder. Som drar frun vid näsan, ja.

Fru Pyi.o. Ähnej, gumman ser nog opp, Iioii! jag får en god inteckning i pant . .

Reder. Nåja, för fruns skull så skall jag ge fem från och med nästa år.

Fru Pylo. Nej, från och med i år, annars går det inte bra emellan oss! Ge mig nu femhundra för halfåret . . det är just hvad gossen behöfver till eki-pering och hemresa.Reder. Ar frun alldeles topp rasande? Nej, det kan jag inte.

Fnu Pvlo. Som grosshandlaren vill . . . om tre månader så sätter jag in pengarne hos grosshandlaren Fla», lian ger mig nog 6 han!

Reder (af sides). Satans trollpacka! ... får jag se, livad liar jag nu på dem? (räknar efter) Femton procent . . nå, jag får väl ge fem då! (högt) Flau är inte säker, och hellre än att frun skall förlora sitt kapital, så skall jag väl ge fem.

Fnu Pvi.o. Ja, i så fall får det vara som förut.

Reder (öppnar kassakistan). Kan frun ge mig tillbaka på en tusen-riksdaler-sedel ?

Fru Pvi.o. Tycker grosshandlaren det!

Reder. Nå vänta då litet, medan jag går ner på kontoret och vexlar.

Fru Pvlo. Ja, gerua! vore jag yngre så skulle jag väl springa sjelf!

Reder (läser kassakistan). Beliöfs inte . . . jag kommer strax tillhaka! (gar genom fonden.)

Si ette Scenen.

FfiU PVLO. Sedan MABIA.

Fau Pylo. Han måtte förtjena dugtigt på gummans pengar, efter som han inte ville bli af med dem! Nå ja! de stå säkert ål min gosse, det är det bästa af alltsammans!

Maria (frän höger, inkommer hastigt). Det var sannt ... jag glömde säga farbror alt — — (upp-lacker nu all Reder inte finnes vid pulpeten) Jaså, han är inte här!

Feu Pvlo (stiger Upp). Nej, grosshandlarn gick ner på kontoret . .

Maria (häpen). Jaså . . jag såg inte att det varnågon inne . . (afsides) Den der gamla gumman som alllid intresserat mig;!

Fnu Pyi.o. Det är säkert lilla mamsell Maria?

Maria. Ja, — men hur kan frnn känna mig?

Fru Pyi.o. Alljo, jag kände mamsells far . . lian var lekkamrat med min sonson .. det var en rask och duglig gosse den tiden . . . sen blef lian en slor affärsman, och min sonson blef en fatlig skeppare, men de va’ alltid goda vänner ändå . . och grosshandlaren hjelple honom mer än en gång, Gud signe honom der lian är! Mamsell Maria bar far sins ögon, så jag kände igen henne för längesen!

Maria (gär till henne och fattar hennes hani). Hvad det gläder mig att höra så talas om min far!

Fru Pyi.o. Ja, det fadersarfvet är lika godl som penningarne han lemnade efter sig!

Maria. Bättre . . mycket bättre!

Fru Pyi.o. Så tycker jag om alt höra en såder ung mamsell lala!.. Nå, har mamsell del bra hos sin farbror?

Ma ria. Ja, han är myckel god, fast lian också är mycket besynnerlig . .

Fru Pylo. Nå, skall det bli parti af mellan lilla mamsell och hennes kusin . . den fina herr Anlou?

Maria (skrallande). Nej, vissl inle . . hvem liar sagt del?

Fro Pyi.o. Äh, del tros så ute i slan . . . ocli inte lär en så rik flicka behöfva gå länge ogifl, kan jag länka . .

Maria (suckande). Det är också verkligen fråga om ett parti . . med en annan —

Fru Pylo. Och det suckar lilla mamsellen öfver?

Maria. Ja, ty . . . men inte kan det intressera frnn all höra talas om mina små bekymmer.

Fru Pylo. Hvarför inte? Tala om, mamsell lilla! (sätter sig.)Maria (sätter sig hreilvid henne). Jag vet inle, men ilel är något hos er som inger mig förtroende , . Det är sä att jag tycker mera om en annan, som — som--

Fnu Pylo. Som farbror förmyndare tycker Sr för fattig kanske?

Maria. Ja, och som jag sjelf fruktar är för lättsinnig —

Fru Pylo (med ett slugt leende). Det der låler alldeles som det vore fråga 0111 min unga målare!

Maria (häpen). Målare?

Fru Pylo. Ja, jag känner en ung sådan . . som

heter Galim . . och som är en lättsinnig junker--

inen en bra gosse för resten . . Han är visst kär han också . . uti någon som heter alldeles som lilla mamsell! . .

Maria (glad och förlägen). Verkligen?

Fnu Pylo (afsides). N11 ser jag att deras tjenst-flicka talade sannt!.. Hon tycker allt om min målare! (högt) Nä, vet nu den der andre om det der giftermålsförslaget?

Maria. Ja, jag sade honom det sjelf i förmiddags, då jag blef ond på honom . . och jag var till oeh med nog elak att säga det jag tyckte om den andre . . derför att när jag kom dit med min kusin för att se hans taflor, sä var det en Vingåkersllicka der., som lian ritat af ute på landet . .

Fru Pvlo (slugt). Det vill säga, det är min målare ?

Maria. Ack min Gud! nu har jag sagt för mycket.

Fru Pylo. Ahnej, det visste jag förut . .

Maria. Hur är det möjligt?

Fru Pylo. Det har jag sett i kaffekoppen .. och jag har väl sett mera än det, om jag ville tala om —

Reder (utanföre). Grosshandlar Reder? ja, det är jag , . hvad vill du min flicka?Mahia. Farbror kommer .. jag skyndar härifrån, men om frun vill så kom in sedan i mitt rum .. dörren bredvid i förstugan . . jag ville så gerna veta , .

Fru Pylo. Hur det går med giftermålet? Nå ja, jag skall komma. (Maria gär.)

Sj titt ti t' Scenen.

DEN FÖRRE. REDER. ANNA-STiNA.

Reder (i det han kommer in). Sält dig så länge, milt barn! (afsides') Hon ser rätt näpen ut, den der Vingåkerskullan! (till fru Pylo, i det han går till henne och rtiknar upp pengarne). Se här har frun sina femhundra riksdaler!

Fru Pylo. Tackar, herr grosshandlare.. Vill nn grosshandlaren skrifva in de här! (tar upp pengarne ur planboken.)

Redeii (förargad). Ja, det var sannt . . . livad fan tjenade då hela vexlingen till . . jag hade ju bara behöft skrifva upp räntan, och frun hade tagit sina pengar med sig hem igen . .

Fru Pylo. Nej, men det var inte efter min uträkning ! Räntan skall gossen ha . . och de der pengarne som grosshandlaren tog har jag sjelf laggt ihop riksdaler efter riksdaler .. så dem vill jag inte ta hem igen!

Redf.ii (skrifver in i en stor bok). Dumheter! pengar som pengar! Men det är eget alt frun som är så gammal kan förtjena så mycket . . hvad förljenar frun på egentligen?

Fnu Pylo (leende). All, det är på Aa«rfarbete, vet grosshandlaren.

Reder. Jaså! (slär ihop boken och lägger pen-ningarne ner i kassakistan). Mjuka tjenare . . frun får förlåta, men nu har jag annat alt sköta!Fru PrLO. Jaha . . adjö, herr grosshandlare . . . nå, skall mamsell Maria gifla sig snart?

Heder. Ja, hon förlofvar sig i näsia vecka med kunglig sekler Smaal.

Fru Pylo. Nå, jag får gralnlera!

Anna-Stcna (af sides). Kors i alla lider! så heler inte afrilaren!

Fru Pylo (afsides). Få se ändå, om infe gumman kan ändra om den saken! (i det hon går ål fonden får hon se Anna-Slina, och stannar midl framför henne). Hvad heter du, barn?

Anna-Stina, (nigande). Anna-Slina, frun lilla!

Fru Pylo. Jaså . . Anna-Slina . . (afsides). Det är samma flicka som min målare har i porträtt . . jojo! jag kunde väl tro att hon skulle komma! (går genom fonden).

tScemen.

REDER. ANNA-STINA.

Reder. Hon har mycket tycke af en komplett irollpacka, den der gumman! (funderar) Hvad tusan kan del vara för elt handarbete som hon förljenar så mycket på? (vänder sig om på skrifstolen, och får nu se Anna-Slina, som han hittills glömt borl). Jaså, del var sannt . . hvad ville du, barn?

Anna-Stina (stiger upp, förlägen). Jo, se del är så alt . . att . .

Reder. Nå, säg ul nu i rappel . . ty jag bar bradlom!

Anna-Stina. Jo, jag skulle få Ijenst här, efter livad mamsell sa' . .

Reder. Tjenst? Det måtte inte vara här!

Anna-Stina (visar kortet). Det står annars här hvem mamsell ä' . .

Ama-Slinas Illusioner. 3Reder. Får jag se . . (beser kortet) Marias kort! (går till Anna-Stina, och säger i det han klappar henne under hakan) Hvar träffade du den der mamsellen? Var det här?

Anna-Stina. Nej, det var hos afrilaren!

Reder (förvånad). "Afrilaren?" Hvem är det?

Anna-Stina. Ah kors, han som ritar sådana der beläten . . (pekar på en af lajlorna).

Reder (afsides). För lusan! Hon har varit hos honom! (högt) Hette han Gahra?

Anna-Stina. Ja, visst gör han del!

Reder (afsides). Sköna upptäckter! (högt) Nå, men hvad gjorde du hos honom?

Anna-Stina. Jo, si han var nere hos oss på landet i fjol, och då . .

Reder (skrattande slugt). Så ritade han af dig också? Hvasa?

Anna-Stina. Ja det gjorde han . . och se, jag trodde ati han tyckte om mig, och derför kom jag hit, men sen fick jag vela alt han bara spektaklat med mig, och atl han tycker om den uuga, vackra mainselln i stället . . och derföre ville jag skaffa mig en Ijensl, för hem vill jag inte komma mera.

Reder. Nå, och då vill du ta' tjenst hos din rival?

Anna-Stina. Ri-val? Nej, så hette hon inte .. fast nog var det på R alltid . .

Reder (afsides). Hon intresserar mig . . splitter ny vara för mig det der . . (högt) Rival . . det vill säga den andra som han lycker om . . det är din rival.

Anna-Stina. Jaså, ja då förstår jag!

Reder. Och henne vill du ta Ijenst hos?

Anna-Stina. Ja, för då så kunde jag kanske fa se honom ibland.

Reder. Du är således* inte rasande på din afri' tare för det att han gycklat med dig?Anna-Stina. Ähnej . . det skulle fäll' så vara, kan jag tro!

Heder. Jag tycker om dig, min flicka . . och du skall få tjenst här . . ty ser du, del är jag som är husbonde här i huset . .

o

Anna-Stina (nigande). Ah kors i alla lider . . är del palron sjelf . .

Rfder (klappar henne Under hakan). Jaja, milt barn . . du behöfver inte vara rädd för mig . . jag är en myckel beskedlig husbonde, bara du sjelf är snäll och påpasslig . . (afsides) Tusan, livad hon ser frisk och bra ut! (högl och faderligt) Men jag (ycker inte om några bekantskaper som springa här i dörrarna . . hör du det . .

Anna-Stina. Nej, den enda som jag känner, är Anders . . och han ger sig af i morgon . .

Reder. Hvera är Anders?

Anna-Stina. Kors! Anders vet jag . . derhem-ifrån . . det ä' den enda af alla drängarne som jag kunnnl med, för han har aldrig frial till mig . . han . .

Reder. Jaså . . (närmar sig till henne) Du har således liaft många friare?

Anna-Stina. (förläget). Ahja . . så der . .

Redeu. Del tror jag rasande väl! en så vacker lös! Du skall akta dig väl här i Stockholm, barn lilla, här finnas så många unga slynglar . . jag har sjelf en son . . en ung spelevinker . . honom skall du akta (lig för . . du skall bara ha förtroende för mig som år gammal . . hör du det . .

Anna-Stina (oskyldigt och förtroendefullt). Ja, Herre Gud om patron ville vara som en far för mig . .

Reder (leende). Jag skall försöka . . barn . . jagskall försöka! Men den der drägten skall da lägga bort . , har du några andra kläder.

Anna-Stina. Nej!Reder. Nå, da skall jag höra åt med min brorsdotter om hon har några aflagda klädningar . . en så vacker växt soni din skall ta' sig bättre ut, när du får en ledigare drägl . . jag slår vad om alt du är lika smal om lifvet som Maria . .

Anna-Stina. Nej då . . så smal har jag aldrig sett någon förr . .

Reder. Prat . . låt mig se . . (lar henne om lifvet). Du är ju som en vidja, kära barn!

IViontle Scenen.

DE FÖRRE. ANTON.

Anton (hastigt från fonden). För tusan . . Anna-Stina och gubben! (högt) Det är någon som söker min far nere på kontoret . .

Reder (söker dölja sin förlägenhet under en snår sig brådska) Ilvem är det . . hvad vill den? hvarför kommer han inte hit?

Anton (med afsigt). Han var kanske rädd att komma olägligt . .

Reder (afsides). Han såg att jag mätte . . (högt) Aldrig får man i fred tänka på sina affärer . .

Anton (visar pä Anna-Stina). Pappa tycktes vara störd redan när jag kom . .

Reder (som förut). Det är vår nya piga , . höll just på att ge' henne städsel . . hm! hm!

Anton (spetsigt). Ja, jag kunde se det!

Redeb (afsides). Satans pojke! (högt) Gå ner och säg alt jag kommer slraxt!

Axton. Men vore det inte bättre att pappa gick sjelf . .

Keder (a/sides). Aha, lufver! (högt) Ja, jag följer med! (till Anna-Stina) Gå in i det der rummet, så träffar du min systerdotter och får uppgöra medhenne det som vidare behöfs . , siig henne med detsamma all. jag lofvat dig kläder ur hennes garderob . . skynda dig nu, (gur till pulpeten och tar sina nycklar, etc.).

Anna-Stina. Ja, herr patron!

Anton (hviskande till dnra-Stina), Dröj litet innanför dörren . . jag kominer straxt tillbaka, och har något vigtigt att säga dig!

Anna-Stina. Men . .

Anton. Det är om afritaren! Schy! (skyndar ifrån lienné).

Reder (vänder o/n, af sides). Jag tyckte jag hörde . . Nej jag mätte misstagit mig . . (högt och brutalt till /Inna-Stina) Nå, hvarför slår du der och hänger? Gå nu!

Anna-Stina (rädd). Ja . . ja . . jag går! (afsides). Det, är förunderligt folk i Stockholm . . nyss var palron så beskedlig, och nu . . ja, jag säger väl det! (gur till höger).

Reder. Kom nu, Anlon!

Anton. Jaha! (afsides) I trappan smyger jag mig ifrån honom . .

Reder (afsides). Del är rigtigt en liten nätt flicka, den der kullan! (de gå genom fonden).

WiontMe Scenen.

ANNA-STINA, straxt derpå ANTON.

Anna-Stina (öppnar dörren och tittar ut). Här inne fanns ingen menniska . . men jag hör alt det pratas i ett rum längre bort . . jag kan undra om jag ska' gå in, eller om jag ska' vänta på unga herrn . . hvad kan lian vilja mig, månn'tro? (i det hon knäpper ihop händerna som alldeles ritdlös). Det ä' fasligt hvad här är grannt, och hvad de här menniskorna måtte vara lyckliga!Anton (fråji fonden). Åndtligen kunde jag smyga mig ifrån gubben! Der är hon! (högt i det han skyndar Jram till Anna-Stina) Min snälla flicka! det var bra alt jag fick lala med dig litet . .

Anna-Stina. ilvad vill unga herrn?

Anton (fattar hennes hand). Säga dig alt du är förtjusande . . att. jag aldrig sett en sötare flicka.

Anna-Stina (lösgör sin hand). Ah se så . . speklakla inle nu!

Anton. Nej! det är milt fulla allvar . . ocli oro du vill ha' förtroende för mig, så skall du inle ångra det . . men en sak skall jag underrätta dig om på förhand . . du skall akla dig för gubben far min, hör du det!

Anna-Stina (förvånad). Kors! det var underligl! Han sa' att jag skulle akta mig för unga herrn, och bara ha' förtroende för honom.

Anton (afsides). Anfäkta! (högt) Nå, (ror du på hvad han sade ?

Anna-Stina. Ja, jag ska' väl det . . han som är gammal och erfaren . . och nog lycker jag alt unga herrn kan ha' annat att göra än te' stå här och prala persilja med en fattig flicka som jag.

Anton. Säg inte det, min lilla Anna-Stina! En vacker flicka är aldrig fallig . . och för atl vara upp-rigtig, sä skall jag säga dig hvarför jag kom hit. . det var för att få en kyss utaf dig . . (vill taga fasl henne).

Anna-Stina (springer undan). Kom inle hit, för då skriker jag . .

Anton, (skrattande). Du säger så bara! Vänta, jag skall nog få dig fast! (förföljer henne).

Anna-Stina (gråtfärdig, i det hon springer undan för honom). Aldrig kunde jag tro alt de skulle vara sådana ena i Stockholm! (stannar bakom pulpeten och stiger med hotande stämma åt Anton som and-truten stannar framför densamma.) Om jag inte får vara i fred, så säger jag åt Anders!

Anton (flisande). Springer ni alltid så der för en kyss nere i Wingåker?

Anna-Stdja. Ja, när vi inte vill ha' deu!

Anton (skyndar hastigt till och fattar tag i henne). Men om man lar den då?

Anna-Stina (ger honom en örfil). Så får man sig eu smäck på örat! (medan Anton, häpen öfver örfilen, faller ner på cn stol, skyndar Anna-Stina ut till höger).

Anton (flat och förargad). Det var en högst obehaglig kyss . . men vänta du, jag skall betala dig den der örfilen,

och det med ränta! (stiger upp) Det var väl all ingen såg del! Jag skyndar ner till Ernestine och lar mig en blandare . . hon slår åtminstone inga örfilar, hön! (går mot fonden).

Ulf le Seenen.

DEN FÖRRE. REDER och GAHM (frun fonden).

Reder (i dörren, till Gahm). Jag har ju sagt kamrern en gång att i fråga om våra affärer . . (får se Anton) Hvad gör du här un igen?

Anton (näsvist') Jag går min väg, som pappa ser! (ofsides) Ligger gubben också i procentarklor? (gur och gör en förstulen helsning ut Gahm, som besvarar ien pu samma sätt).

Gahm. Grosshandlaren har en prägtig son!

Reder. Det är nu inte fråga om honom! Hvar-för söker ni mig på kontoret? Jag har ju sagt er ali i samma ögonblick som någon får ringaste aning om vår affär, så är det slut med diskonteringen! Det är dessutom för att göra er en Ijensl, och inte för att lå någon otillbörlig procent på penningarne.Gåhm. Ja, men jag tycker all då jag betalar tjugo . .

Reder. Än sedan . . i dessa dyra tider betalar jag sjelf femton . . fem är väl inle for myckel förden risk jag nisätter mig för?

Gahm. Hos mig riskerar grosshandlaren mindre än hos någoii annan . . jag gör sällan andra än små affärer, och de ä1 alllid säkra!

Reder. Hur mycket behöfver kamrern?

Gahm. Tvåtusen riksdaler riksmynt. (tar fram ell papper) Här är förbindelsen .

Reder (ier igenom det). Sex månader . . löpande med sex procent; nå, jag skall väl hjelpaerdå . . (går till kassakistan) Det vill säga, de fjorton procenten afdraga vi pä förhand . . (ufsides) Gummans femhundra slå mig billigast . . dem skall han få . . (räknar upp penningar). Det är inte många som få sådana här handlag af mig, skall jag säga!

Gahm (leende i del han lar penningorne). Det är väl inte många som betala dem så bra heller! . . (räknar och stoppar in penningarne).

Reder, livad gör det er som lar fyrlio igen?

Gahm. Måsle väl det . . vore mina förlagsmän lilet billigare, så kunde jag också vara det mot mina kunder . . nu får den ene betala för den andre! Och när grosshandlaren lar tjugo och inte syns, så är det väl inle för mycket alt jag, som får heta ”tjiifprocen-tare” m. m,, har något för mitt obehag! Mjnka tjenare! (ämnar gä).

Reder (dä han är nära dörren). Hm! ett ord!

Gahm (vänder sig om). Hvad är det fräga om? Kanske grosshandlaren vill ha’ fem och ljugo?

Reder. Inte något dåligl skämt. Herrn har ju en brorson ?

Gahm. Ja, gudnås!

Reder. Får han ärfva herrn?Gahm (med cn grimas). Jag är inte död än!

Reder. Ja, men nar herrn dör?

Gahm. Del få vi se då!

Reder. Ja, men jag ville veta det nu.

Gahm (gäckande). Tanker grosshandlaren erbjuda honom kompaniskap?

Reder. Nej, men om h-an hade nåaot, så skulle han kunna . . få min brorsdotter, som är galen i honom!

Gahm (lijligt, i det han går fram). Hvasa? (cfsides) Sådan tjufpojke att ha’ tur 1 (högt) Grosshandlaren skämtar väl?

Reder. Nej, det är mitt alfvar. Det vill säga, om ni visar mig testamentet bvaruti han är utsedd till er universal-arfvinge. I motsatt fall har jag en annan friare till flickan!

Gahm. Albert vet på hvilka vilkor ban får ärfva mig, vill han gå in på dem, så . .

Reder. Ar kamrern galen? Tror herrn att min brorsdotter får gifta sig med en procenlare?

Gahm. Hm! än sen? . . brorsdottern till en di-skontör . . jag tycker att partiet är egalt!

Reder (ond). Herre!

Gahm. Seså, inte ska’ vi bråka om namn! Vill ni ge’ mig skriftligt på alt pojken får er brorsdotter, så ger jag er min förbindelse i afseende på testamentet.

Reder. Men . . flickan har hundtralusen . .

O

Gahm. Ahja . . tiltar jag väl efter i gömmorna, så kan det hända att jag får rätt på lika mycket!

Reder. Topp! men först vill |ag tala med er brorson . . jag vill sondera honom lilel . . vill kamrern skicka hit honom.

Gahm. Jag går genast till honom. Tjenare! («/-sides) En prägtig affär! Flickan har hundratusen . . jag har knappt hälften . . min diskonlör är lurad! . . He-he-he! (går genom fonden. och. möter i dörren Smaai som inkommer utan respirator).SMAAL. REDER.

Reder (i det han ser Smaal inträda). Seså för fan! nu kommer den andre! (går emot honom fryntligt) Tjenare herr kongl. sekler . . hur slår det lill?

Smaal. Tackar ödmjukast . . jag skall helsa så myckel från pappa . . jag hade nyss bref ifrån honnm . han har litel snnfva, men annars är det myckel bra.

Reder. Fägnar mig . . hvad får jag tillskrifva äran af kongl. seklerns besök?

Smaal (småler förläget). Kors! det är för det andra, vet jag!

Redek (låtsar okunnighet). Hvilket andra?

Smaal. Ursäkta mig . . nog vet grosshandlaren hvad jag menar . .

Reder (som förut). Nej . .

Smaal (mycket förlägen). Jo . . det är . . det vill säga, jag tänkte . . den der förlofninsen . .

Reder (spelar förvånad). Tänker kongl. sektern förlofva sig?

Smaal. Ja, med mamsell Maria . . det var ju uppgjordt så . . i förrgår . .

Reder (låtsar vrede). Hvad för slag? Har flickan underslålt sig . . men vänta, det skall hon få betala . . (skyndar lill högra dörren och ropar) Maria! kom genast ut! (till Smaal) Jaså, herre! ni ställer lill oreda inom familjerna . . ni är en Don Juan . .

Smaal (ängsligt). Ser jag ut som en Don Juan?

Reder. Ah, man lurar sig på utseendet! (ropar) Maria!

Smaal (afsides). Det här får jag lof att skrifva om till pappa!DE FÖRRE. MARIA (från höger).

Maria. Hvad önskar farbror?

Reder. Har du förlofvat dig med den herrn?

Maria (kallt). Nej, det kan jag inte påminna

mig!

Reder (till Smaal). Nå, hvad är det då som kongl. sektern pratar om?

Smaal. Men del var jn grosshandlarn sjelf . . ursäkta mig! . . som sa’ att . . att . . det skulle kunna bli’ en sådan affär . .

Reder. Affär? (skrattande') Ni har missförstålt mig . . jag menade att jag ville inleda en jernaffär med er far!

Smaal. Jaså . . ja, då får jag be så mycket om ursäkt . .

Reder. Skadar inte! Lika goda vänner för det. inte sanni . . se! min brorsdotter skall förlofva sig med en annan . . en ung målare . .

Maria (glad, af sides). Hvad kommer det åt farbror!

Reder. En mycket hygglig ung man med stor talang . . och ser ni, jag afgudar talangen . . jag väntar honom hil, och . . i (detsamma öppnas fonddörren och Albert inträder, brådskande och förvirrad) Se der är han ju! Välkommen herr Gahm! mycket viil kommen!

Fjortonrte Scenen.

DE FÖRRE. ALBERT (från fonden).

Albert (helsande). Herr grosshandlare . . mamsell . . jag mötte min farbror en bit härifrån . . och. . (fattar häftigt Reders hand) Får jag väl tro den lycka som han sade vänta mig här?

Reder. Mm! lira! det få vi tala om sedan! (presenterar) Herr artisten Ga lim .. kongl. sekter Smaal..

Albere (går till Smaal och trycker hans hani). Mjuka tjenare . . nå, hur blir det med porträttet?

Smaal (ond). Ursäkta mig . . men, jag tål ingen drift den här gängen . . och jag skall minsann skiifva till pappa och säga . . ja! det ska jag I (går mycket uppretad genom fonden, och skuffar Ull Anders som i detsamma kommer in genom dörren) Se opp bond-lurk, för jag är rasande! (går).

JFetnfattUe Seene-n.

DE FÖRRE (utom Smaal). ANDERS, sedan ANNA-STINA (från höger).

Redek (till Anders). Hvad vill du?

Andebs. Jo, jag skulle liksom be’ le’ få tala vid Anna-Stina!

Reder. Jaså . . ja, gå ut i köket, så träffar du henne!

Albeet (som talat vid Maria; af sides). Auna-Stina!

Anders. Ja, om jag då kunde få veta hvar köket ä’ så . .

Maeia. Anna-Stina är inne hos mig . . (går till högra dörren, öppnar den och ropar inåt) Anna-Stiua! din följeslagare är här och vill tala med dig!

Reder (till Albert). Kom med mig ned på kontoret, så få vi vidare tala om vår affär.

Albert. Med nöje, herr grosshandlare! (Just sum de ämna gå inkommer Anna-Stina frun höger). Hvad ser jag!Anna-Stina (från höger, i en enkel men väl sittande ljus klädning, och med en liten schalett på huf-vudel, generad i sitt sätt, men utan att kunna undvika att se pä sig med ett visst välbehag'). Herre Glid, livad (let här är underligt! (får se Albert) Kors! af-rilaren! (blir slående förlägen och darrande strax innanför dörren).

Aldekt (afsides). Hvad hon är vacker!

Reder (af sides, ser på Anna-Slina). Hon är en lileiv sötnnge!

Andeks (som vid Anna-Stinas åsyn slagit ihop händerna af förvåning). Nej! nu ä’ det konlant galet ända igenom . . ä’ dender fina qvinfolksmenniskan Anna-Siina!

Anna-Stina. Ja, kors Anders! visst är det jag!

Andebs. Jag höll på te’aldrig känna igen dig! Nu sä ska’ jag säga dig' att jag har fatt rätt på moster din . . ocli hos henne har jag tagit tjenst. för dig!

Anna-Stina. Ilvad säger du?

Anotes. Jo du, det kan du lita på ä’ en fru som heter duga . . hon har trakketersslälle der vi log qvarterct, . . och hon var så glad alt få vela att du var här!

Reder. Men flickan har ju redan tagit tjenst hos

mig!

Maria (som betraktadt Albert, hvilken med of rånvända blickar ser på Anna-Stina). Det är ännu icke afgjordl, och 0111 Anna-Stina sjelf vill, så må hon gå till sin slägting! Hon kan i alla fall icke de sysslor soin förekomma i ett sådant hus som vårt!

Anders. Ja, kom du, Anna-Stina.

Maria (Lill Albert som står tankfull). Hvad tänker ni på, Albert? v

Albert vaknar upp ur sin tank fullhet, och kysser varmt hennes hand). På min lycka, älskade Maria ¡

Anna-Stina (ser handkyssningen och säger af-sides). Det der skulle jag i alla fall aldrig stå ut medatt se! (*till Anders*) Jag går in och tar igen mina egna kläder, och kommer strax!

Anders. Ja, och jag väntar nere i porten! (*går genom fonden*).

Anna-Stina (*till Maria*). Tack så mycket för mamsells beskedlighet emot mig . . men inte passar jag här . . det ser jag . . det är bättre att jag söker opp min moster! (*niger för Reder*) Adjö herr patron . . tackar ödmjukast för att patron ville bli som en far för mig . .

Reder (*förlägen*). Jaja . . låt oss inte tala om det!

Anna-Stina. Adjö mamsell . . och adjö han också, herr . . . Nej! nu står jag inte ut här längre! (*skyndar in till höger*).

Maria (*afsides med en blick på Albert*). Jag kan undra om han älskar henne?

Albert (*ser efter Anna-Stina, och säger med en suck*). Jag undrar hvad hon tänker om mig? (*då han ser sig observerad af Maria, vänder han sig till henne och antager ett gladt utseende, medan ridån faller*).

TREDJE AKTEN.

Gästrummet på fru Pettersons traktörsställe ”Gröna jägaren” på söder. Dörr i fonden och på sidorna. Till venster en vanlig krogdisk med skåp och hyllor bakom, fyllda med glas och buteljer. På disken matkarotter och tallrickar med så kallad ”bit-mat”. En stor bränvinsflaska och flera glas på en bricka. Vid väggarna flera mindre serveringsbord med stolar omkring. Illa målade taflor, föreställande bachanaliska scener, på vaggarne. I hörnet innanför disken en stor dalkarlsklocka i fodral. Vid ridåns uppgång sitter Carin innanför disken,

sysselsatt med att räkna penningar i ett skrin; hon har bredvid sig en griffeltafla och en liten silfversnusdosa. Vid ett af borden till höger sitta 2:ne karlar samtalande, den ene klädd i muraredrägt, den andre som en vanlig, något luggsliten gesäll. Vid ett par andra bord sitta också gäster; flera sådana komma och gå under aktens lopp.

Första Scenen.

CARIN. GÄSTER.

En karl (*går fram till disken*). Frun lilla! hur mycket var det jag skulle betala?

Carin (*slutar upp med räkningen och ser på taflan*). Aderton skilling — — det är hela affären!Karlek. Dem kan frun gerna sätla opp på mig . . frun som liar så myckel schaber i skrinet!

Carik. Tror inte Lundqvist atl de gå ål? Aldrig är det annat än alt sätla opp! Låt bli att supa, når han inte har råd atl betala det!

Karlen. Sköt frun sin disk, och baka inga moralkakor, inte.

Carin. Betala han kontant, så slipper han kakorna !

Karlek (tar upp pengar). Det kan jag också om det kniper till! Skulle annars ha hem den här slyfvern lill mor och barnena . . frun ska tro det är inte så roligt all ha stugan full med bytingar ... en kan behöfva sig en lår emellanåt! . . Se här, gif mig tillbaks nu.

Carin (bullert). Nåja, det kan få vara til) näsla gång! (tar upp na gra bröd ur en låda och ger honom) Tag hem det der till småltingarne!

Karlen. Tack, frun lilla! . . frun är ändå en krona! (går men vänder om vid dörren, och säger dröjande) Hör nu frun!

Cari>. Hvad är del om?

Karlen. Efter frun är vid det humöret, så får jag väl en perla till?

Carin. Tillä får han, Lundqvist! Skäms han in-genling ... gä nu hem till hustru och barn, det är bättre I

Karlen. Ja, får väl del dål Adjös, frua! (gar genom fonden.)

Carin (börjar åler räkna). Sudder är han, den der Lundqvist . . men beskedlig karl för resten .. får jag se. sex och sju gör mig tretton, det vill säga: fem-tiolre! hni-hm! (räknar tyst.)

Gesäelein ((till muraren). Jaså, du arbetar på enskilda banken? Det måtte bli ett schangtilt luis när del blir färdigt.

Muraren Jojo-men! Det blir bara silfver ochmahogni alltihop, du! Ocli sådana Irappor sen . . det blir riktiga slottstrappor!

Gesällen. Ja, och lika mycket kommer det väl att luffas i dem också! — Kan just undra hvar de der ha fält alla sina pengar ifrån?

Muraren (hemlighetsfullt). Jo du, det påstås att de ha gräft opp en skatt, när de la' grund till huset!

Gesällen. Ah fan! jag hörde någon säga alt di hade gräft ner en hoper pengar der, jag!

Muraren. Jaha, del lär skall vara sjelfva "resal-ven", det! (de fortsätta samtalet tyst.)

Ei\ lårgosse (frän fonden, med en butelj och en tallrik). Har frun någon lungmos?

Carin. Inte förr än om lördag.

Gossen (räcker' fram tnllricken). Ja, så ge mig en "sötare" då!

Carin (lägger en glödstekt strömming pä tall-ricken). Se der, min gosse!

Gossen. Och ett halft qvarter starkt, hälften godt!

Och så bad mästarn att frun skulle ski ifva opp del till härnäst.

Carin. Jaså, är det nu tomt i plånboken igen?

Gossen. Ja, se frun hade storfrämmande i går! (skyndar ut.)

Cari.n. Präglig hushållning! — Men livad i Herrans namn gör flickan förslag! (ropar) Annette! An-netle! kommer du i dag?

Ataelr«* Seenett.

DE FÖRRE. ANNA-STINA (frän höger).

Anka-Stisia (nätt och larfligt klädd). Hvad vill moster?

Carin (sträfl). Har du ännu inte hunnit städa derinuc?Anna-Stina. Jo, jag har just nu slutat, kära mosler!

Carin. Kära moster och kära moster, . . det kan fl» säga, men röra på dig, det duger du inte tilll Gå ut i köket och säg till att de skynda sig med stekla fisken . . men kom igen i dag också!

A ¡nn a-Stina. Jaha, moster! — (skyndar Ul till venster.)

Carin. Nii liar hon varit här i fyra månader, och ändå har jag inte fält hondjäntan ur henne! Ja, se atl ta sig utaf slägtingar, det är då del dummasle som man kan göra!

Muraren (stiger upp och gtlr till disken för all betala). Hvarför grälar frun alllid på tösen der?

Carin. Hvad rör det Sandberg? Är det han som lönar henne?

Muraren. Nej, det är det inte.

Carin. Lägg då inte sin näsa i blöt! Trettitvå skilling kostar kalaset!

Muraren. Der har frun . . . men si, ungdom är ungdom, och jag tycker alt--

Carin. Tyck han ingenling! Karlarne ä’ alltid så qvicka alt ta de nnga siinkornas parti — men innanför min disk är jag busen — kom han ihåg del, min kära Sandberg!

Muraren. Jaja! bit inte näsan af folk för del! (till gesällen) Kommer du med, Thunlund?

Gesällen. Ja, jag ska i alla fall ner till rådslnn och höra på målena! För jag tänker på att slå mig till och bli abbekat på höslen! (de gå genom fonden.)

Tredje Scenen.

CARIN. Sedan ANNA-STINA. GASTER.

Carin (läser igen skrinet). Ållien riksdaler . . det var hela högen, def! Och utskänkningsafgiflen ärtvåhundra . . kan 1111 infe Pettersson skaffa något nte, så vet jag inle hur det skall gå! . . Ja, jag säger väl del, all det skall vara så svårl för en stackare alt slå sig igenom . .

Akka-Stiiva (frän vens ler, med en karott). Här är (isken, moster!

Carin. Nå det var då väl . . dn får lof alt lära dig röra på dig, flicka! Och så lägg då en gång bort alt vara så välsignadl enfaldig . . jag har nu haft dig i fyra månader här, och ännu (örs jag inle sälla dig innanför disken, derför alt du låter lura dig!

Anna-Stiina. Kära moster! inle kan jag som moster, I10 alla menniskor om ondt, inle!

Carin. Ja, livad har du för skäl alt Iro dem om godl ? Den der målaren som pratade tok i hufvuH på dig, och narrade dig hit. . de der grosshandlarns som promt ville ha dig lill sig, för alt unga herrn skulle få knrlisera dig . .

ha de gifvit dig skäl lill alt ha något förtroende lill verlden?

Anna-Stina. Det har jag längesen glömt, kära mosler.

Carin. Eller kanske du tror på den här granna jägaren, som springer ända upp till söder och äter frukostar och qvällar hos mig, för alt språka med dig. Gör du det, så bedrar du dig! Det är en sådan herre som har en fästmö på hvar gata, Iro du mig. — Skölj glasena der, men slå inte sönder något.

Ainna-Stina (sköljande glasen). Nej bevars moster lilla! Men det är omöjligt alt herr Blomstervall inte är ärlig; han ser ju så stållig ut, så!

Carin. Flicka! är du tokig i ståt, då går det aldrig väl .. Om jag hade varit tokig i stål, så hade jag kunnat vara myckel bättre än vindragarhuslru, men Carin var inte dum hon! . . Om du fäste dig vid en hederlig arbetskarl eller gesäll . . eller någol sådant der, men flyga högre än vingarne bär, det vill du!

Aksa-Stina. Kära mosler! var inle ond nu längre. . . (går med ett glas i handen till henne för alt smeka henne.)

Carin. Tafsa inte hit med fingrarne .. jag tycker inle om smek och slisk, del vel du . . (skjuler henne bort, så alt Anna-Slina lappar glaset i golfvel) Se der! hvad sa' jag? Du gör mig utfattig, flicka! Du får lof att se dig om efter en annan tjenst, för jag kan inte ha' dig!

Anna-Stina. Moster lilla, det var inte mitt fel!

Carin (ond). Var det kanske mitt då? ! morgon dag går du och hör dig om tjenst! Hör du det?

Anna-Stiina (bedröfvad). Ja, moster!

FJertie Scenen.

DE FÖRRE. PICKANELL (från fonden).

Pickanell (för sig). Se der har jag lilla hjerte-grynei! . . Herre Gud, hvad hon är fin . . . som det scliangtilaste saffian! (högt) Tjenare fru Pettersson, huru står det till med affärerna., god dag, lilla jungfru Annette . . . hur är det fatt med helsan oeli lilla "tjäderleken" ?

Carin. God dag, herr Pickanell! Hvad herrn har varit sällsynt på en tid!

Pickanell. Ja . . jag har varit bortrest! (afsides) Det är väl inte värdt alt tala om alt jag selat på bysis! frunlimmerna tror att del är en vanlig arrest! (högt) Hvad finns det för godt i karotterna på mid-dagsqvislen ? Ah tusan, se stekt strömming. . ge mig ett par sådana och en liten half . . (slår sig ned vid första bordet till höger) Har frun "Fiihelsvännen"?

Carin. Den kommer väl om en stund! Annette, sätt fram ål herr Pickanell!

Anka-Stina. Ja, mosler! (hon serverar) Vill ¡ute herr Pickanell ha något annat?

Pickanell (sakta). Jo vars, henne sjelf, lilla söl-nosen! (d/i han ser Carin lyssna) Ähjo, lag hit Dagbladet, i Iwist på annal!

Anna-Stina. Jalia, slrax! (letar riill pä bladet och lemnar honom.)

Pickaneu. (för sig). Bara för all hon satle fram den, så smakar supen som "ådekolong"! (han fur nu bindel) Tack lilla Annelte . . del var schanglilt! (läser i bladet) — Jag kan undra om del är något för mig här?

Fetnle Seenem.

DE FÖRRE. PETTERSSON.

Pettersson (frän fonden, i vindragardrägt, med stort förskinn, svettig och bruds/sande). Seså, mor, nu ä1 jag här!

Carin. Ja, det var minsann aldrig för bitti! Hvar har du hållit hus?

Pettersson. Anna-Slina du, ge mig en mugg öl! (torkar svetten af sig) Gräla i fanomma mor! tror du att del växer pengar på gatan som det växer gräs? Jag liar sprungit stan omkring, innan jag fick styf-rarne . .

Carin. Jaså, du har fåll dem åndå?

Pettersson. Ja efter mycket krångel., först var jag till ålderman, han hade inga . . och så skuttade jag af till grosshandlar Reder . . han hade heller inga, den snåljåpen! och snäsle som en vart: . . och lill sluts så fick jag skaffa åldermans borgen och gå till en pro-centare . . en gammal kamrerskanalje som heter Gahm . . och der fick jag dom mot fyrli procent.

Carin. Hvad i Herrans namn länker du på? Inte kan vi betala så mycket, inte . .

Pettersson. Ja, men afgiften skall ju ut, och klickar den, så är du af med rättigheterna .. vi få väl la igen det på något annat . .Pickanei.l (laser). ”Två skickliga skomakargesäl-ler kunna få godt arbete i huset N:o 76 ”Malmskinns-gatan” i portgången”. . . (talar) Tack! tror ni att jag sätter mig i en portgång! (äter och läser.)

Carin. Ja, det är ett elände med de pengarne!

Pettersson. Men nog var det orätt af grosshandlarn, som jag haft så mycket göra åt . .

Carin. Kära gubben! när man behöfver något af dem, så tänka de aldrig på det!

Pettersson. För resten var der ett fasligt fläng! Der skall bli bröllop i rappet . . . brorsdottern gifter sig med den der unga målaren som narrade hit Anna-Stina I

Carin. Tyst då!

Anna-Sti.na (som hört hvad han sagt). Jaså, lian gifter sig nu!

En kari. (inkommer och gär fram till disken). Ge mig en perla, jungfrun lilla!

Anna-Stina (tankspridd). Jaha, strax! (slär i, men ulan all märka att glaset är fullt, sä ull det rinner öfuer.)t

Carin (barskt). Tänk på hvad du gör, flicka! . . Ser du inte att det rinner öfver? (tar henne i armen och skakar henne.)

Anna-Stina (häpen). Kära moster .. . jag tänkte --

Carin. På galenskaper, ja! Tänk på dina sysslor, det är bättre!

Karlen. Skall jag bli så här god innan qvälln, så får jag väl in på vattenkur igen! (super, betalar och gär.)

Pettersson. Kom och gå dit in, Carin, så få vi räkna ihop hur vi ska göra med de här syndpengarue. För sen skall jag ner till Skeppsbron och lossa arrack.

Carin. Strax! (kärft till Anna-Stina) Se efter disken nu, och sof inte efter vanligheten!Äi\r«A-Sri,NA. Nej, moster!

Cam.n (till Pettersson). Fyrtio procent! . . jag säger väl det! Hur myckel gör det, du Pettersson? (de gu in till venster.)

Sjette Scenett.

ANNA-STINA. PICKANELL.

Pickakell (läser). ”En Carl den tolftes bibel för godi pris. På samma ställe allt soin liörer till en fläskhandel!”— Det målte vara en rigtig grosshandlare, sora liar både biblar och fläsk! . . (ser sig omkring) För tusan, kärngen är borta! . . (till Anna-Stina) Hör nu, jungfru Anuette lilla ?

Anina-Stira (utan att höra, för sig). Att jag inte skall kunna låta bli och tänka på att han gifter sig! . . Hvad har jag med det alt göra numera?

Pickanell (högre). Jungfru Annette . . . lilla jungfrun!

Arsa-Stika (gär till bordel). Hvad vill herr Pickancll ?

Pickanell. Jag tror att lilla jungfrun går i giftas-lankarne ?

Amva-Stika. Giftas — —

Pickainell. — — tankarne, ja! Det är inte något ondt i det! Jag gör så jag med . . hör nu! skulle lilla Annette tycka om ett par laslingskängor till hösten ? Hvasa? Stöl på undertecknad, så skall hon få dem.

Anna-Stira. Jag har inte råd att gå med sådana grannlåter 1

Pickanell. Har hon inte råd . . när jag bjuder

på dem ?

Akna-Stira. Det har inte herr Pickanell råd till igen . . och för resten passar del inte . .

Pickanell. Var lugn hon, lilla vän! jag skallnog göra dom så att di passar! (tar opp ett matt Ur fickan) Hit med lilla folingen bara!

Anna-Stina. Ali, inle går det an!

Pickaneli,. Uscb jo, hvad det går! Skynda sig nu, innan kärngen kommer ut! . . Lilla Anuette kan ju alltid betala af litet i månaden, om bon inte vill ha dem till presant af mig

Anna-Stina. Ja, på del viset så . .

Pickaneli, (stiger upp). Sätt sig då, lilla jungfrun . . del skall vara gjordt innan hon hinner blinka en gång!

Anna-Stina. Ja, men tänk, om moster kommer..

Pickaneli,. Äh pytt, hon hörs nog när hon kommer! Sitt ner nu, så skall jag ta mått åt henne så schaniililt som åtsjelfva drottning Viclorina! (Jnna-Stina siitter sig) Herre Gud en så liten fot! den är ju mindre än min näfve, vet jag! (lar mätt) Se, det är just tockna här föder som har gjort att det burit åt fan-ders för mig . . hå-hå, ja-ja!

Anna-Stina. Hvad fallas herr Pickaneli?

Pickanell. En locken här liten fol, Annetle lilla! (huller i henrics fot) Hör nu Annelte lilla, skulle inle vi kunna slå oss tillsammans och bli lika som ett par, för si det är inle utan alt jag ä1 liksom en smula pin kär i lilla Annetle!

Annette. Om inte herr Pickaneli låter hli alt prata sådana der dumheter, sä går jag ifrån honom.

Pickaneli, (skrattande). Det låter hon vackert bli, lilla sölunge, så länge jag håller i foten!

Annette. Släpp mig, eller också blir jag ond!

Pickanell. Går väl öfver om hon biter sig i ryggen! Skall del vara höga klackar, det är på ”fischen” det!

Annette. Låt bli mig!

Pickanell. Tror hon alt man släpper en sådan der liten sölunge till lass? Nej Annelte, inte när mun är skomakare, det kommer aldrig i frågan!DE FÖRRE. BLOMSTERVALL (från höger).

Blomstervalt. (får se Anna-Stina och Picka-nelt). ”Ptirkoa”, som baron säger! Hvad är meningen inert det der!

Anna-Stina. Nn ber jag herr Pickanell för sista gången att släppa mig!

Pickanell. Om jag får ja först, så släpper jag bums, annars håller jag i till julafton!

Blomstervall (för sig). Nn kan man fä visa sig gentil och knipa den der bondosknlden! (går fram till gruppen och slår Pickanell på axeln, så uIt hun ramlar i gol/vet) Jaså, du vill ha ja, du beck-söms-adonis!

Pickanell (sittande på golfvel). Kors för fan!

Anna-Stina (skyndar upp förlägen). Kors! se herr Blomstervall!

Blomstervall. Tjenare, lilla jungfru Annette! •’tommang oporte vu", som baron säger? (pratar lijligt med Annette.)

Pickanell (afsides). Det är min slå-bak! . . Nej nu går det aldrig väl! . . Jag är så mordisk som 17

skräddargesäller! (stiger opp) Hör nu herrn! livad rör det hcrru? . . Titlar herrn hil, så får herrn på fun-damentel, ska' jag såga herrn!

Blomstervall (öfverlägsei). Tyst, becksnörma-kaie! Hvad har han med flickans fot att göra?

Anna-Stina (för sig). Herre Gud! länk om de komma iliop sig! (högt) Han skulle (a målt till elt par kängor.

Blomstervall. Ja, men man tar inte mått på det iler viset, inle!

Pickanell. Inte ? Vill herr Lars lära mig kan-

Amm-Stmas Illusioner. &ske? För resten ska jag säga herr Larsson, alt ora herr Lasse ä' så afundsjnk på foten, så skall herr Lars-Andersson få en fot af mig i stället 1

Blomstervall (går emot honom). Hvad säger du, slyngel I

Pickanell (ursinnig, retirerar knytande händerna framför honom). Slyngla mig hit och slyngla mi; dit., och lukta på den och smaka på den! Kommer aldrig i frågan alt en ärlig skomakare gör ett steg för en töcken der fatslickare, fast han gör sig grön i linjeformen som en annan grönspoling . . (har gått baklänges mot disken, och under fuktandet med armar-ne kommer han ål en karott som han slår i golfvel) Kors för (nsan! (springer innanför disken) Nu tog fan bergslagskorfven!

Blomstervall. Vänta du!

Anna-Stina. Goda herr Blomstervall., släll inte till något spektakel . .

Blomstervall. Ähnej, jag skall bara lappa honom litet! (går efter Pickanell innanför disken; denne retirerar utanför så att de jaga hvarandra omkring disken, då i detsamma Pettersson och Carin utkomma från vensler.)

ÄtlnnUe Scenen.

DE FÖRRE. PETTERSSON. CARIN.

Carin. Hvad är här för ett fasligt spektakel?

Blomstervall (motar Pickanell). Ah det är hara en liten harjagt . .

Pickanell (springer undan). Jägarn håller pa och öfvar sig . . men nog skjuter han bom alltid!

Carin. Och en karott sönderslagen . . och bergslagskorfven på golfvet! — Pettersson! står dn och ser på sådant, och inte tar mig och maten i försvar? Jo> det är hyggligt!Pettersson (beskedligt). Hör nu, got) herrar . .

Carin. Ah! lyst tln . . du har hvarken ord eller afsked med dig! (till Anna-Stina) Hvad står du der och lipar efter . . det vore bättre att du sprang efter en konstapel . .

Blomstervall (stannar midt i sin i/ver). Konstapel? Nej hör nu, fru Pettersson . . vi bara lekte litet . . inle skall frun skicka efler polis . . (af sides) För lusan, om baron fick veta . .

Pickanell. Jo vasserra! skicka efter polisen . . gör (let . . del är jag som är oförlämpad!

En cäst (som sutit inne under grälet). Ja, det var jägaren som började . . jag såg hur han högg herrn i kalufsen!

Pickanell. Jaha . . ja! ser ni bara! Polis hit! jag vill se om man skall få hindra en ärlig skomakare all få utföra sitt lofliga yrke . .

Pettersson. Hvad är det herrarne gräla om egentligen?

Blomstervall. Ahjo, han slog för Annette, den der fnskarenl

Pickanell. Det var inte sant . . jag tog mått till ett par kängor . .

Carin. Se der! kunde jag inte tro alt det var den der slinkan som ställt till hela spektaklet! (går hotande emot Anna-Stina) Hur understår du dig? . .

Anna-Stina. Kära mosler! Herr Pickanell lofvade mig att göra ett par kängor, och — —

Pickanell. Säg inte något ål flickan, fru Pettersson! För jag tycker om henne, och säger hon bara ett halft ord, så skall hon bli fru Pickanell så qvickt som jag pluggar fast en klacklapp!

Carin (föraktligt). Fattiglapp!

Pickanell (ond), Klacklapp, sa' jag, och hörsen!

Blomstervall. Tycker du att det skulle smaka dig, becksuddare?Pickaisell {hånande). Ja, — jag tior stftflorna passa inie? Flickan är för god att räka ut för en töcken der flickjägare! (till Anna-Slina) Tro honom iole, för han har en fästmö som är kammarjungfru! Han bara vill lura Annette! . . Jag vet’et sä mycket hältre som han har tagit henne ifrån mig.

Blomstervall (till Anna-Slina). Han är på löken! han vet inle livad han säger! Jag älskar ingen annan än dig, lilla sötunge!

Carin. Slutet pä visan blir den, alt Anna-Slina ger sig af härifrån, och det i morgon dag! Jag vill inle ha sådant här spektakel på milt ärliga Iraklörs-.ställe!

Anna-Stina. Men, söla moster . . jag har jn ingenstans alt ta’ vägen . .

Carin. Det rör mig inte!

Pettersson. Ja, men min gumma . . flickan ,ir ju i alla fall din släglinge, och — —

Carin. Tackar så myckel., slägten är värsl! Ja" har inle råd all föda en sådan der odåga! (går emot Anna-Stina) (Ivern skall helala glasena oc/i karollen., är det du del, faltigrätla?

Pickanrll. Nej hör nu, frun . .

Caiiin. Tyst han! Sill han på verkslan och arbeta, och spring inle efler flicksnäitor, det råder jag honom till!

IViontte Scenen,.

DE FÖRBE. ANDERS (frun fonden).

Anders. God dagen vackert! Nn ä’ jag här för te’ helsa på Anna-Slina!

Anna-Stina (med etl glädjerop). Anders! (skyndar fram lill honom) Gud vare lof att du är hår!

Anders (ser på henne). Hvad är det åt dig, Ao-na-Stina? Ar de elaka emol dig? Hör nu, hvem ä’ det som understår sig le’ vara elaker emot tösen?

Carin. Ta lian lösen med sig liem lill Vingåker igen.. der passar hon mycket bättre än här! Jag kan inte göra folk af henne!

Anders. Frua har fäll svårt le’ vara folk sjelf dä, kan jag tro! Kom du, Anna-Slina, del. finns väl annat folk i Stockholm! Jag kunde fäll tro jag alt det stod galet lill . . för jag hade ingen ro hemma! Och efter som jag i alla fall ska fly tia ur sockna, sågafjag mig af liilål på ångfartyget . . och den som nu säger ell qvitt ål dig, Anna-Slina, den ska få smaka på hur del går le’ i Vingåker!

Pickanell. Hvad säger du, honde?

Anders. Ja det säger jag, stadsherre! Han ä’ väl inle för golik för det, tänker jag!

Blomstervall. Hvad har du med flickan att göra?

Anders. Jo, jag tar henne i försvar, för här är del ingen som vill henne väl . . det ser jag nog! . . Och lillar herrn hil, så får herrn på ögerna, så grann han än ä’!

Blomstervall (Jill Pickanell). Ska’ vi glömma värt ”rivalement” och mörbulta honom?

Pickanell. Ja, bara jag får bulta någon, så bryr jag mig inte om hvem det blir!

Carin. Vill ni hålla er i slyr? (lar Anna-Slina i armen) Ut i köket med dig, förr blir del inte slut |iå spektaklet.

Anders (skjuter undan henne). Rör inte tösen, eller också — —

Carin. Pettersson! tål du att han bär hand på din hustru ?

Pettersson (lugni). Han skjöt dig ju bara åt sidan, vet jag! . . Du kan ju låta flickan vara!

En karl (som selt utåt fonden). Nu kominer konstapel Janson!Carin. Nå det var väl . . nu ska jag visa er . . Blomstervall (för sig). För tusan! konstapeln? Det här får lof att tyslas ner!

Pick an ell. Nu ska det bli irefligll (knäpper med fingrarne och svänger sig omkring i fullt raseri) Hejsan! kora hit Ryssar eller Kabylare, eller hvad ni ii1 för ena hospodarer, och jag skall lära er känna på Pickanell!

Anna-Stina (utom sig af ängslan). Ack min Gud, hur skall det här sluta!

Amjkrs. Var lugn du, Anna-Slina! det skall nog gå bra!

Ti om tle Scenen.

DE FÖBRE. JANSON. GÄSTER.

Janson (frun fonden, med viglig mine och lon). Hvad är här för väsen ? Hör nu, min kära fni Pettersson, jag skall säga frun alt del här kan komma all kosta frun vackert! Hvad är del om?

Carin. Jo, ser lilla goda konstapel Janson--

Pettersson. Det är sä all — —

Pickanell. Den här vingåkershonden kommer — Blomstervall. Och påslår att inte fru Pcllersson

har rättighet--

Carin. Alt tillrättavisa min piga, och då så — Anders. Nej hör nu, det är inte sannt . .

Anna-Stina. För det var så, alt Anders--

Janson. Tyst der! (fattar Anders i kragen). Du följer med till vaktkontoret!

Anders. Jag? Men jag har ju inte gjort någonting! Det var de der herrarne — —

Janson (myndigt). Tyst karl! Jag känner er händer, när ni kommer till Stockholm . . då tror ni det linns hvarken lag eller rält till! Har du häst?Anders. Nej, inle annat än aposllahästa . .

Janson. Hvai' bor du?

Anders. Tänker han Iielsa på mig ilä?

Janson. Karl! man svarar inte polisen!

Anders. Hur ska1 han dä få veta livar jag hor?

Janson (till de kringstiiende). Jo den der är ulaf rätta sorten! Har inte du varit pä Rindön, du?

Anders. Hvar ligger den herrgåln?

Janson. Jaså, dn är ulaf den ulln! . . livad heter du?

Anders. Anders Olsson.

Janson. Hur länge har du haft del namnet, din

göker ? n

Anders. Nog har jag hafl’et så långl jag kan minnas lebaks!

Janson. Du li e t le väl inle händelsevis Näll förul? Hvasa ?

Anders (söker göra sig lös). Ali hör nu . . har lian fåll för mycket i hufvu’t? Jag kan väl inle hela mer än ett heller . .

o

Janson. Ah! sadana der gökar kunna ha fem, sex namn ibland! Kom med nu bara!

Karlen (som förul talat, slår Janson pä axeln). Hör nu konstapeln . .

Janson. Hvad nu? öfverfaller ni polisen? Jag tar er till vittne på att jag blifvit öfverfallen--

Pettersson. Men . .

Carin (ifrigt). Ja, det säg åtminstone jag!

Janson. Kom nu, ni följer med till vaklkontoret båda ivå . . Vi ska väl se om inte den här göken ska komma på fästning för omaket . . hur många gånger är du straffad?

Anders. Nej hör nu, konstapel eller hvad han å', vet han ingen lefvandes skam? Tror han alt jag å' en tjuf?Janson. Jaja . . . man vet inte sa noga!

Anders. Jo rlet ä' en fin stad, Stockholm, men vänta ni, jag skall klaga för prosten derhemuia, och det skall snart bli annat af! Jag har kommit hit för te' helsa på Anna-Stina, och jag trodde inte alt del skulle vara något farligt, inte . . . och vill inte lian släppa mig, så klagar jag om det vore hos sjelfvasle kungen!

Janson. Du skulle hitta dit då, din stackare! Kom bara genast med till vaktkontoret!

Andeiis. Jag ger hans kantor fan, ska' jag säga lionorn . . . för jag har vittnen pä all jag inte gjorl något on dl . . . och när jag inle det gjort! . . .

Janson. Resonera inle, karl . . . kom nu bara . .. Herrskapet för resten parera polisen i morgon klockan 11 som vittnen . . . och hon också, jungfru lilla! (till arbetskarlen) Hvad heter du?

Karleu. Du för dig, och jag för mig, så är det

qvitt!

Janson (till de andra). Ar det någon som känner honom ?

En pojke. Ja, det är ju Lundström, vel jag! Han ä' vid Ludvigsbergs gjuteri!

Janson. Lundström kallas också tills i morgon, vid 5 riksdalers vite . . . (till Anders.) Kom nuI

Anna-Stina (grälande). Söla goda herr konstapel! låt Anders vara fri . . . han är miu'barndomsvln, och vi ä' begge tvä från Vingåker . . .

Anders. Gråt inte du Anna-Slina ... låt honom föra mig med sig du . . . det skall allt kosta honom vackert, för det finns väl lag och rätt här också!

Janson (afsides). För tusan, kanske jag har misstagit mig! det är bäst att vara försiglig! (högt) Nåja, Olsson kan slippa all följa med till vaktkontoret, bara han parerar polisen i morgon klockan elfva . . . inte är jag någon menoiskoätare, fast jag är konstapel!Karlen. Det var hyggligt, konstapeln . . . koin nu och la' sig en knaber med mig! Nu kan jag säga konstapeln atl bonddrängen der ä' oskyldig, för jag säg alltihop!

Janson. Hvarför sa1 ni inte det förut, då?

Karlen. Kors! jag tänkte väl säga't . . . men då skrek ju konstapeln att jag öfverföll honom!

Janson. Jaså, var del på del viset!

Pickanell. Nehej, men jag vill att karlen ska' arresteras, annars protesterar jag . . .

Blomstervall. Tyst nu, skomakare ! Det är bäst atl lysta ner saken ... jag betalar karotten och glasena, fru Pettersson . . . och så bjuder jag på kon-jack öfver lag!

Pickanell. Nå, det låter höra sig!

Blomstervall. Och så låler frun lilla jungfru Annette vara qvar . . . för inte rådde flickan för att vi kom i krakel

med hvarandra . . . Det var mitt fel, som kom och gyckla med herr Pickanell litet . . . jag ska1 säga frun att en sådan flicka får frun leta efter 1

Pickanell. Och så ä' hon ju slägt med frun för

resten!

Carin. Jag gör livad jag vill i mitt hus, det kan ni lita på! Anna-Stina, sätt fram konjacken !

Janson (till Blomstervall). Ar det meningen atl bjuda, så låt oss få det derinne . . . både herrn och jag får vara rädda om linjeformen.

Blomstervall. Det är rätt, sätt del derinne i rummet! (Annu-Slina går in till höger med brickan.) Kom nu, god herrar! Herr Pettersson, var så god!

Pettersson. Ja, jag skulle egentligen ner till Skeppsbron och lossa . . .

Pickanell. Nå, tag då in litet last först, så går •let så mycket bättre!

Janson. Ha-ha-ha! Det var bra sagdt af herr Pickanell!Anna-Stina (kommer ut). Nu är rlei serveradt!

Blomstervall. Skönl, lilla engel! Var så bong, som baron brukar säga! (Blomstervall, Petterson, Janson och Pickanell gä in till höger.')

En karl (till en annun). Det var skräp att det inte blef gurgel af!

Den andre. Ab ja, Janson är för (lat! han duger inte till poliskonstapel! (de gä.)

Mitfte Scenen.

CARIN. ANNA-STINA. ANDERS.

Carin. Hör du, Anna-Slina!

Anna-Stina. Ja, hvad vill moster!

Carin. Om du lofvar mig att sådant der inte händer mera, så skall jag väl behålla dig qvar till hösten — men inte en dag längre!

Anna-Stina. Tack, kära moster, men det är bättre att jag ger mig af i morgon . . . för jag vill inte vara till besvär!

Anders. Ja det är rätt, Anna-Stina! när manår ärlig och kan arbeta, så behöfver man inte ligga sig till något, — så tycker jag!

Carin. Gudbevars! livad ni ha blifvit slurska i Vingåker på sednare tiden! Skaffa dig då plats bäst du vill, det är det hästa! (sätter sig vid disken.)

Anders (för Anna-Stina med sig ner till högra sidan). Hör dn Anna-Stina, om du vill så har jag en god plats ål dig . . .

Anna-Stina. Hvad säger dn, Anders?

Anders. Jo-jo-men du, hos en gammal fm som heter Pylo . . . som jag var hos i morse, strax jag kom le stan! Sc, jag hade med mig en ntafbönderna dernere som mist sin ko, och han skulle opp l«' 113 och få veta hvar krjttre tagit vägen.Anna-Stina. Ar lion klok då?

Ander<. .lo det kan du lita på! Hon spådde mig med, ocli vet du Anna-Slina . . . hon kände både dig och arritaren!

Anna-Stina. Gjorde hon!

Anders, ,1a du, det gjorde hon! Och till henne kan d» fä komma om det vore i morgon dag!

Anna-Stina. Ja det vill jag vissl det. . . för vet du Anders, att här är det inte roligt te' vara . . .

Anders. Nå, tycker du lika mycket om afritaren sora förut?

Anna-Stina. Nej! nu sen jag vet att jag inte kan fä honom, sä bryr jag mig inte om' en . . .

Anders (glad). Herre Gud! säger du det, Anna-Slina? Dä (ror jag att jag talar om för dig livad gamla frun spådde mig ...

Anna-Stina. Nå, livad var det då?

Carin. Annette! Nu måtte du ha' hunnit tala med den der sä mycket som beliöfs! SköL dina sysslor, det är bättre! Ocli gå han sin väg, min kära Anders, det råder jag honom till!

Anders (afsides). Nej si om det kosta mig ader-lon skilliug, så stannar jag! (högt) Krogen ä' väl öppen för mig, så väl som för andra! — Ge mig en nuigg öl!

Carin (hånande till Anna-Slina'). Nå, ska' du inte servera din kära landsman?

Anna-Stina. Jo, strax! (ufsides, i det hon bär fram ölet) Om jag kan begripa hvad hon har spått honom för slag.

Tolfte Scenett.

DE FÖRRE. SVANLUND (fränfonden).

Svanlund (trött och varm, med en brefpacke ihanden och klädd i postrock och mössa). Tjenare lilla frun! har frun något varmt i hasliglieten?

Carin. Strax, vaktmästarn! Jag tycker vaktmästarn är varm nog förut, jag! Skall det vara stekt fläsk?

Svanlund (slår sig ner vid ett bord). Jaha, ja! Stekt fläsk och en pinne och så litet svagdricka — i hastigheten! Bore har nyss kommit, så jag har fickan full med post . . . tjenare lilla jungfrun, (då Anna-Stina bär fram det begärda, klappar han henne pä axeln). Hur står det till i hastigheten?

Carin (snäsigt till Anna-Slina). Nå, ska' du inte svara vaktmästarn?

Svanlcind. Inga svar ä' goda svar, frun lilla . . utom på posten . . der tar jag mig sex slyfver för hvart svar — i hastigheten! Hör nu, liar frun någon danslokal i hastighejcn ?

Carin. Hvarför frågar vaktmästarn det?

Svani.und. Jo, för att jag förlofvar mig om söndag, och då tänkte jag ställa till en lileu arrangerad bal i hastigheten! . . Fina är hemma då med båten, för si, hon är annars akterstäderska, i hastigheten!

Carin. Ja, nog har jag ett lusthus nere i trädgården, hara det inte blir för litet? Ska' det bli många ?

Svanmjnd. Ja det vill säga, det blir en tjugo par . . i hastigheten! . . Och vill jungfru Anneltvara med, och skaffa sig en kavaljer, så kan del bli tjugoett i hastigheten! Det hlir bara gentill folk . . alla aktersläderskor som ä' hemma och sä några vaktmästare, och ett par gentilare betjenter . . förutom Blomstervall och hans fästmö . . frun vet . . jägarn hos barou Silf-vergalon . . för si Lisette och Fina ä' som uppvexla barn tillsammans, och ä' rakt af lif och själ — i hastigheten !

Carin. Jaså . . ja, herr Blomstervall är rler-nne ! . .Svanlund. Jaså . . nå, då kan jag sjelf få säga ål honom — i hastigheten!. (går till disken och be-lolar, samt närmar sig högra dörren.')

Ann eks (till Anna-Stina). Hvem är den der herrn ?

Anna-Stina. Han är vaktmästare i posten.

Svanlund. Nu kilar jag in, i hastigheten!

Trettonde Scenen.

DE FÖRRE. JANSON (frun höger).

Janson (talar inät). Ja, tjenare, god' herrar! . .

Nog blir det bra med del der, alltid! Det skall vi nog derangera så alt det går ihop! (fur se Svanlund)

Ah tusan! Se Svanlund !

Svanlund. Se Janson! Nå det var roligt! Nu kan man få språka litet . .

Janson. Nej, jag liar tusan så brådtom!

Svanlund. Nåja, det var då egentligen ingenling • annat än att jag tänker ställa till en liten arrangerad bal om söndag, och om du ville vara med och ta' Lina med dig, fästmön din . .

Janson. Ja tack som tusan . . livar blir det?

Svanlund. Det blir visst här, annars blir det någon annanstans — i hastigheten! Det skal! du få vela i morgon . . se jag ville gerna ha dig med, så att del inte blir några blåa ögon — i hastigheten! Adjö så godi! . . (går in till höger).

Janson (ropar efter honom). Var du lugn, jag skall nog hålla oordningen inom lagliga gränser! . . (gur ner till Anders och säger förtroligt) Hör nu, Olsson har kanske svårt om tid i morgon för alt komma opp i polisen?

Anders. Ja det förstås . . hur länge kan det dra ut?Janson. Åh, till framåt fyra på eftermiddan . . Om derför Olsson vill, så nog kan den saken deran-geras ändå . .

Anders (slugt). På hvad sätt då?

Janson. Åhjo, kom ner till mig på vaktkontoret i eftermiddag, så ska vi se hvad som kan göras.

Anders. Ja, bara jag hitta1 dit!

Janson. Andra hörnet till venster . . fråga för resten hvem han vill . . alla känner di mig och vaktkontoret. Adjö kära Olsson! se, man får vara försigtig i Stockholm, ska jag säga?

Anders. Ja, jag kan just komma underfund med del! . .

Janson (till Carin). Adjö frun lilla! Det beliöfs inte något vittnesmål i morgon .. saken är derangerad! Tjenare! (går genom fonden.)

Fjortonde Scenen.

CARIN. ANNA-STINA. ANDERS.

Carin. Jaså, han blef smord om munnen nu med konjacken! (Lill Anders) Hvad var det konstapeln hade att säga honom?

Anders. Jo, han ville att jag skulle komma til! vaktkontoret i eftermiddag . .

Anna-Stina (ängslig). Gä inte dit, Anders! då sätta de kanske in dig!

n

Anders. All det ä' fäll inte så farligt!

Carin. Jaså . . men jag skall fråga kommissarien jag, om — — (i delta ögonblick höres stoj och buller i rummet till höger, samt klang af en hand som slås i bordet, hr ar pä höres ramlandet af sönderslagna glas) Anna-Stina, gå in och se efter hvad det äi för väsen! Jag iror alt karlarne ä' galna!

Anna-Stina. Nej moster! det törs jag inte)Pickanell (innanföre). Nej chi, jägare! du ska' inte la' ifrån mig en lill . . för lijerta i min låda . .

Pettersson (lugnt innanföre). Bråka inte nu!

Carin. Jag vill väl se om inle jag skall få folk af don skomakaren, eller också skall han ut, del är säkert! (går mot höger.)

Anna-Stina (vi/l hindra henne). Nej kära moster! gå inle dit!

Carin. Prata du! . . man tar inte Carin Pettersson der man sätter henne, lita på det! (går in till höger).

Fetnionde Scenen.

ANDERS. ANNA-STINA.

Anders. Stackare dig, Anna-Slina! och tocke här spektakel har du varit med om nu i fyra månar?

Anna-Stina. Ja kära Anders . . och jag som trodde att Stockholm var ett så’nt himmelrike.

Anders. Jo vackert! Nej tacka vill jag hos oss i Vingåker! Aprepå det, så skall jag helsa dig ifrån prosten, han sa’ att du skulle komma hem igen, för han sa' — —

Carin (innanför). Ut bara, gemena karl!

Pickanell (likaså). Titta inte hit, frun, eller--

Carin (likaså). Det skall jag visa er — — — (buller och stoj.)

Anna-Stina (tryggar sig intill Anders). Nu korama de!

Av mc iis (håller henne intill sig). Var inte rädd du, Anna-Stina!

Sextonde Scenen.

DE FÖRRE. PETTERSSON. BLOMSTERVALL. SVANLUND. PICKANELL och CARIN.

(*Carin kommer först hållande Pickanell i kragen, denne stretar emot men måste följa med. Efter dessa komma de andra, Blomstervall skrattande, Svanlund rädd och Pettersson lugn som alltid.*)

Pickanell. Men jag säger ju frun alt han tagit en flicka ifrån mig förut, och nu vill han ta’ den här med . . . och jag säger frun . . .

Carin. Och jag säger honom att han skall ut!

Pettersson (*lugnt*). Men Carin . . . han är ju i alla fall en kund . . . och jag tycker . . .

Carin. Du tycker ingenlirtg, du kruka! Jag vill inte ha’ något sådant här väsen på mitt ärliga traktörsställe, det ska’ jag säga, och när jag har en man som inte gör’et, så kastar jag sjelf ut krångliga gäster! (*för Pickanell mot dörren trots hans stretande.*)

Anders. Det var mig en manhaftiger käring!

Pickanell. Men . . . frun lilla . . . hör då . . . det är orätt . . .

Carin (*skuffar ut honom*). Adjö och kom inte hit igen, det råder jag honom till!

Svanlund (*tar mod till sig*). Nej hör nu . . . det här går för långt . . .

Pettersson. Ja, nästan!

Carin (*står midt på scenen med armarna i sidorna, och säger med stark diskant*). Hvad är det om?

Blomstervall. Jo, jag för min del tycker att frun gjorde mycket rätt som kastade ut den der bråkmakaren!

Svanlund. Ja men — — i hastigheten — —

Carin (*som förut*). Är det någon mera som vill ut? (*Svanlund och Petterson krypa undan i en vrå, och Blomstervall kastar sig skrattande på en stol, medan ridån faller.*)

FJERDE AKTEN.

Ett tarfligt möbleradt, gammalmodigt rum hos fru Pylo. Till venster ett fönster, framför hvilket står ett litet bord med några blomsterkrukor. Till höger en dörr till ett inre rum, och längre ned mot avantscenen ett rundt bord, bredvid hvilket står en gammalmodig länsstol. I bordet en låda, stor nog att rymma ett par kaffekoppar, etc. I fonden en dörr, och i venstra hörnet af fonden en kakelugn, uti hvilken, då luckorna öppnas, man ser stående en stor kaffepanna. Det är på förmiddagen.

Första Scenen.

Anna-Stina (*går omkring och städar i ordning Uti rummet*). Hvad här är lugnt och stilla emot hos moster. Den enda som jag saknar är den der unga jägaren . . han var bra vacker och fin . . fast kanske han inte menade ärligt med mig . . så postod åtminstone moster . . Men det har jag bra svårt att tro, för intet ska' väl alla vara likadana som artisten . . . hm! jag kan undra om han är gift ännu . . men hvad bryr jag mig om det? det skall ju göra mig alldeles detsamma numera . . (*eftersinnande*) Hvad var det artisten kallade det der för nu igen, som han påstod att jag hade? Ill . . illusioner så tror jag det var . . Det är märkvärdigt . . aldrig hörde jag talas om tocket hemma i Vingåker!DEN FÖRRA. Fru PYLO (jriin höger).

Fru Pylo (med elt öppet bref i handen och glasögonen pä sig, läser mödosamt). "Gud välsigna dig, gamla slorfarmor . . i vår när jag kommer från Bombay, så skall jag ha med mig eil minne till gumman från min första färd som egen skeppare på skulan, som du skaffat mig. Du talar om att du vill dö, men jag vet alt du nog väntar med det tills du får omfamna din lyckliga sonsons son, din egen gosse". . . (vecklar ihop bref vet. och tar af sig glasögonen, samt stiger sedan hon satt sig vid bordet) Ja min egen gosse! fSr jag vänta nog väntar gumman på den dagen, det vet qu! (Lill Anna-Stina) Jaså, du är här barn, . . nä, hur linner du dig här, tycker du?

Anna-Stina. Mycket bra . . jag vet inte hur' jag skall lacka frun för att jag fick komma hit ifrån moster och det tråkiga stället derborta.

Fru Pulo. Jo, det skall du göra genom att vara en snäll och hygglig flicka, och göra gerna hvad jag säger dig!

Anna-Stina. Ja, det lofvar jag frun.

Fru Pylo. Hvar morgon klockan 8 skall du ha mitt kaffe färdigt, och när det kommer någon hit och söker mig, så häller du dig stilla och beskedligt nie i kökel, och bryr dig inte om att lyssna, hör du det!

Anna-Stina. Tycker frun del . . jag lärde mig ulaf mor alt det är både skam och synd all lyssna på livad andra säga.

Fru Pylo. Det är rätt, min flicka . . Om söuda-garne har du ledigt och får gå ut . . med villkor alt du har godt sällskap, ty det går inte an att en ung flicka sällskapar med hvem som helst. Den der unga gossen, din landsman, stannar han i Stockholm?

Anna-Stina. Ja, tills i näsla vecka!Fru Pylo. Gå dä med honom . . del är den bä-sla vän dn har.

Anna-Stina. Ja, Anders är en bra hygglig gosse . . men . .

Fru Pylo. Nå ?

Anna-Stina. Jag vel någon som är hyggligare . .

Fru Pylo (leende). Jaså . . du har kanske redan en fäslman?

Anna-Stina. Nej, inle precis del . . men det linns allt någon som har sagt alt han tycker om mig..

Fru Pylo. Nä, det har jag ingenling emot, om del är en hygglig och bra karl!

Anna-Stina (med värma). Ja . . det är han visst . . och vacker sedan!

Fru Pylo. Det går snart bort . . hvad är han för slag?

Anna-Stina. Han är jägare hos någon slor herre . .

Fru Pylo (skakar på hufvudet). Aj, aj! det tycker jag inte om . . latmanslif sätter fåfänga i Inifvu-del på folk! Tror du för reslen atl en sädan matador på allvar frågar efter en faltig flicka sådan som du!

Anna-Stina. Ja men del har lian sagl bra många gånger . .

Fru Pylo. Akta dig, kära barn!

Anna-Stina. Och han har sagt det, att om jag blir gift med honom, sä får jag hatt och . .

Fru Pylo. Och dermed tror du alt allt är väl? Hörpå, kära Anna-Stina, jag tror att du vill gerna flyga litet liögre än vingarne bära?

Anna-Stina (skamjlat). Jag? Nej . . kors . .

Fru Pylo. Det förefaller mig så , . och det skall du akta dig för . . Kom hit!

Anna-Stina (närmar sig häpen). Jaha, frun!

Fru Pylo. Får jag se din hand! (ser pa den nogu, och säger betänksamt) Det ligger både lyckaoch olycka nära nog på din väg, barn . . föraka inte del sora ser tarfligt ut, för granna fjedrar göra inte fogeln bättre! Lägg mina ord väl på minnet!

Anna-Stuta (fruktande). Ja frun . . herre Gud, kan frun verkligen spå livad som kan ske?

Fru Pxxo. Jag spär aldrig . . jag säger livad jag ser! Kommer någon och påminner dig om ditt barndomshem och her dig följa med dil, så följ du . . deri ligger din lycka. Stannar dn länge här, så går den snart i qvaf! . . Seså, gå nu ut och laga i ordning frukosten åt Måns, jag hör att han kurrar der-inne . .

Anna-Stina (afsides). Hvad i alla tider kan hon mena? Skulle det kunna vara Anders, som . . nej! det är då för besynnerlig!!

Tredje Svetten.

Fru PYLO.

Hli! hm! den ungdomen . . den ungdomen! Bara det lyser så är det bra . . Nå . . jag var väl likadan jag i min ungdom . . men jag hade ingen annan råd-gifvare än olyckan, jag — och den tar väl betalt för sina råd. Men hvem har kunnat sätta så der höga tankar i hufvudel på en lorparflicka? jag fruktar för all det är min lättsinniga göker, den der målaren . . lim! jag undrar hur det går med hans affärer? jag tänker att jag har honom väl här endera dagen! (det bultar) Seså . . det är kanske redan han . . (högt) Stig in!

Fjevtte Seettett.

DEN FÖRRA. MARIA.

Maria (frun fonden, i hatt och schal, samt med nedfällt flor, stannar obeslutsam vid dörren).Fru Pylo (beser henne hastigt, afsid.es'). Någon kund, kan jag se! (går artigt men värdigt emot henne) Frnnlimret vill förmodligen tala vid mig? var så god och stig fram . . sesä! var inte besvärad . . jag är van vid sådana bär visiter! (stänger igen dörren).

Mahia (för sig). Nej! det är bäst att jag ger mig tillkänna! (kastar upp floret) God morgon, bästa fru Pylo!

Fku Pylo (slår ihop händerna af förvåning). Nå, sc lilla mamsell Maria! Det må jag säga. nu narrades jag då kapitalt. . . sådana visiter är jag minsann inte van vid (har under tiden nödgat henne all taga plats vid högra bordet, och sätter sig bredvid henne) Nå bur är det fatt med oss nu, min lilla snälla mamsell ?

Makia (sorgset). Del är inte alls bra, bästa fru Pylo!

Frtj Pylo. Hvad för slag . . nå, det. måtte jag säga . , har det kommit grums i mjölken? Ali, lilla mamsell Maria tror så bara . . det är väl bara litet otålighet, hvasa? . . ,

Maria. Ack nej, jag är sannerligen mycket olycklig!

Fru Pylo. När man är så der ung och vacker, så är del inte farligt med olyckan!

Maria (hastigt). Vill fru Pylo rådfråga ödet. för min skull?

Fru Pylo (kort). Nej, det vill jag inte! Det behöfver jag inte . . Men vill mamsell Maria säga mig livad som felar, så kan jag kanske finna någon bot derför!

Makia. Min fästman älskar mig inte . . och jag har kommit till fru Pylo för all få veta livarför.

Fsu Pylo. Jaså . . kan inte lilla mamselln svara bäst på den frågan sjelf?

Maria. Jag? Frun tror då att felet ligger hos

mig?Fru Pyi.o. Ja, för (let mesta brukar rlet vara så meii de unga fästmöerna. Tänk efter, liar inte lilla mamsell varit litet för pockande, eller gjort några obe-luigliga små anmärkningar?

Maria. Om sä vore, skulle jag inte lia’ rättighet till det?

Fku Pylo. Naturligtvis . . men en annan fråga är om det alltid är klokt att sä der strängt påyrka sina rättigheter. . . (förtroligt i del hon faltnr hennes händer') Det är väl den der stackars bondflickan som grumlar lankarne för lilla mamsell?

Makia. Ja, han älskar henne beslämdl! Jag ser, jag känner det!

Fru Pylo. Det gör han inte . . han tänker kanske på henne ibland derför att hon tycker 0111 honom . . . det der smeker alltid fåfängan hos en ung karl . . . men det behöfs bara att han får veta att flickan fästat sig vid en annan, så är han botad för den sjukdomen.

Maria. Men om hon inte gör det . .

Fru Pyi.o. Hon är redan på god väg, lilla mamsell . . och för lilla mamsells skull, så skall jag försöka all ställa om den saken så att det blir rikligt afgjordlt

Makia (glad). Ack fru Pylo, om ni det kunde! Jag bar varit så olycklig under en lång tid, jag har plägat mig sjelf . . och honom kanske också . . men jag kunde inte hjelpa det!

Fur Pylo. Nenej! jag känner till det der . . det är så alltid när man är ung! (det bultar på dorren) Sesâ . . nu kommer del nägon . . så förargligt!

Makia. Ack jag som hade så mycket ännu att tala vid fru Pylo om!

Fru Pylo (ropar åt dörren). Kommer geuast! (till Maria) i\ä, vill då inte lilla mamsell Maria stiga dit in så länge . . mina visiter bli sällan långvariga., gör det! . .

Maria. Men det dröjer väl intet länge?Fru Pylo. Ähnej . . kanske kan jag (¡Ilägga några goda råd, som lilla mamsell kan lia’ nytta ulafl

Maria. Tack! lack! (går in till höger). Fru Pjlo följer henne och Stringer dörren).

Fru Pylo. Jaså, min lättsinniga målare tänker på Anna-Slina ännu . . hm! del ska’ vi väl hota honom för! (öppnar fonddörren) Var så god och stig in, om det är någon som söker mig.

Fetnfe Scenen.

DE FÖRRA. ALBERT (från fonden).

Albert (inträdande). God morgon fru Pylo! Har jag den äran att vara igenkänd!

Fru Pylo (stänger dörren). Hvad ser jag? Herr artisten? var så god och stig fram och sill!

Albert (.sätter sig). Tackar! Jag har varit ute och studerat i Bellevue på morgonen, och i förbifarten ville jag se hur frun mådde!

Fru Pylo. Nå det var snällt! Hur mår min uuga herre sjelf!

Albert (tankspridd). Ahjo . . jag tackar . . såder . .

Fru Pylo (afsides). Vänta han! jag skall bota sjukan jag! (högt) Såder . . det är inte bra, del! Nå, har gumman gjort någon effekt på exposition?

Albert (plötsligt). Fru Pylo! jag har ändrat ullrycket i ert ansigte.

Fru Pylo (leende). Jaså . . hvarför det?

Albert. Derför att . . att det roade mig . . Hörpå, skrattar ni ål mig, om jag säger att jag nu tror

på er?

Fru Pylo. Nej, så dum är jag väl inte . . Hvarför tror ni nu då?Albert. Derför alt den ena hälften af hvad ni sade mig den der morgonen, har slagit in. Den visiten som jag ger na tog emot liar jag verkligen haft många ledsamheter ulaf . .

Fru Pylo. Nå då skall väl den andra hälften också slå in.

Albert. Det är just det jag väntar på! Kan ni, genom att rådfråga erlra kaffekoppar, säga mig livar Anna-Stina finns?

Fru Pylo. Hur så?

Atbert. Hon liar lemnat siua släglingar på söder, och som jag är skuld till att hon kommit hit, så anser jag det vara min skyldighet . .

Fru Pylo. Att ta’ vård om flickan? Del behöfs inte . . bon är i godl förvar . .

Albert (häftigt). Frun vet således livar hon lin os?

Fru Pylo. Ja, och hon kommer snarl alt följa med sin fästman hem till Vingåker igen!

Albert. Sin fästman?

Fau Pylo. Ja visst . . inte blir en så vacker flicka länge utan fästman . . det kan väl min unga herre begripa 1

Albert. Hon har således redan glömt . .

Fru Pylo, "Afritaren” ja! Inlet var det något allvarsamt lycke! Flickungen hade aldrig sett någon anuan karl än er, den tiden hon var på landet, — det vill säga, bondgossarne räknar jag inte, fy dem hade hon sett för mycket, — och derför blef hon litet hetagen, men det gick öfver i samma stund som hon märkte att ni bara fört. spektakel med henne . . det var ju så naturligt det!

Albert (stiger upp, med dåligt lynne). Ja . . visst var det naturligt! (afsides) De qvinitorna! Alla äro de sig lika!

Fru Pylo (ofsides'). Jo jo, min unga herre! pil-lerna ä’ beska! men de ska’ göra så godt, så godl! ..(högt) För öfrigl var flickan för förståndig att inte iuse alt en artist och en bondflicka ha’ allt för olika tycken och vanor för alt kunna bli’ lyckliga tillsammans.

Albert. Nå så mycket bättre . . jag beböfver då inte göra mig några sainvclsqvnl för den sakens skull! — Men nu vill jag vela en annan sak . .

Fot Pylo. Och det vore?

Albert. Om jag blir lycklig med Maria. Spå mig derföre!

Fitu Pylo (leende). Ja, om min unga herre först vill stiga dit in! (pekar till höger).

Albekt. Hvarför det?

Fru Pylo. Jo, jag har några små förberedelser alt göra . . och så linns derinne något som alllid är bra alt se för en fästman!

Albert. Hvad kan det vara?

Fru Pixo. Se efler sjelf!

Albert. Nå, må göra!

Fru Pylo (läser upp dörren). Jag tror inte att min nnge herre skall bli' missnöjd med tilsigten!

Albert (skrattande). Jaså ! nå, den känner jag förut!

Fru Pylo. Det tror jag också « . men det kan aldrig skada all lära känna den litet bättre 1 (hon skjuter honom in i rummet).

Sjette Scenen.

Fru PYLO, sedan ANNA-STINA.

Fru Pylo. Seså der ja! nu skall jag se om Anna-Slina är en bra flicka! (går till fonden, öppnar dörren och ropar utät) Anna-Stina . . kom in mitt barn! men skynda dig!

Anna-Stina (från fonden). Hvad vill frun? Anna-Stinas Illusioner. ;>Fru Pylo (tar hennes hand och för henne fram pä scenen), Hörpä mitt barn! är du rigtigt botad för ditt tycke för artisten?

Anna-Stina (med en suck). Ja . . nog förstår jag att det aldrig är värdt alt tänka på!

FruPylo. Och det gör dig inte ondt att så är?

Anna-Stina. Ahjo, sade jag annat så skulle jag ljuga. Men han är ju förlofvad med en annan.

Fru Pylo. Ja, och om också inte så vore, så ha

11 i alldeles för olika uppfostran och vanor . . och lika Irifs häst med lika.

Anna-Stina. Jaja . . så brukade mor också såga..

Fru Pylo. Nå, är du ond på den unga herrn för det alt han narrade dig hit?

O

Anna-Stina. Ahnej, fast nog har jag tyckt ibland att det var illa af honom.

Fru Pylo. Och du har kanske önskat honom ondt igen till vedergällning?

Anna-Stina (lifligt). Nej, Gud bevara mig!

Fru Pylo. Bra, min flicka! Vill du nu göra honom en tjenst i stället?

Anna-Stina. Ja! det vill jag visst!

Fru Pylo. Visa dig då glad och munter, och håll med i allt livad jag säger . . ser du, han är derinne med sin fästmö, och jag vill för hennes skull att han skall tro dig nöjd voch lycklig, annars har han sam-vetsqval, ser du . . och om jag säger alt du har en fästman, så håller du med om det också . .

Anna-Stina. Ja, . . för si, jägarn . .

Fru Pylo. Jag skall skaffa dig en bättre . . och du skall få ulstyrsel af mig! (går till högra dörren, och öppnar den, samt säger gladt inut) Vill nu iinga herrskapet stiga ut, så ska' ni fä se en gammal bekant!

Anna-Stina (af sides). Nu gäller det att visa sig bättre än man är!DEN FÖRRE. ALBERT och MARIA.

Maria (.strålande glad, i det hon kommer ut, arm i arm med Albert). Ja, jag tror dig, min Albert.

Albert (studsar). Anna-Stina!

Fru Pylo. Jo, jag tror alt jag kan trolla med, jag! Gumman är slängd i litet af hvarje!

Maria (går till Anna-Stina och fattar hennes kand). Hur stär del till med dig Anna-Stina ?

Asna-Siina (gladt). Jo jag lackar mamsell så mycket . . jag mår nog bra!

Fru Pylo. Skulle inte hon må bra, som är lycklig och kär till på köpet . . hon har skaffat sig fästman, och till Jul så tänka de gifta sig!

Albert (med sjpelad likgiltighet). Jaså? hvem är fästmannen?

Fru Pylo. Ja det lär väl unga herrn få svårt att gissa sig till! Hon kände honom både länge och väl, men se, hon behöfde komma hit för alt lära sig värdera honom rigtigt!

Anna-Stina (nfsides). Hvad menar hon?

Maria. Jag förstår inte . .

Fru Pylo. Kors! det är ju Anders, vet jag! Den der bondgossen som följde henne hil 1

Anna-Stina (afsides). Anders!

Albert. Nå, jag gratulerar . . (närmar sig Anna-Slina) Ar det sannt, Anna-Stina?

Anna-Stina (med någon ansträngning som hon dock öfvcrvinner efter de första orden). Ja, visst är det sanni! Anders är mycket bättre än Stockholms-herrarne . . (med ett visst koketteri) och jag kan bli’ rållerska, kanhända!Albert. Nå, det är ju storartad!.; det! (till Maria) Rom nu, min älskade Maria, och låt oss gå!

Maria. Som du vill, hästa Albert! (till Anna-Stina). Jag skall komma ihåg dig med bruddrägten, Anna-Slina, Och du är inte ond på min fästman längre ?

Anna-Stina (gladt). Hvarför skulle jag vara del? Det var mycket bra att jag fick komma upp och se Stockholm! (niger för Albert) Jag får tacka artisten så mycket, för annars hade det väl aldrig blifvit något 11 ta fl

Albert. Ingenting atl tacka för! (afsides) Hur har jag nånsin kunnat lycka om den flickan! (ömt till Maria) Älskade Maria! jag har i dag fåll en lexasom jag aldrig glömmer!

Maria (i det kon fattar fru Pylos hand) Jag också!

Fru Pylo (leende). Nå . . der ser man att en gammal spåkäring kan vara bra (ill något! Adjö, adjö nu, milt unga herrskap! jag tittar väl opp till lilla mamselln före brölloppet. När blir det?

Albert (med afsigt, och med en blick pä Anna-Stina). I nästa månad ! Farväl!

Maria (vänligt till Anna-Slina). Du titlar väl upp innan du reser hem? . . (Anna-Slina niger) Adjö, bästa fru Pylo!

Albert (afsides i del de gå). Jag har beslämdt aldrig älskat någon annan än Maria! (de gä genom fonden).

Ältande Scenen.

FRU PYLO. ANNA-STINA.

Anna-Stina (afsides). Gud ske lof att de gingo . . tårarne började komma mig i ögonen!

Fru Pi-lo (kommer tillbaka, sedan hon slängt dörren). Tack Anna-Slina! du är en bra flicka!Anna-Stina. Ja, men Anders . .

Fru Pylo. Tycker om dig ärligt, och har gjort flet länge . . Med honom hlir du lycklig, det vet jag , . jag har spått dig sedan du kom hit!

Anna-Stina. Men jägarn . .

Fru Pylo. Ar bara en slyngel.

Anna-Stina. Nej, se del tror jag då inte förr än jag får se det!

Fru Pylo. Dii vill således inte lyda gamla gummans råd?

Anna-Stina Han lafade så vackert . . och så bjöd han mig på dans i morgon qväll . .

Fru Pylo. Nå ja, du skall få gå dit, för alt hl i' öfverlygad . . men på ett villkor, det alt Anders följer med dig.

Anna-Stina. Ja det vill jag gerna . . för jag tycker mycket om Anders annars, fast inte som fästman . . (det bultar på dörren).

Fru Pylo. Seså, nu kommer det någon! Gå den der vägen ut i köket, och var rask i dina sysslor, så får du gä på dansen i morgon!

Anna-Stina. Tackar ödmjukast . . (afsides) Jag tror ändå jag, att min vackra jägare är ärlig! (går till höger).

IViontle Scenen.

FRU PYLO. LISETTE ock FINA

(från fonden).

Fru Pylo (öppnar dörren). Var så god och stig in!

Lisette (ti/l Fina, i det de komma in). Huscli då, det rigtigt isar i tänderna på mig utaf förskräckelse IFina (likaså). Ja, och jag tycker all jag börjar må illa!

Fru Pylo. Vill små vännerna lala vid mig?

Lisette. Ja . . se det är så att . .

Fina. Vi ville så rysligt gerna . .

Fru Pylo (leende). Ja . . jag förslår . . var så goda och stig fram och sitt, mina små vänner! Ä' vål litet nyfikna kan jag Iro . . Sitt nu vackert! (placerar dem vid bordet, och Jixerar dem hela tiden mycket noga). Skall straxt bli' i ordning! (sätter sig vid bordet, öppnar lädan och tar fram sina koppar, tu pennknif, etc.). •

Fina (afsides till Lisette). Hon måtte väl inle ha' reda på allting heller?

Lisette (likaså). Ja . . säger hon hvcm jag har fått kappan utaf . . så blir jag rädd . . Spå dig dn först . .

Fina. Nej, spå dig du . . har du lavendel i näsduken ?

Fru Pylo (som under tiden gjort i ordning, afsides). Vanliga ansigten . . här komma vanliga saker att slå in, kan jag länka! (li/l Fina) Lilla jungfrun är angelägnast, del ser jag . .

Fina. Jag? nej, det kommer då aldrig i frågan!

q

Fru Pylo. Ahjo . . det är hon som först kom på tankan att gå hit!

Fina (sakta till Lisette). Herre min skapare!

Lisette (likasu). Jo . , livad sa' jag! . .

Fru Pylo (till Fina). Kom hit och skaka om det som är i den här koppen, och slå det i den andra. Men försigligl och långsamt!

Lisette (för sig, i det Fina gör som fru Pylo sagt). Jag var klok som inle lät Blomstervall följa med!

Fina (sätter sig igen). Jag kan undra om lion ska tala om maschinisten!Fur Pylo (ritar med pennknifven i koppen). Kors! jag tror att lilla vännen stär under frunummern? Då var det kanske orätt af mig att säga jungfru . .

Fina. Nej, men jag tänker gifta mig . .

Fru Pno. Jasså . . ja, jag ser det nn! Hon får en mycket beskedlig man, men mycket svartsjuk. Det är i synnerhet en som han är svartsjuk på . . cn mörk karl . .

Fina (till Lisette). Det är maschinisten . .

Fru Pylo. Som far öfver ett stort vatten . . jag tror alt lilla vän far med . . och en faslig svärm med herrar har hon omkring sig . . lilla jungfrun tycks inte ha' beslutat sig rigtigt ännu för den der beskedliga . . är det inte så?

Fna.. Ja . . jag vet inte om jag gör klokt . . för det finns så många andra som fria till mig . .

Fru Pylo. Det är så, det . . men en fågel i hand är bättre än tio i skogen . . han har mycket papper att göra med . .

Fina. Jaha, han är postvaktmästare . .

Fru Pylo. Om lilla vännen gifter sig, så får hon åtta små . . om inte nioi

Fixa. Kors i alla tider! Då tror jag att jag inte brvr mig om Svanlund i

Fru Pylo. Ja, men det är vät bäst ändå . . för bryr hon sig inte om honom, så får hon i alla fall lika mänga . .

Fina (förolämpad). Hvad för slag?

Fuu Pylo. Med någon annan man, som inte blir sä beskedlig som han! Det ser jag tydligt! Lilla jungfrun ska' ut på något roligt endera dagen . .

Fina. Det är märkvärdigt! det är i morgon på dansen.

Fru Pylo. Och der träffar hon en gammal bekant...... För resten så är det gudabra . . ombara inte den der mörka karlen låg i vägen . . men han tycks ha' mycket förargliga tankar pä hennes väg.

Fina. Ja, del är den der välsignade maschini-slen . . han hotade mig med att han skulle tala om för Svanlund alt kapten är litet vänlig emot mig . . Kan frun se om han har nâgot fôr'el?

Fru Pylo. Ja, det är inte så utan alt fästman börjar fundera pä saken . . och det är en annan som lägger ut sina nät för honom . .

Fina (till Lisette). Jag kan ge' mig tjufven på alt det är Charlotte! Men vänta hon!

Fru Pylo. Men det lyckas inte, bara jungfrun sjelf vill hålla sin fästman qvar . . och det kan nog eu såder vacker flicka! Som sagt är, allting blir bra, bara jungfrun låter bli att tala med den mörka karlen, och inte far öfver det der stora vattnet mera! . . (till Lisette.) Nu är det lilla vännens tur! Var så god och slå ur koppen och skaka om den!

Lisette (gör sa) Jag är rigtigt litet orolig!

Fm (för sig). Nu måtte man få höra någonting fint!

Fbu Pylo (ser på henne). Lilla vän tjenar hos något rigtigt rart herrskap . . adel är det, tycker jag..

Lisette. Jo det slär in det!

Fiuj Pylo. Men ett underligt herrskap måtte det vara . . hår ser ut som hon fått något utom lönen . . någonting att klä' sig med . .

Lisette (afsides). Kappan! (högt) Nej, visst inte!

Fru Pylo. Jo, så är det ändå! Är hennes husbonde gammal ?

Lisette. Ahja, men hennes nåd är äldre.

Feu Pylo. Se der . . jag ser bestämdi en kappa här . . och bredvid den en örfil . . men hvein som har fäll den, det vet jag inte . . jag ser bara alt den kom efler kappan . .Lisette (hastigt). Det är inte sannl . . för fri* herrinnan bara log mig i örat . . (stannar förlägen).

Fina. Kors! det har dn inte talt om!

Lisette (afsides). Så dumt!

I<ru Pylo. Ah l här var mycket saker här . . lilla mamsell har . .

Lisette (stiger tipp). Frun behöfver inte spå mig om annat än hvad jag vill vela . . det öfriga är min sak.

Fru Pyi.o. Kors! är hon rädd för hvad jag har att sägn! Skall jag inte tala om att hennes fästman tänker på en annan som han träffar i morgon. Men att hon sjelf träffar en gammal bekant som hon haft. .

Lisette. Det är detsamma hvad jag har haft . . jag vill vela hvad jag får.

Fru Pylo (sätter in sina koppar). Lilla vän får lära sig bli höflig innan hon dör, det kan jag spå henne!

Lisette. Gudbevars! (kastar en sedel på bordet) Se här är helalt . . (till Fina) Det skall bli’ sisla gången som jag går med pä tockel här!

Fina. Ahja gudbevars! när man har hemlighe-ler så . .

Lisette. Det rör dig inte! Visste Svanlund hvad . jag vet, så aktade han sig nog!

Fina. Och om Blomstervall hade reda på så mycket som jag . . men vänta du, i morgon säger jag ho-liooi alltsammans!

Lisette. Understå dig bara! (går ond ut genom fonden).

Fina. Ah! var du lagom stolt . . för jag skall säga dig . . (Ull fru Pylo) Var så god lilla frun! (betalar henne) Hör nu frun lilla . . min fästman får väl inte veta af att den der mörka karlen har en ring som jag fält utaf Svanlund? . .Fru Ptlo. Åhnej, om jungfrun tar igen den bara, så får han inte veta utaf det!

Fina. Ja, det skall jag visst det . . se, han slal den utaf mig emellan Kalmar och Ystad! Adjö lilla frun! Vänta du Lisette! Jag kan undra livad det är för en gammal bekant, som jag skall träffa! (går genom fonden).

Fru Puio (ensam). Hm! för alt spå sådana der nippertippor behöfver man hvarken kaffe eller kort . . de äro alla lika! (Inger penningarne). Men är det inle svndpenningar? Nej! jag tar dem för min snälla gosses skull . . han skall vända dem i välsignelse! (går till höger; tnbläridim faller).

Tablå.

En öppen plats vid Valdemar sudden på Djurgården, med en byggnad ti/l höger. Gårdsplanen år aj-stängd med el t stakett och nedanför ser man vall-not, samt i fonden södra bergen och längst borl staden pä af stånd., och i aftonbelysning. Till venster en löfsnl med ett dukadt bord, och bredvid den ett mindre bord, vid hvilket sitta tvi musikanter, en med fiol och en annan ined klarinett, hvitka blåsa dansmusik. Vid. ridans uppgång dansas en vals af Blomstervall och Fina, Svanlund och Lisette, Janson och Lina samt Ivu nndrn par, medan några flickor sitta på en bänt j till höger och se på. Falsen slutar straxt ejltr ridåns uppgång).

Tiontle Seetten.

BLOMSTERVALL. SVANLUND. JANSON. FINA.

LISETTE. LINA. FLICKOR och KAVALJERER. TVÅ MUSIKANTER.

Blomstervall (sedan valsen slutat). Tycker inle Fina att det är bra mycket loujourare alt dansa utenär det är en sa vacker afton som i afton? (för hennt till en bänk).

Fina. Joo, det tycker jag visst, det! Det är sä rysligt roligt att njuta uti gröngräset.' — Yff! hvad jag är varm!

Blomstervall. Får det lof att vara litet kallskal ? Det är vinkallskål !

Fina. Ja, jag tackar . . med skorpor till !

Blomstervall. På momangen, lilla sötunge! (springer in i bersan cfler förfriskningar).

Svanlund (som stannat bredvid löfsaln med Lisette). Får det lof alt vara en liten smörgås med salt kött i hastigheten? Yi ha’ så bra smörgåsar med oss ute ifrån stan’.

Lisette. Tackar, men jag skulle bra mycket hellre vilja ha’ litet glass!

Svanlund. Det har di inte här ute, mèn om det får lof att vara kaffe i stället, så fins det härinne hos brädgårdsvaktmästarn !

Lisette. Hu då, jag är nog varm förut!

Svanlund. Ja det kyler det, i hastigheten! Se, när jag är nle och luffar med bref om dagarne och blir rigtigt varm, så kilar jag in någonstans och får mig en kopp i hastigheten . . och lägger jag då en pinne i koppen så är det det bästa som finns, näst supanmal!

Lisette. En pinne? Hvad kan den göra till’et?

Svanlund. Den? Det är halfva helsan, jungfru lilla! Men jungfrun skall inte tro att det är en trädpinne inte . . utan en bränvinspinne . . i hastigheten! Nå, kör vi för kaffetårn ?

Lisftte. Ja, kanhända att det är bra! (till Blomstervall) Hör du Blomstervall!

Blomstervall (sysselsatt med Fina). Jaha . . ’’comraang vulle vu", lilla vän? (lar ett skull till henne).Lisette (sakta). Åbäka dig inte för Fina, för då kastar jag mig i sjön!

Blomstervall. Kommer aldrig i frågan . . men man får lof att vara artig och ha gentiless!

Syanlund (till Fina'). Fina lilla! du fcucklar inle ihop någonting med Blomstervall, . . i hastighetenI

Fiua (med en knyck pä nacken). Sällan! (nyfiket och sakta) Hvad har du och Lisette sprakat oro för resten ?

O . . n n

Syaxlund. Ah det liar varit bade si och sa, och hit och dit . . för bara man slår opp språklådan så är det ungefär likasom egalt hvad man säger i hastigheten!

Fina. Jaja, men akta dig bara, för ser jag atl du slår för henne, så skall jag hjelpa dig!

Svanlund. Behöfs inte, lilla grynet! (nfsides) Herre Gud hvad hon tycker om mig fasligt, i hastigheten !

Lisette (till Blomstervall) Jaså, ni har inte lalt om något annat

Blomstervall. Nej, inte ännu!

En flicka (sillande på bänken, talande vid en tullvaktmästare). Ilvad är det der för en? är det en rospigge? (pekar utåt sjön).

Vaktmästaren. Nej, det ska’ väl föreställa en holländsk koff!

Flickan. Nej kors så roligt! (till de andra) Hör ni- flickor! del der är en holländsk koffert!

Janson (till Lina). Hvad gapar du pä tullsno-ken för?

Lina. Kors, lian måtte väl tåla att se på!

Janson. Ja, men jag låfet inte . . och jag förbjuder dig vid fem riksdalers vite . .

Lina (slår honom på armen oc,h går ifrån honom). Ah hör du, du är inte i polisen nu!Janson* Nej, det är fan så sannt det (till Svanlund) Hör du Svanlund, kom så ta’ vi oss en tank-ställ.ire! (de gä. in i löfsalen.)

Fina (till Lisette). Om du säger ett ord om maschinisten, så talar jag om kappan!

Lisette. Ja, du skulle derstå dig!

Lina (kommer emellan dem). Hör nu, skulle vi inte leka någonting emellan danserna? Sista paret nl, eller något annat roligi.

Lisette. Nej, det nyttjas inte bland bättre folk!

Lina (stött). Bättre folk !.. gudbevars! (till Svanlund som i ilctsammn kommer ut ur bersun) Hör nu vaktmästarn,

kommer det inte några flera?

Svanlund. Uscli jo! jag har sagt åt en hel mängd i hastigheten! .. men de komma väl sednare! (till Lisette) Kaffet slår oeli väntar derinne i löfsaln, jungfru Lisette lilla!

Lisette (fjärt). Nej! nu bryr jag mig inte om något kaffe! (for sig) Sådant här folk vet dä inie alls hur en bal skall derangeras!

Fina (till Svanlund). Jag tycker som Lina, att vi horde springa enkleken!

Svanlund. Ja, det vore inte så rasande . . då kan nian få roligt och göra en liten kullerbytta i hastigheten! (högt) Ska' vi leka enkleken, medan vi vänta på de andra ?

Alla flickoiina. Ack ja!

Fina. Och jag är första enkan .. det är så roligt att vara enka!

Svanlund. Du menar väl bara så här — i hastigheten ?

Fina. Ja, det är naturellt! (de ställa opp sig, su all Janson och Lina bli de sista) Sista paret ut! (Springer efter Janson ut till venster, Lina som. slätt till höger, anstränger sig alt komma snarl ef ler, man hör skratt och skrik ulanföre.)Svanlund (ropar utSt). Akta krusbärsbusken i hastigheten!

En Kavaljer. Man skall fä se att hon nyper konstapeln!

Lisette (ropar). Skynda dig, Fina! Skynda (lig!

Janson (kommer tillbaka.). Lina! . . lägg i väg bättre bara! (ut till höger.)

Fina (i full fart frun venster, följd i hack och häl af Lina). Jag skall ha' fatt i honom!

Lina. Ja 0111 morgnarne! (skuffar undan Fina och skyndar ut, följd af Fina.)

SvAiNxiiND. Jo-jo, Fina! man tar inte en poliskonstapel der man sätter honom inte!

Alla (skrattande, i del de se ut). Hurra! Ha-ha-ha!

Blomstervall. Der ligga de alla tre!

Svanlund. Och Janson körde hafvut in i hundkojan!

En Flicka. Herre Gud, om hund' biter näsan af honom! 0

Svanlund. Ahnej, han är inte van vid köttmat!

Janson (utanför, af bruten af en skiillantle hund). Foj! Castor... seså, lilla Moppe . . Ah!.. gå din väg ... Nej hör nu, det der ä' inte rått!

Fina (kommer in). Ja, jag stupa' i min krinolin! det kan jag inte hjelpa!

Lina (inkommer arm i arm med Janson, gråtande och ond). Det var Fina som skuffade mig i ryggen!

Fina. Ah se sä, livad gör det att man faller omkull när man är ute och roar sig!

Janson (sakta). Gråt inte Lina lilla! D11 fick mig ju i fallet!

Lina. Ja, det är inte derför jag gråter .. men ...

Janson (sakta). Stötte du dig kanske på hundkojan ?Lina. Nej, det var på knäskålen!

Lisette. Jag Ivcker att om man skall leka något, så borde man leka pantlekar ... då kan man åtmin-slone...

Svanlund. Få sig en puss i hastigheten, ja!

Lisrtte. Ab, prata!... då kan man åtminstone slippa slä omkull sig . . .

Blomstervall. Nej! vi ska dansa! (till musikanterna) Spela opp en lYansäs, det är en så bra dans, för då kan man

få konsalvera under turerna! Seså, god herrar! bjud upp nu! (<le börja bjuda upp, Blomstervall Lina, Janson Lisette och Svanlund Fina, de öf-riga efter omständigheterna, musikanterna stämma.) Vill konstapeln bli’ min ”visalvi”?

Janson. Ja, det kan inte vara så ogalet!

(l)e ställa sig så att Blomstervall, Svanlund, Janson och en vaktmästare med damer bli’ på premier», samt två andra par pä sekonden. Musiken börjar.)

tilfte Scenen.

DE FÖRRE. PICKANELL (från höger).

Pickanell (halfelegant Utstyrd, inkommer litet upprymd och med hatten på sned). Hejsan! baletten är i full gång, efter livad jag kan se på tillställningar-ne.. skönt! nu ska’ här valsas! Tjenare, god herrar! abends så vackert små sötungar! (afsides') Kors för Uisan! Både Fina och Lisette ä’ här... nu ska’ man visa sig kavat! (högt) Hvem är det ntaf små apelsinerna som vill ha’ sig en vals så att det säger ”hiiitt” i knntarne efter’et?

Blomstehvall. Här dansas fransäs, vet herrn af det?..

Pickanell. Nej, men det hindrar inte lagfarten!

Fina (till Lisette). Kors! det är Pickanell!Lisette. Ja, så förargligt!

Pickakell (afsides). Nu ska’ jag göra dem ondt i hågen! (Ull en flicka) Får jag lof att säga kusin?.. Mjukis!.. Bor inte lilla vännen pa Holländargatan?

Flickak. Nej., jag tjenar på Jungfrngaian!

Pickakell. Så mycket bättre, lilla jungfrun .. jag ämnar mig till Kaptensgatan i qväll, så ha’ vi samma väg! Nå!... sätt niaschineriet i gång, musikanter, så ska’ ni få se hur det dansas bland bättre folk! (ställer sig på sekonden, med sin dam. Dansen börjar och fortgår under första figurin) Hör nu tullvaktmästarn skall inte tro att det är någon bomullsbal det är fråga om inte . .. rör på benen!

Vaktmästarn (figurerar). Rör del herrn, hvasa?

Pika (figurerar emot Blomstervall). Kors i alla tider, jag glömde handskarne nere på ångbåten! Nå ja, på landet dansar man ulan handskarl

Pickakell (med afsigt). Usch ja! är mau utan hjerta, så kan man vara ulan handskar också! (första figuren slutar) Seså ja, nu är det vår tur! Nu ska’ ni få se på fan! (figurerar) Del är ingen dålig timmerman som lagt in de bär golfplankorna, inte!

Flickan. Herrn tar ju galen tur!

Pickakell (hoppar). Det var otur det, lilla vän! (medan han dansar med vis-å-vis’ns dame) Lilla jungfrun har beslämdt tjenat hos bagar Andersson?

Akdra flickak. Sa’ herrn ja!.. Kommer inte i frågan!

Pickakell. Jag trodde så jag., efter bon ser så mör i mund ut som en saffransfläla! (dansar.) /

Svaklukd. Del var en baddare till skomakare, i hastigheten!

Jaksok. Ja, han är lätt på folen som cn uiamsell!

Pickakell. Kommer an på halfsulorna! Hejsan tlickor!.. rör på galoscherna !Svanlund (ser utät venster). Nu kommer här flera gäster i hastigheten!

Pickanell (stannar och scr utåt venster). Ja! Förbanna mig kommer icke der Anna-Siina!

Alla (stanna med dansen ock se utåt). Anna-Slina?

Blomstervall (ofsides'). För tusan! Då ska’ vi försöka att bli’ ensamna med henne!

Fina (skrattande). Och se, en så'n kavaljer hon har med sig! Det är en Vingåkersbonde!

Lisette. Den bjuder jag bestämdt upp! (dansen fortsattes.)

Vaktmästarn (till sin dame). Kan jungfrun dansa engelska ?

Andra flickan. Jag vet inte, jag har aldrig försökt!

Volfle Seen ett.

DE FÖRBE. ANDERS och ANNA-STJNA (frän

venster, hand i hand).

Anders. God afton vackert allesammans! (pekar uläl) Nej ser du så vackert och grannt, Anna-Stina!

Anna-Stina (beundrande). Jo, jag tackar jag!

PifiA (till de andra flickorna). Nej ser ni så bönderna gapa!

Pickainell. Håll upp med qvlntileringen derborla . . . inte är del värdi te' dansa längre . . . det är ju ingen mer än jag som kan fransäsa, vet jag! (dansen uppkör.)

Blomstervall. Hvad säger herrn! . .

Pickanell. Ja det säger han! (gär till Anna-Stina) God afton, lilla jnngfrun! får jag lof te' bjuda opp le' första valsen?

Anders. Neliej, si den har Anna-Stina lofvat mig!Blomstetvall. God afton lilla Annette I hur star det till?

Akna-Stma. Tackar bra! hur mår herr Blomstervall sjelf?

Svaim-und (närmar sig också). Vi må alla sora göken, i hastigheten!

Lisette (till Blomstervall). Hur känner du den der bondlollan?

Blomstervall. Det är Svanlund som gjort mig bekant med henne!

Fina (till Svanlund). Svanlund!., hvad har du med den der scliåpan att göra?

SvAM,u,\n. Jag känner henne inte ... det är Blomstervall som ... i hastigheten . . .

Fina (skarpt). Akta dig bara "i hastigheten"!

SvANLiirsD (a/sides'). Jag får lof alt ge Fina någonting annat alt tänka på! (högt) Hör nu, skulle vi inte nu gå upp här lill vaktmästarn och ta' oss cn smörgås, och så dansa igen när alla ä' komna, i hastigheten!

Pickaimxl. Ja, det vore inte så rasande ...

Blomstervall. Sjön suger, säger ordspråket!... (afsides) Om jag bara visste hur jag skulle få tala vid Anna-Stina!

Lisette (till Fina). Vi ska' ha' ögonen på den der damen!

SvAiSLUND. Var så gentila och stig på, mina herrar och fruntimmer . . . och var som barn i huset i hastigheten! Det kostar 36 skilling för kavaljern och 24 skilling för damen, och då blir det portvin på supen, och kalfdans lill efterrätt, i hastigheten! (bjuder Fina armen) Kom, min stumpa lilla!

Blomstervall (till Lisette). "Vulle vu" lilla Lisette ?

Pickanell. Vänta litet! Musiken ska' gå i spetsen och spela en marsch . . gubben Noach eller n.'igotlockel der., och så klifva vi in ivå och två, så ser det genlill nl! {till Anna-Slinn) Får jag lof te'vara gentil?

Anna-Stina. Nej tack — jag är infe hungrig!

Pickanei.l (afsides'). Skönt... då kilar man ut, se'n man fått sig en peliknarkare!

Blomstervall (nfsides). Jag smyger mig ut om en stund 1

Svanlund. Blås nu, gubbar! i hastigheten! (musikanterna spela en diilig marsch, och alla mnrschcra in pä värdshuset två och två, utom Anders och Jn-na-Stina.)

Tretfontte Scenen.

ANDERS. ANNA-STINA.

Anders. Hvarför ville du inle gå in med, Anna-Stina ? i

Anka-Stina. Nej — jag vet inle — — men jag känner mig så underlig till mods, sen jag kom hit ut.

Anders. Dti skall dansa ocli muntra upp dig!.. Kom nu och följ med — du ville ju så gerna se hur det bär till på en locken här dans i Stockholm.

Anna-Stina. Gå du Anders .. jag slannar qvar ...

Anders. Ja — nog skulle jag fasligt gerna villa ha' en bit le' äta — — men inte vill jag gå från dig lieller...

n

Anna-Stina. Ali, det tar ingen borl mig!..

Anders (med en suck). Ja .. hvem vet så noga .. (efter en stunds tvekan) Hör dn Anna-Slina!

Anna-Stina. Hvad vill du, Anders?

Anders. Jag far allt hem i morgon, jag... och då så.. Gud vet när vi ser hvarann' sen . .. (närmar sig henne och säger bevek/igt) Följ med, Anna-Stina! Här oppe i Stockholm har du ingen glädje att få — du är för god le' bli lik de der hamsorna som gick in nyss.Anna-Stina. Gå nu in Anders, och låt mig tänka i ensamheten! Jag kommer efter om en stund!

Aivders. Ja, jag gör fäll del då! . . (afsides) En kan behöfva skölja ned eländet! (går in pu värdshuset.)

FJovtontMe Scenen.

ANNA-STINA, sedan BLOMSTERVALL.

Aimsa-Stina. Har frun derhemma rätt, och är Anders den enda som menar ärligt med mig? Det är det som jag vill vela i qväll, och skulle så vara, så följer jag med Anders hem, för här uppe vill jag inte vara längre ... För nog tycker jag om Anders, men jägarn är en bra mycket grannare karl än han . . . och inle kau den som ser så ut, vara annat än ärlig!

Blomstervall, (kommer in vid sidan af byggnin-gen, och hostar sakla). Hm! hxn! lilla Annette!

Anka-Stina (vänder sig om förskräckt). Hvem är det? (hemtar sig) Kors! det är herr jägarn!

Blomstervall (afsides). Fönsterna ä' ulåt andra sidan . . . dei kan ingen se mig! (skyndar fram och omfamnar Anna-Slina) Min lilla söta Annelte!

Akna-Stina (vill draga sig undan). Nej... låt bli. . eller jag blir ond!

Blomstervall. Det blir du inte, lilla sötunge! Dti vet hur' mycket jag lycker om dig! Ja, det finns ingen flicka i hela verlden som jag tycker om så mycket som dig, lilla Annetle . . . och om dn bara säger ell ord, så tar jag ut lysning, och vi gifta oss ell, tu, Ire!

An.na-Stiiva (glad). Ar det verkligen så alt han menar ärligt?

Blomstervall. Skulle jag inte mena ärligt med dig? (afsides) Den tokan? (högt) Du vill således bli' min lilla fäslmö?.. Vet du, lilla Annelte, du skall få bli' så fin och grann, så ingen hennes nåd skall ha'det bättre än du . . men för att rigtigt komma öfverens om liuni vi skola lia' del, så behöfver jag tala med dig ensam ...

Arka-Stina. Ja, här är det ju ingen som hör

på oss!

Blomstervall. Ja, men del kan komma någon, ocli om du derför ville — —

Fe»ntoni!e Seenen.

DE FÖRRE. PICKANELL (kommer från värdshuset, men dä han får se Blomstervall och Änna-Stina, smyger han sig forst uppåt, sedan forbi staketet och ned på andra sidan, samt gömmer sig i löfsalen).

Pickainell (sakta). Se på fan! se jägaren!..

Blomstervall (fortsätter). Så kunde vi följas åt licm_ ensam na . ..

A:\na-Stil\a. Nej, del går inte an!

Blomstervall. Hvarför inte?.. Jag liar en liten båt dernere vid stranden, ocli på den fara vi hem till staden. ..

Arna-Stina. Ja, om Anders följer med — men annars inte!

Blomstervall (afsides). Det kan man gerna inbilla henne! (högt) Jag liar redan talat vid Anders, och han har gått för att vänta pä oss enl bit härifrån;.. vi sätta i land straxt bredvid och ta' honom med . . . Nå svara mig, vill du, Annette lilla?

Pichanell (för sig). Så knepigt uträknadt!

Anna-Stina. Ja, när Anders följer med, så...

Blomsteevall. Jag springer ned och gör båten i ordning, dröj här en liten stund så att man inte ser oss tillsammans! Adjö, så länge, min lilla fästmö I.. (omfamnar henne, och säger sedan afsides) Schamo!us

sjelfva baron skulle inte knnna göra det bättre! (skyndar ut till venster. Det börjar skymma pä.)

Seactomte Scenen.

ANNA-STINA. PICKANELL.

Ahna-Stiisa. Jag vissle väl jag alt han inte var någon bedragare!

Pickamsli. (för sig). Tro du att hon kommer, och lägg beck på så drar det I (kommer fram) Jungfru Annette!

Ai\i\a-Stina (rädd). Ack min Gud!

PiCHAiVBLi, (hastigt). Tro inte den der junkern! ban har bara kanaljerier i kikarn — han har nypil bort en Hicka från mig, och är den värsta flickjägaren i hela sladen.

Anna-Stijsa. Det är inte sanl!

Pickainell. Jaså, inte det!... Fråga bara lians fästmö då!

Aimsa-Stina (med ett utrop). Hans fäslmö?

Pickaivell. Ja, den der långa, gentila jungfrun i rutiga klädningen — det är hans fästmö det som han tog ifrån mig... Nej, lilla jungfru Annetle! här bor trohet i milt skomakarhjerta! och anfäkta mig om inie jag älskar henne i lif och död, så vill jag vara skapad som en nors! Säg alt hon vill bli min hulda fästemö, så skall jag så klacklappa och tåstöla den der filigrams-kurtisören att han skall inte kunna säga mamma på fjorton dar!

Anna-Stina. Gå sin väg .. jag vill honom ingenting . . (radvill) Herre Gud, hvad skall jag Iro?

Pickanull. Tro mig--och fraga'n bara efter

hans fäslmö! Se der kommer han — — ä' lilla vän grätten, så finns det väl andra flickor för resten! («/-sides) Jag kilar in och stöter på Lisette, så ska' väl min "stå bak" få sig en lilen aflonvard på supen!... (skyndar in i by g g ning en.)ANlNA-STINA. BLOMSTERVALL (sedan) ANDEBS (ock slutligen alla balgäslerna).

Blomstervall (frän venster). Hvad tusan gör hon, som inte kommer? (kalfkögt) Annette lilla? — Skynda dig!

Anna-Stina. Men hvad skulle herrns fästmö säga?

Blomstervall (nugot käpe?i). Min fästmö? . . . (hemlar sig) Ah sesä!.. kom nu bara — hvad bryr jag mig om henne .. . Och om du är snäll, så ger jag henne tusan och gifter mig med dig i stället!

Am\a.Stlna (afsides). Det var således sannt! — (kögl) Gä er väg . . . jag kan inte säga hur' mycket jag föraktar er!

Blomstervall. Seså, var inte barnslig nu! (vill omfatta henne ock föra henne med sig) Kora nu bara, min lilla landtliga oskuld . . jag skall snart lära dig att förslå det lina utaf Slockholraslifvet!

Am*-Stii\a (ålämpar emot). Släpp mig!

Blomstervall. Prat! du bara gör dig till!

Amsa-Stina. Anders! hjelp! hjelp!

Blomstervall. Tyst då, för fan!

Am>ers (kommer häftigt ut från byggningen och efter honom Lisette, uppfattar snabbt situationen, och rusar pä lilomstervull samt kustar honom åt sidan). Låt bli' tösen, betjent, eller skall jag lära dig!

Am\a-Stina. Gudskelof!

Blomstervall (ursinnig). Understår du dig, bond-tölp!..

Lisette (Ull Anders). Ja det är rätt, ge' honom dugtigt!

Blomstervall. För tusan! Lisette!

Anders (skakar honom). Ja! jag skall lära dighur man handlerar så'na der gökar nere i Vingåker! Hvad vill dn flickan? Hvasa?

Blomstbrvai.Ii (söker göra sig lös). Är du galen, karl !

Lisette (till Anna-Stina). Jaså! hon är utnf den sorten! Vill hon ta' min fästman ifrån mig, hon?

Anna-Stina (springer förskräckt titl dörren, ropande). De ta' lifvet af hvarandra... hjelp! hjelp!

Alla Gästerna (komma ut om hvarandra). Hvad är det? Hvad står på?

Janson (myndigt). Hvad är det för krakel?

Anders (kastar blomstervall ifrän sig, så all han faller öfoer en bänk). Det är den der som vill krångla med Anna-Slina!

Blomstervall. Satans bonde att ha' knogar! (till Lisette) Min söta vän, jag — —

Svanlund. Jag kände på mig att det skulle bli' slagsmål i hastigheten!

Lisette (till Blomstervall). Tyst! bedragare! Hvad liar du med henne att göra?

Blomstervall (förlägen). Kors . .. kära Lisette! jag bara gycklade!

Pickanell (sakta till Lisette). Så är det att rata en skomakare!

Janson (till Anders). Jaså, är det nu du igen som håller väsen? Den här gången skall du inte slippa lika lätt ifrån'et som sist...

Anders. Låt bli mig, konstapel, eller...

Picknell. Det är visst bäst att konstapeln sticker pipan i säcken den här gången!

Janson. Hvarför del?

Pickanell Derför atl här har polisen ingenting att säga! Det här hör till Danderyds skeppslag, och bär slåss man så mycket man vill, vet han af det!

Janson (Jlut, i det han släpper Anders). Ja, del är fan så sunnt del!Fina. Hvad är det för resten att bråka för så mycket, om herr Blomstervall nedlåter sig att gyckla litet med en sådan der bondjänta!

Lisette. Ja nog borde det vara under hans värdighet; men så är det med karlarne!

De öfriga Flickorna. Ja, det tycker vi med! — Det är hennes fel!

Anders. Tyst ni — jag vill inte ge’ så mycket som ett ruttet lingon för er allihop! Ni ä’ inte värda att knyta hennes kängrem!

Fina. Bondtupp!

Anders. Näsperla!

Anna-Stina. Anders! kom och låt oss gå!

Lisette. Ja, adjö med er ... sådant der sällskap kan hålla sig nere på bondlandet bland korna! Hm! tror hon att jägare hos exlenser ska’ komma och fria till henne! (till Blomstervall) Understå dig bara, Blomstervall!

Blomstervall. Äh! de der bondpigorna inbilla sig så många galenskaper, så! Jag ville bara se om du tyckte om mig, och derför ville jag göra dig svartsjuk!

Svanlund. Adjö med er — nu kila vi in igen och fortsätta dansen i hastigheten! Och se’n ska’ här lefvas i natt! — Men först skall Blomstervall prata för skålen medan vi dricka portvinet!

Alla Flickorna. Ja det skall han! Lilla söta herr Blomstervall — —

Blomstervall. Åh, mina damer . . . del är en rigtig schärm, som baron brokar säga! .. (afsides) Anfäkta! att jag skulle misslyckas!

Svanlund. Kom nu, skomakare! (de gå in, stojande och skrattande.)

Fina (i det hon går). Helsa till Sorunda! ... Ha-ha-ha!

Pigkanell. Adjö med er — det är bäst att niknallar er af till landet — här passar ni inte — lycksam resa! Nu går jag in och slår för Lisette medan hon är arg . . . Herre Gud, om jag kunde nypa henne tillbaks ifrån den der tallricksslickarkandidaten! (går in.)

Adertonde Scenen.

ANNA-STINA. ANDERS.

Anna-Stina (för sig). Hvad hade jag i Stockholm att göra! Och Anders .. jag skäms att se honom i ögonen!

Anders (afsides). Skönt herrskap det der! (vänligt, i det han närmar sig Anna-Stina, som håller näsduken för ögonen) Gråt inte Anna-Stina! Vill du inte ännu följa med mig hem?

Anna-Stina (blygt). Anders ... vill du ännu ha’ mig med dig?

Anders (med ett skutt af glädje). Om jag vill .. Herre Gud! dig som jag har tyckt om ända se’n jag var lilla pojken ... du ska’ tro det sved allt i hjertat på mig, när du ville opp te’ afritaren — — men nu är jag så glad, så jag tror att jag tar dig i famn! (omfamnar henne) Och nu kan jag säga dig hvad frun spådde mig.

Anna-Stina. Nå, hvad var det?

Anders. Jo — — sötaste lilla Anna-Stina! hon spådde mig att du skulle bli’ min hustru, och att vi skulle bli1 så lyckliga — och få det så bra — —

Anna-Stina (afbryter). Kom nu, Anders!

Anders (skälmaktigt, i det han drar henne intill sig). Tror du att hon spådde sannt, Anna-Stina?

Anna-Stina (varmt). Ja, Anders! — du är den enda som tyckt om mig utaf hjertat, och den enda som menat ärligt med mig, och du kan tro mig att jag skall aldrig glömma den lexa jag fått af min Stockholmsresa!

(I detta ögonblick höres stoj och buller från byggningen.)

Blomstervall (*innanföre*). Stockholm är bäst och Stockholmsflickorna med! (*i annan ton*) Hör du skomakare!

hvad har du att hviska med Lisette?

Pickanell. Rör det dig, Lasse?

Blomstervall. Han skall ut!

Flera röster. På dörrn med honom!

Anders (*under det bullret tilltager utanföre*). Kom Anna-Slina! (*de gå arm i arm till venster; i detsamma öppnas dörren till byggningen våldsamt, och Pickanell kommer ut i full fart, och slår omkull midt på scenen.*)

Pickanell (*sittande på marken*). Det hör till min tur, det der — — sa' han som tappa galoscherna!

Ridån faller.

Svenska Theatern.

Sxt öre- N:o ire. 1. JMagister Bläckstadius. Lustspel. 60. 46. En midsommarnatt i Balar ne. 60. }. Läkaren. Skådespel 1 4 akter. 76. 47. En natt i Falkenberg. 50. 3. En födelsedag pä gäldslugan. 50. 48. En god uppfostran 50. 4. Rika morbror. Lustspel. 60. 49. Aprilnarrit. 60 5. Engelbrekt och hans Dalkarlar. 75. 50. För sent! 60. i. Stockholm, Wester ås och Upsala. 60. 51. 7 Bohuslänska skärgurden. 50. 7. llerr Dardanell och hans upp- 52. Kusinen eller Studentäfventyret .50. tag på landet. 50. 53. Bleking sflickan. 50. 8. M6 och 1946. 50. 54. Tiggarflickan. 50. 9. Jtrnbäraren. Skadespel. 50- 55. Den grå paletän. 50. 10. Hittebarnet. Lustspel. 50. 56. Lefve fåfängan! 50. 11. Potiiivhataren. 50. 57. Ny är snatten pä Aiosebacke. 50. 12. Jenny eller Ångbåtsfärden 35. 58. Valborgsmesso-aftonen. 75. Samtl. af A. BLANCHE. 59. En Hufvudpassion. 60. 13. Mattel' Smith, af J. Jolin. 1: — 60. Huru tiden förändrar 50. 14. Dit Otroliga, af K Kullberg. 50. 61. Mitt andra Jag, af Sflfström. 60. 15. Femhundra riksdaler banko, 62. "Pu Oröna Lund". 75. af M. Cramar. 50. 63. Hyresgäst och Husegare. 60. 16 En half million. Lustspel af dens. 60. 64. Tomtegubbarna, af Hedberg. 35. 17. Sj/mamsellerna, af dens. 75. 65. Elfjungfrun. 75. IS. Barnhusbarnen, af J. Jolin. 1: 35. 66. Min hustru vill sä ha det. 60. 19. Bröstkaramellerna, af dens. 50. 67. Den Ondes besegrare. 75. 20. Flickorna pä Söder 50. 68. En bengalisk tiger. 50. il. En revolution t mänan 60. 69. Blixt och Dunder. 60. 22. Prcfbladet eller Frihetens lön. 35. 70. Andra tider, Andra seder af X. 50. 23. Polkander i Stockholm. 50. 71. Tre för En, efter Bögh. 60. 24. Carl XI 1 vid Pultava eller 72. Bark, Park och Stark. 50. Sista resursen. 60. 73. Det höga C. 50. 25. Tidens strid. 50. 74. Doktorn och Apothekaren. 50. 26. Polkander och hans fru. 60. 75. "Pä kärlekens vingar". 60. 27. Döden Fadder, af Blanche. 50. 76. Major skans krinolin. 50. 28. Komedianterna, af dens. 50. 77. En kopp thé. 50. 29. Den politiske kocken, af dens. 50. 78. Han reser för att roa sig. 50 30. Flickorna pu Norr. 50. 79. Den sällsynte ynglingen. 25. 31. Efter 50 är, af Topelius. 1: 60. 80. Allas vär tant. 50. 32. Gustaf Adolf och Seaton 75. 81. Nyärs-komitén. 26. 33. Ennyårsmorgon i Stor kor kotomet 35. 82. Den resande studenten. 50. 34. Lilla Apan. Vådevill. 25. 83. Den tankspridde. 25. 35. En knalleffekt. 35. 84. Sanningsvännen. 26. 36. Örebro fåfänga, af J. Jolin. 50. 85. Ca lie Olader. 26. 37. Hin Ondes gufva, af F. Iledberg. 50. 86. En gammal gosse 60. 38. ilin vän löjtnanten, af dens. 50. 87. En svartsjuk tok 50. 39. Sär man inte har pengar. 50- 88. Ett studentputs. 25. <0. Också en Profet. 50. 89. Mamsell Oaribaldi 26. 41. Och ändå rör det sig. 35. 90. Den svaga sidan. 50. {2. Fyra dagar af konuvg Gustaf 91. Ett äfventyr i Humlegärden. BO llhs regering. 75. 92. Bror Jonathan. 50. <3. Tidning sskr if var en. 75. 93* Riksdagsmannen. 25. 44. Läsurepresten. 75. 94 Slutbalen. 26. <5- Längtan efter äfventyr. 75. 95. Pä Hasselbacktn. 26.N:o öre.

96. Frieri och förställning. 50.

97. Mumbo Quinbo-Qonygong. 50-

98. Ung-Hanses dotter. 1: 25.

99. Herre! Var sä god och etc. 50.

100. Majkungen. 25.

101. Kröning sfesten. 25.

102. När man&inte har möbler. 50.

103. Orpheus i underjorden. 50.

104. Slutbalen N:o 2. 80.

105. Ännu en gäng"'Vensvaga sidan" 25-

106. Sällhet pä flaskor. 25.

107. Carl Sabelträff och hans rivaler. 26-

108. Trollflaskan. 50.

109. Frun af ständ och frun i ståndet. 75.

110. Malins korgars af A. S&fström. 25.

111. Sven och liten Anna. 50.

112. Aldrig för sent. 76.

113. Tvä unga löjtnanter. 25.

114. Inte en smula jaloux. 25.

115. Ulla skall pä bal. 25.

116. Giftbägaren. 75.

117. Till tingsl Till tings! 50.

N:0 6.,.

118. Jag ber tusen g äng er om förlåtelse «

119.* Vi äro alla lika

120. Fm Söndag pä Antager. gg

121. De beg ge Pomader na %

122. Blommor i drifbänk.

123. Herr Jönssons äfnntyr iSpanitn.50.

Särskild! utglfot ärt:

Sommaräfventyr pä Djurgården. U. Homeopatisk kur.

Min lyckliga sfjerna, af Sciibc. j;

Maskeraden i vindskammaren. i}.

Studenten och hans älskarinna. Ji. Amuletten ellei' EtlparadispåthdaM.

Lilla Bertha. y Min hustrus andre man.

Malins bröllop, af Silfström. V:

Rosen pä Kungsholmen. Ji Dottei'sonen.

Qrannarne, af Blanche. iJ.

«Vipperboden, af S&fström. ii.

Stockholm. Hörbergska Boktryckeriet, 1862.